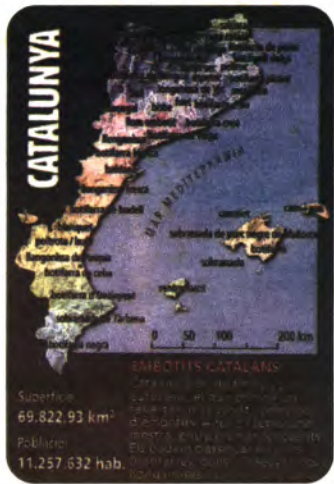

Col.laboreu
amb la policia:
tortureu-vos

Col.laboreu
amb el Govern
del PP:
No penseu

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

paisos catalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XXII. NÚMERO 494

1er DE NOVEMBRE DEL 2002

PREU: 2 €

F I R A D E L L U C M A J O R

Na Maria Russo de Nàpols pinta a l'oli segons l'escola d'Avelino i els germans Volontà són restauradors de mobles antics. Tenen el taller estudi al carrer del Príncep, 2 de Lluçmajor i la botiga al carrer Caro de Ciutat. Tel. 659 200 447

Na Claudia Desdames és esteticien i a més posa unghes de porcelana al carrer Maria Antònia Salvà, 42 de s'Arenal. Tel. 971 441 668

És la segona vegada que na Cati Gelabert, en Miquel Verdera i na Tina Roig exposen paisatges, marines i bodegons a la fira de Lluçmajor. Tel. 667 827 596

El metge Francesc Mulet és el director de l'Hospital Euroclínic a son Verí de s'Arenal. Tenen 23 dobles (llit pel pacient i per l'acompanyant). Accepten particulars i tota classe d'assegurances. Són 32 metges que passen consulta i operen. Tel. 971 442 121

En Pau i en Xesc són els amos del Grup Balear de Vins que està al carrer Pere Antoni Mataró, 39 de Lluçmajor. Tel. 971 664 377

Fa 7 anys que na Mònica Girard fa homonets al seu taller del Carrer Reina Constança de Ciutat. Tel. 971 771 434

Na Caterina Aguiló exposà com cada anys les seves pintures a la fira de Lluçmajor. A la foto amb el seu home, en Gaspar Oliver, regidor d'esports de l'Ajuntament de la ciutat de Mallorca. Tel. 971 428 014

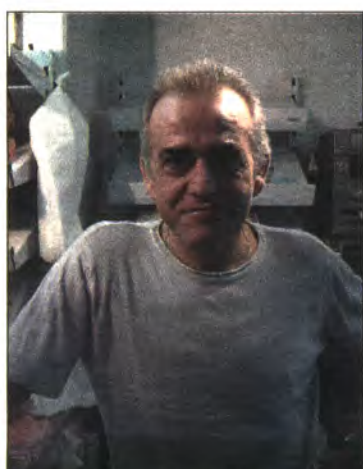

Fa 3 anys que en Llorenç Clar i na Marga de Leeuw obren el centre de dia Maria Alberdina al Pont dels Jueus de s'Arenal. Tenen cura dels vellets. Tel. 971 445 101

S ' A R E N A L

Na Coloma T. Mas dibuixa oliveres a la plomilla al seu estudi de Lluçmajor. Tel. 971 661 452

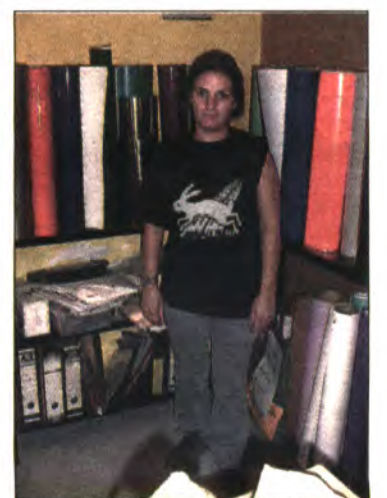
Fa 6 anys que en Jeroni Pieres va obrir una botiga de 100 on abans i havia el Bacomo a la carretera Militar de s'Arenal. Tel. 971 490 210

En Bartomeu Gamundí és l'encarregat d'atendre la gent de Comissions Obreres de s'Arenal. Atén als afiliats i als qui no estan afiliats, els afilia si volen que els atengui. Tel. 971 913 688

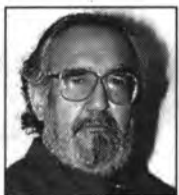

El senyor Riera és l'amo de la Fusteria Riera Bennasser al Carrer de sant Roc, 24 de Manacor. Fa feines en olivera. Tel. 971 551 353

És la madona del Taller Formes i Colors a l'Avinguda de na Camel·la de Manacor. Tel. 971 559 241

M A N A C O R

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

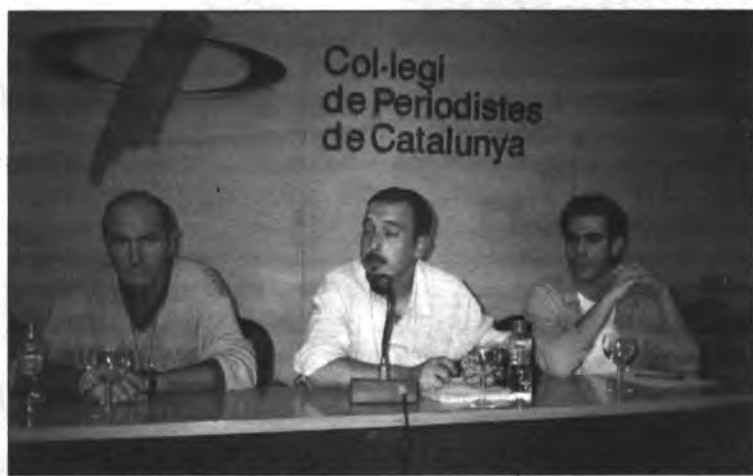
B en igualtat que en Rabasco que encara te propaganda a les carreteres de devers s'Arenal demanant bilingüisme i poder estudiar sense imposició, en Mates, reelegit president dels Populars, diu que si guanya les properes eleccions, promourà el bilingüisme i el català sense imposició. Supòs que el castellà seguirà sent amb imposició. Afortunadament, amb aquest programa i sense cap partit amic, com pot tenir amics si els insulta sense cap complex? Deia que els populars seguiran per molts d'anys a la oposició, malgrat els molts de diners que gasten en propaganda.

Perquè aquesta gent del PP, en tenen molts de doblers. Quasi tots els hotels de les Illes són seus, i són seus els restaurants els comerços, les indústries... I poden seguir rentant cervells amb revistes regalades, amb les ràdios i les televisions pagades amb els seus anuncis... Però la gent, de cada dia està més desperta i se n'adona si li donen gat per llebre. I la gent vota de cada dia més els partits nacionals autòctons, deixant de banda els partits estatals que ens volen castellans, i només pensen en les illes a l'hora de recaptar.

Porreres: dona gust passejar per dins Porreres, un poble agermanat amb Porrera de Tarragona. Les

cases amb les portes obertes, demostració que els lladres no hi van. Cases i casals buits necessitats d'ésser restaurats, que faran les delícies dels nord europeus el dia que les descobreixin.

En el congrés del PP a Euskadi n'Aznar digué: «No nos enfrentamos a los nacionalistas ni a los independentistas, sino a una cosa

El cantautor Lluís Llac i Gerard Moix (Coordinadora d'Associacions per la Llengua -CAL-) van fer costat a Jesús Artiola (Plataforma Ja També em Plan-to) el passat 25-9-02 en roda de premsa arran d'haver estat encausat per calúmnies i injúries al rei dels espanyols. El motiu? Haver denunciat el borbó quan va negar que el castellà mai no havia estat imposat.

peor: vamos rumbo a los Balcanes y todos sabemos que significa esto». Evidentment, tot depèn de la lectura de cada u. La meua és que als Balcanes, la nació majoritària que és Sèrbia volia imposar-se a les nacions minoritàries de l'antic

Estat. Ara, el serbi Milosevic està sent jutjat pels seus crims de guerra i haurà de respondre de greus càrrecs davant el Tribunal Internacional de la Haia. Està inculpat de crims de guerra contra la Humanitat a Croàcia (1991-1995, Bòs-

nia 1992-1995 i Kosovo on volia exterminar als seus habitants musulmans (1998-1999). En la guerra de Bòsnia, en Milòsevic haurà de respondre del càrrec de genocidi. Esperam i desitjan que n'Aznar no acabi com en Milosevic, perquè

entre la bandera i la balcanització només manca que envii els tancs al Parlament Basc.

Perquè n'Aznar no s'atura de dir asanades, com és ara dir que Catalunya no és perifèria, encara no ha dit que les Balears no són illes, ja ho dirà qualche dia!

Corren mals temps per a les revistes de la Premsa Forana. Fa uns mesos va deixar d'existir la revista de Puigpunyent. Ara, el dia

de la Fira d'Alcúdia vaig trobar en Rafel Bordoy l'amo de la revista de Santa Margalida que me va dir que ja no feia la revista. -I qui la fa, vaig preguntar. -Ningú, fou la contesta, no sortirà més. Feia 12 anys que sortia cada mes aquesta revista, al començament era el rector que la dirigia, llavors fou en Rafel. Ara, no la farà ningú, però mentrestant, durant una dotzena d'anys va acostumar als vileros a llegir en català, mèrit que ningú li llevarà. Ω

El PSM denuncia que amb el nou sistema de finançament local els municipis de Balears perdran més de 18 milions d'euros

el passat divendres pel govern de l'estat, perjudica molt greument a la majoria dels municipis de les Balears, que veuran perdre més de 18 milions d'euros.

Un sistema que retalla i molt els ingressos que actualment tenen els ajuntaments, la qual cosa obligarà a aquests a augmentar la pressió fiscal sobre els seus ciutadans per poder subsistir. Amb aquest nou sistema de finançament, els petits ajuntaments no tenen garantida la suficiència financera per poder fer front a les demandes més bàsiques del municipi.

Entre els aspectes a destacar, cal esmentar el fet que amb la supressió de l'IAE per a la gran majoria d'empreses, reduint-

ho tan sols a les més grans, perjudicarà de forma ostensible als municipis més petits, ja que aquests no tenen grans empreses que cotitzin l'esmentat IAE.

Davant això, el nou sistema de finançament proposa una compensació en forma de participació en trams de l'IRPF o l'IVA, però aquesta ajuda té trampa ja que es limita tan sols als ajuntaments de més de 100.000 habitants i capitals de província, amb la qual cosa a Balears es redueix tan sols a Palma, mentre que la resta de municipis no participaran d'aquesta compensació.

Així mateix s'afegeixen petits detalls que no fan més que augmentar l'asfíxia a la qual sotmeten a la gran majoria d'ajuntaments, com ara la no inclusió de la telefonia mòbil en el paquets de cotitzacions de serveis com ara la telefonia fixa, el gas i l'electricitat. Igualment, es reduiran de forma contundent les recaptacions per taxes i impostos de construcció, ja que s'eliminen alguns d'ells.

Un nou sistema de finançament local, que arriba en un moment en que aquest era l'assignatura pendent de l'estat, ja que aquestes mesures s'afegeixen a la situació delicada que ja estan patint en molts casos, a causa tant de la llei d'estabilitat financera o de dèficit zero, que no permet l'endeutament als consistoris, o al fet que aquests han hagut d'assumir i costejar serveis dels que no tenen competències ja que si no ho fan el municipi es queda sense aquest servei perquè l'estat no els dota ni físicament ni econòmicament. Ω

Per a més informació: gabinet de premsa: 639630825

Prou d'imposts cap a Madrid

fent país

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

Mallorquí
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

NACIONALISME OCULT, de Josep-Maria Terricabras.

Passem uns fragments d'aquest capítol del llibre "Raons i tòpics: catalanisme i anticatalanisme", de Josep-Maria Terricabras. Aquest llibre del filòsof català és altament recomanable per comprendre la política en la que vivim immersos els catalans. Ens explica com es forma la identitat, el nacionalisme, com es reivindiquen els drets col·lectius, així com també es formen els mites que té cada cultura; al mateix temps fa visibles les hipòcrites postures "no nacionalistas" del nacionalisme espanyol de sempre, moltes vegades amagades sota un fals cosmopolitisme mitjançant el qual pretén continuar imposant-se en les cultures que domina. Un llibre força interessant. Dionís TC.

Nacionalisme ocult.

Le nationalisme c'est la guerre.
FRANÇOIS MITERRAND.

Antes que nacionalista hay que ser demócrata.
JOSÉ MARÍA AZNAR.

La frase del president francès François Mitterrand és tremenda. No solament pel que diu, sinó també per qui la diu. I és que la diu el President d'un estat que al llarg de la història ha practicat un nacionalisme centralista i essencialista, no gens exemplar. Preguntem, si no, als argelins, als corsos o als rossellonesos com els ha tractat, i com els tracta encara, la Nation. Que els ciutadans corsos de Bastia o catalans de Perpinyà, per exemple, encara avui hagin de sentir parlar a l'escola francesa "dels nostres avantpassats els Gals", ja indica fins a quin nivell pot fer el ridícul el xovinisme francès. Semblant, tanmateix, al ridícul d'aquells manuals d'història d'Espanya que presenten els Reis Catòlics com a iniciadors de la unitat d'Espanya. I és que el nacionalisme rígid que vol ser unificador acaba essent també deformador i falsificador de la realitat.

Ara bé, si tothom coneix la història de França, com s'explica que Mitterrand es volgués desmarcar del nacionalisme -que és allò que ell acceptava i practicava- i que se'n volgués desmarcar, a més, amb un to duríssim i contundent? L'única hipòtesi és aquesta: Mitterrand era tan profundament nacionalista, ho era amb tanta naturalitat -sense haver-se'n d'excusar i sense haver-ne de fer gala-, que no donava cap importància al seu nacionalisme, però, en canvi, carregava fort contra els nacionalismes que es veien més perquè encara havien de reivindicar alguna cosa. Així doncs, com que el seu nacionalisme ni el veia, Mitterrand considerava que el nacionalisme era dels altres; llavors es podia permetre d'atacar-lo amb total rotunditat, i ho podia fer sense tornar-se vermell.

(...) Ja sabem, però, que això no li passava només a Mitterrand i que no passa només a França. Els estats actuals en són molt de nacionalistes. De fet, les reivindicacions mateixes de nacions com la nostra i el rebuig que aquestes reivindicacions troben en els estats europeus no demostren pas que nosaltres siguem nacionalistes -perquè reivindicuem- i ells no ho siguin -perquè s'hi oposen-, sinó que nosaltres som nacionalistes incomplets -encara reivindicuem- i ells nacionalistes complets -ja reconeguts. Ells poden ser nacionalistes amb naturalitat, sense haver d'ensenyar el carnet.

Les coses, però, no es volen veure així, i els nacionalismes complets -seguint l'exemple de Mitterrand- ens atribueixen tot el nacionalisme a nosaltres. Per això, quan els catalanistes, per exemple, reivindicuem

reconeixement nacional, s'acostuma a produir una situació paradoxal: ens acusen, a nosaltres, de ser massa nacionalistes precisament aquells que no han de reivindicar res perquè ja tenen el problema nacional resolt, és a dir, ens acusen de nacionalistes aquells que no han d'anar de nacionalistes per la vida, justament perquè el seu nacionalisme ja és reconegut i no és discutit ni qüestionat per ningú.

(...) El nacionalisme ocult s'expressa en els textos constitucionals d'un país, perquè és des d'una concepció determinada de la nació que es pensa i es formula la Constitució que es vol.

(...) Tots els països del món saben que la qüestió nacional no és un afegit o una cosa secundària, sinó que és la decisió que, des del primer moment, donarà el marc de referència de totes les lleis i de qualsevol decisió posterior. Per això, a l'article primer de totes les constitucions del món, es veu quina nació parla, quina nació s'autodetermina. No és irrellevant, doncs, sinó absolutament definitiu, que la nació que parla des de la constitució sigui la catalana, l'espanyola o l'europea, que sigui l'escoesa o la britànica, perquè llavors queden decidides coses com aquestes: qui són els nacionals que tenen el dret a vot, a qui afecten els drets i els deures que consten a la constitució, o si es reconeixen o no -i com- els diferents grups nacionals que hi puguin haver a l'estat.

(...) Les qüestions nacionals de sobirania no són, doncs, qüestions teòriques sinó pràctiques. Es necessita un nivell alt de sobirania per fer política mediambiental seriosa, que afectarà qüestions tan sensibles com les centrals nuclears, els espais protegits, l'urbanisme, els abocadors de residus o l'especulació del sòl. També la cultura, la salut, el comerç, la immigració o l'economia d'un país -per esmentar només unes quantes àrees -depenen de manera directament proporcional del grau de sobirania de què disposa el país, és a dir, del grau de control democràtic que els seus habitants poden tenir sobre el seu govern.

(...) I és que, estrictament parlant, la nació no és allò que la constitució defineix, sinó allò que defineix la constitució. La constitució, de fet, només reflecteix la nació, constituïda prèviament per un gest d'autodeterminació que és l'origen de qualsevol acte posterior de sobirania.

Ara s'entendrà millor que, un cop els

espanyols i els francesos, per exemple, han decidit que les nacions respectives són l'espanyola i la francesa, ja no hagin de parlar mai més de nacionalisme, perquè ja tenen els drets de la nació sòlidament formulats, ja ho tenen, doncs, tot dit. No és estrany que, un cop han fet això sense gairebé ni adonar-se'n, afirmen que ells no són nacionalistes. Segons com, tenen raó: no són nacionalistes en el mateix sentit que els jutges no són autoritaris, senzillament perquè, per llei, ells són autoritat des del començament i no cal parlar-ne més: Segons com, però, espanyols i francesos són radicalment nacionalistes, perquè l'opció nacional que han fet -el nacionalisme- és a l'arrel de totes les seves decisions polítiques.

En els estats actuals, tot això forma part d'allò que no es discuteix, del seu nacionalisme ocult que és, certament, molt més fort, molt més reals i eficaç que el nacionalisme manifest dels grups nacionals que han de reivindicar allò que els falta. No tenen raó, doncs, els nacionalistes constitucionals quan diuen, mirant cap als altres nacionalismes, que la nació no és important, que el més important és la llibertat i la democràcia, que la nació és un luxe, un afegit, un de-més-a-més. Just a l'inrevés és veritat: totes les nacions amb poder saben que la nació és la pedra angular del seu edifici de llibertats democràtiques, que la nació és la condició que fa possible totes les altres decisions, perquè només a partir de la nació se sap qui parla i, per tant, qui té la sobirania i quanta sobirania té.

El nacionalisme ocult és eficaç perquè és intangible i ni es discuteix. No es pot veure, però -perquè no és veritat-, que les constitucions dels estats siguin nacionalment neutres, anacionals. I de vegades sembla que sigui precisament això el que es vulgui fer creure, sobretot quan a Espanya es demana als partits nacionalistes reivindicatius que, abans que res, acceptin la constitució espanyola, perquè en ella ja hi tindran cabuda totes les seves reivindicacions. En aquesta línia s'hauria d'entendre, em sembla, la frase del president espanyol José María Aznar: <Antes que nacionalista hay que ser demócrata>, que també consta a la capçalera d'aquest capítol.

Aquesta frase només és acceptable si vol dir que, enfront d'un intent dictatorial, tots posarem com a primer interès la defensa dels principis democràtics. En una situació normal, però, l'expressió no vol dir res, perquè simula una cosa impossible: que es pot ser demòcrata en abstrac-

te i que després ja es veurà si s'és demòcrata o republicà, socialista o liberal, nacionalista o no. Aquesta idea de neutralitat democràtica prèvia a qualsevol altra cosa és una fantasia, una il·lusió. Els ciutadans que són demòcrates només ho poden ser perquè, quan es posen a redactar una constitució democràtica, ja ho fan en exercici de la sobirania nacional. La nació hi és present des del començament i és ella la que pren decisions democràtiques. No és la democràcia la que fa la nació, sinó aquesta que opta, o no, per la democràcia.

De fet, com que la Constitució espanyola no és plurinacional, s'ha de dir que, per definició, no hi tenen pas cabuda totes les reivindicacions nacionals, sinó només aquelles que siguin compatibles amb la voluntat nacional que parla des de la Constitució. És evident que la majoria dels que viuen a l'estat respectaran, de grat o per la força, la Constitució de l'estat, perquè ella és la norma jurídica bàsica que regula la vida de tots. Ara bé, no es pot demanar, per exemple, als nacionalistes catalans, bascos o gallecs, que considerin la Constitució espanyola -que no és plurinacional- com a cosa pròpia: això equival a demanar-los que renunciïn a les seves conviccions nacionals i que adoptin el punt de vista de la nació espanyola, equival a demanar-los, per dir-ho així, que practiquin el transfugisme nacional. No es pot fer, certament, una demanda d'aquest tipus en nom precisament de la llibertat el respecte i la democràcia.

(...) A mi, sempre m'ha resultat sorprenent que es pugui pensar malament d'aquells que demanen poder i llibertat per a la seva nació però que no es pensi malament d'aquells que no els la volen donar. Em temo, però, que, en el fons, escampar dubtes generalitzats sobre el nacionalisme reivindicatiu només té la funció de desacreditar-lo, prescindint del fet que el dubte estigui més o menys justificat. I és que quan, des del poder dels estats o dels mitjans de comunicació, es dubta del tarannà democràtic dels nacionalistes no s'estan només expressant dubtes que realment es tenen, sinó sobretot dubtes perquè es tinguin, dubtes que es vol que es tinguin, dubtes que es volen sembrar, engendrar en els altres, per evitar que algú pugui mirar els nacionalismes reivindicatius amb simpatia o, almenys, amb indiferència.

"Raons i tòpics: catalanisme i anticatalanisme", de Josep-Maria Terricabras; Ed. La Campana; pp.105-117. Ω

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT - Capítol XXI

CECILIA BUELE I RAMIS.

Disconformes amb la proposta de l'instructor (1)

En relació amb la responsabilitat del senyor **Sabater Vives**, autor de documents que contenien expressions constitutives de desconsideració greu respecte dels companys de treball, l'instructor de l'expedient administratiu disciplinari, el senyor **José Ramón Ahicart Sanjosé**, havia formalitzat la seva proposta de resolució.

Havia considerat que, en tractar-se d'una desconsideració de caràcter greu, la sanció a imposar al funcionari esmentat havia de consistir en la *suspensió de funcions pel període d'un mes*.

Corresponia, emperò, a la Mesa del Parlament dictar la resolució definitiva.

Gairebé simultàniament amb la presentació d'aquella proposta de resolució, s'havien aixecat algunes veus crítiques que consideraven inacceptable i del tot insuficient la qualificació que s'havia fet d'aquella falta i la sanció que s'hi havia proposat.

Així ho varen trametre a la Mesa del Parlament, tant la **Junta de Personal** com el diputat Verd **Joan Buades**.

D'una banda, la **Junta de Personal** havia presentat al·legacions davant la Mesa del Parlament, en relació amb aquella proposta de resolució relativa a l'expedient administratiu disciplinari obert al Sr. **Gaspar Sabater Vives**.

De l'altra, el diputat **Joan Buades**, Secretari Primer de la Mesa del Parlament, n'havia presentat una proposta de resolució alternativa.

Quant a les al·legacions presentades per la Junta de Personal del Parlament, havien estat acordades, per unanimitat, a la sessió de dia 8 de maig de 2002.

Els membres de la Junta consideraven que s'havien de tenir en compte tres elements: a) la falta molt greu que suposava haver violat la intimitat personal i familiar, que, en qualsevol cas, quedava garantida per la Constitució; b) la reiteració continuada d'una falta greu, en haver adoptat una greu desconsideració envers superiors, companys o subordinats; i c) la comissió d'un atemptat greu contra la dignitat dels funcionaris o de l'administració.

Creien que l'Instructor havia pogut constatar que en aquells informes o fitxes elaborades pel senyor **Sabater** s'havien anat comparant dades referides a patologies mèdiques, idees polítiques i/o religioses, amb una total i plena identificació dels funcionaris afectats.

Els membres de la Junta de Personal del Parlament de les Illes Balears manifestaven trobar-se davant d'una pura i dura actuació pròpia d'un comissari polític, propi d'un règim dictatorial, havent-s'hi excedit en molt la simple qualificació d'una mera intencionalitat de desconsideració.

Creien que el Sr. **Sabater**, aprofitant-se de la seva condició de funcionari, així com de la informació obtinguda com a representant sindical, havia elaborat uns informes individuals dels funcionaris del Parlament, en els quals havia fet constar detalls personals o íntims, i d'altres dades referides a la seva aptitud i comportament professional.

Feien al·lusió al fet que el Sr. **Sabater** tenia dipositats els informes a les dependències del Parlament, els quals podien ser llegits i observats per terceres persones, sense que hagués adoptat cap mesura per evitar-ne la divulgació ni n'hagués denunciat la desaparició.

Quant a la tipificació de la falta, la Junta de Personal discrepava de la proposta de resolució que havia emès l'instructor. Entenien que l'acció comesa pel Sr. **Sabater** havia de ser inclosa dins allò que el Reglament autònom assenyalava com a *atemptat greu a la dignitat dels funcionaris o de l'admin-*

istració.

Consideraven que qualsevol funcionari públic sempre havia de tenir la màxima garantia que el seu treball no dugués associat cap risc de ser objecte d'investigació ni de cap informe posterior privat, on se'n reflectissin les patologies mèdiques, opcions sexuals, opinions religioses o polítiques; ni que els dits informes estiguessin dins les dependències del seu centre de treball, a l'abast de qualsevol persona de l'administració; ni que acabassin sent publicats a la premsa local i nacional.

La Junta de Personal manifestava que no es podien acceptar de cap de les maneres els raonaments del Sr. Instructor que justificaven una sanció mínima.

Creien que suposava un vertader insult als funcionaris afectats considerar que l'elaboració i publicació d'aquells informes no havia suposat cap perjudici.

Hi mantenien una opinió contrària: no tan sols creien que s'havia lesionat greument la institució parlamentària, sinó que hi havia un nombre concret de funcionaris, plenament identificats, dels quals s'havien divulgat i s'havien fet públiques qüestions personals i íntimes.

No arribaven a comprendre la interpretació del Sr. Instructor que, a l'hora de jus-

tificar una sanció mínima, pretenia unificar els informes com si s'hagués tractat d'una única acció de desconsideració.

Conforme amb aquella tesi del Sr. Instructor, segons parer de la Junta de Personal, seria el mateix incórrer en una desconsideració greu contra un únic funcionari que realitzar múltiples desconsideracions cap a nombrosos funcionaris degudament identificats.

Creien que l'aplicació correcta de la llei implicava la consideració de l'existència de tantes faltes greus com funcionaris afectats, des del moment en què no existia cap intenció de desconsideració general i difusa, sinó individualitzada i concreta.

Per tot allò que hi exposaven, consideraven que la qualificació de la falta i la sanció que proposava l'instructor resultaven del tot insuficients.

Així ho signava la presidenta de la Junta de Personal, **Rut Serra Roibal**, i el secretari **Jaume Riera Pou**, en escrit adreçat a la Mesa del Parlament de les Illes Balears.

En un altre document que s'hi adjuntava, s'hi assenyalaven múltiples i diversos fragments i cites d'escrits que havien aparegut als mitjans de comunicació, segons els quals, efectivament, s'havia pogut constatar claríssimament que aquelles fitxes confidencials havien provocat nombrosos danys a la institució parlamentària.

Hi figuraven declaracions de periodistes de gairebé tots els mitjans de comunicació local, del mateix President del Parlament **Maximilià Morales**, de diputats de diversos grups parlamentaris, com **Andreu Crespí** o **José Mª González**, i del mateix President del Govern **Francesc Antich**.

Segons aquelles declaracions, a conseqüència de la publicació d'aquelles fitxes confidencials que havia elaborat el funcionari **Gaspar Sabater**, el Parlament s'havia trobat en una situació tremendament delicada, alhora que la seva imatge i la seva credibilitat s'havia vist seriosament deteriorada.

Això és el que manifestava la Junta de Personal, a les al·legacions presentades.

Quasi simultàniament, el diputat **Joan Buades**, Secretari Primer de la Mesa del Parlament, hi havia fet la presentació d'una proposta de resolució *alternativa*, segons la qual aquella falta havia de ser considerada *molt greu* i la sanció aplicable havia de ser la *separació del servei* del funcionari **Gaspar Sabater**. Ω

(CONTINUARÀ)

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT

Capítol I.- Primer dia i primeres declaracions públiques
Capítol II.- Primeres reaccions davant l'opinió pública (1)
Capítol III.- Primeres reaccions davant l'opinió pública (2)
Capítol IV.- Primeres contradiccions que surten a rotlle (1)
Capítol V.- Primeres contradiccions que surten a rotlle (2)
Capítol VI.- Fitxes a la Fiscalia i descoberta de l'autor
Capítol VII.- L'autor de les fitxes, presumpte innocent
Capítol VIII.- L'autor de les fitxes, un funcionari privilegiat
Capítol IX.- El President del Parlament i la Presidenta del Consell de Mallorca
Capítol X.- El Jutge i la Junta de Personal
Capítol XI.- Sobreseïment provisional i obertura d'expedient disciplinari
Capítol XII.- Petició reiterada d'obertura d'expedient disciplinari
Capítol XIII.- Elaboració d'una informació reservada de caràcter intern
Capítol XIV.- Obertura d'expedient disciplinari a un funcionari públic (1)
Capítol XV.- La instrucció d'un expedient disciplinari a un funcionari públic (2)
Capítol XVI.- El paper del sindicat UGT i la Junta de Personal (1)
Capítol XVII.- El paper del sindicat UGT i la Junta de Personal (2)
Capítol XVIII.- La junta de Personal i la Mesa del Parlament
Capítol XIX.- La proposta de resolució de l'expedient disciplinari (1)
Capítol XX.- La proposta de resolució de l'expedient disciplinari (2)
Capítol XXI.- Disconformes amb la proposta de l'instructor (1)

Apunts per a la nostra història menuda

Octubre de 1920: Mor a Ciutat de Mallorca el Senyor Antoni Bauçà de Mirabò i Maroto.

9 de novembre de 1920: Ha mort a Ciutat el misser Ignasi Lluís Sitjar i Ferragut. Li feren el funeral a la Seu.

9 de febrer de 1921: Jaume Ignasi Martorell Llitrà que fou batle de Pollença ha mort als 91 anys. Deixa com a fills a Joan, Jaume, Lluís, Martí, Francesc, Antoni, Guillem i Magdalena.

13 de febrer de 1920: A Llubí ha mort Maria Lluïsa Calero de Borbó, vídua de Barcia.

16 de juliol de 1963: A l'església de la barriada de Son Espanyol - parròquia de l'Assumpció de la Mare de Déu regentada pels pares teatins - s'ha casat Joan Baptista Lacomba Garcia, alumne que ha sigut de l'Escola de Belles Arts de Sant Jordi a Barcelona, amb la veïna de l'esmentada barriada Jeanette Seguí Moll.

Novembre/Desembre 1975: Aquest insignificant cavaller ha rebut aquests dies el següent missatge o telegrama de Don Nicolau Cotoner, marquès de Mondejar, cap de la Casa de «Su Majestad El Rey» que textualment posava:

« Su Majestad el Rey me encarga agradecer en su nombre los sentimientos de Lealtad y Adhesión con motivo de su proclamación como Rey de España.

Afectuosamente
Marqués de Mondejar «

Servidor en l'escrit dirigit al nou cap de l'Estat espanyol havia fet un brindis per la ventura dels pobles de les Espanyes i per la dignitat dels seus treballadors. Ω

(Apunts presos pel Cavaller de Moncaira)

EL TROT ÉS COSA NOSTRA

Diada de tardor 2002

El 12 d'octubre és un dia especial pels aficionats al trot i cavallistes en general, ja que cada any, quan arriba aquest dia es celebra a Son Pardo, la Diada de Tardor.

Aquesta diada ha tingut diversos noms. En temps del franquisme, es deia «Diada de la Hispanidad». Quan arribà l'autonomia a Balears, baratà de nom i es digué «Diada Autonòmica». El govern del Pacte de Progrés decidí substituir el nom, per no coincidir amb el Dia de Balears, que és el 1 de març. El nom de «Diada de Tardor» és el més encertat perquè els altres dos noms poden crear odís i rancors nacionalistes entre diversos sectors de la nostra societat.

Enguany hi hagué divuit corregudes. Vuit, a la sessió matinal i les altres déu a la sessió de capvespre.

Al matí, poc públic a l'hipòdrom de Ciutat.

Les curses no eren del tot interessants per la gent que gaudeix del trot i vol guanyar un grapat de euros.

Destacà la victòria de l'aprenenta de Manacor Apol·lònia Gomila i Muntaner, conduint el cavall «By Public». La setmana anterior a la diada, havia quedat en quarta posició, donant bona impressió als assistents. Els pronòstics el feien favorit pel triomf. Apol·lònia i el seu equí no varen decebre als apostants, guanyà deixant bocabadats al públic present, que li dedicà

una forta ovació. El temps invertit fou de 1'18''9. «By Public» és un cavall que ha demostrat la seva eficàcia a l'hipòdrom de Son Pardo. És un cavall que li van millor les llargues distàncies. Apol·lònia el coneix molt bé, amb les seves rendes, ha aconseguit bons resultats com la victòria a la sessió matinal de la Diada de Tardor.

Un altre correguda important a la sessió matinal fou la carrera reservada als poltres de dos anys que no varen córrer al Criterium dels Dos Anys, celebrat l'horabaixa.

El cavall d'en Jaume Gomila: «Hammer Cat» dominà la prova des del primer moment, amb la bona conducció d'un bon professional com és David Fernández, fins que una errada dels comissaris el privaren de la victòria. «Hammer Cat» lluitava per arribar primer amb l'egua de la paissa «G.S.»: «Henara Negra G.S.». Just en el moment d'arribar, l'egua mogué les potes de una manera irregular i prengué la victòria de una manera injusta al poltre de Jaume Gomila. L'egua mereixia ser distanciada per trot irregular. El problema és que els comissaris no ho verén. Fou la gran injustícia del dia.

A les sis de l'horabaixa, arribà la carrera més esperada del programa i que dona vida a la Diada de Tardor. Es tracta del Criterium dels Dos Anys. Aquesta és i serà la «Prova Reina de la Diada del 12 d'octubre».

El Criterium dels Dos Anys va néixer el 1971, fou una idea del famós periodista que escrivia aleshores al diari «Balears», aquest senyor de malnom «centauro» ho proposà i la seva petició fou acceptada. Era

una manera de promoure els poltres de dos anys que l'any següent havien de disputar la «Prova més clàssica del Trot»: El Gran Premi Nacional.

La primera criatura eqüestre guanyadora d'aquest premi fou l'egua «Quenia Khan», establint un registre de 1'34''7, velocitat que s'ha millorat amb el temps. L'any passat, «Gristan Mar» aturà el cronòmetre a 1'16''5.

El Criterium dels Dos Anys sempre s'ha celebrat el mateix dia 12 d'octubre. Enguany, s'ha disputat l'edició nombre trenta dues i va camí que celebri les noces d'or.

A l'edició d'enguany hi prengueren part tretze equins, que pertanyen a la lletra «H». Un mitjà de comunicació mallorquí fou l'organitzador d'aquesta prova. El «Diario de Mallorca» dedica cada dijous un suplement al trot i des de l'any 2000 organitza aquesta prova.

El 8 d'octubre es presentà aquesta prova al saló d'actes de Diario de Mallorca. Tots el menadors foren presents a l'acte. La dotació dels premis era de 18.000 euros.

Els pronòstics anaven a favor de cavalls criats a Menorca: «Historic Victory» i «Harakiri». Eren els equins que tenien més possibilitats de guanyar aquest

trofeu. Però al final fou diferent. Joan Carles Rotger, amb el cavall «Hole Mixo» de la Penya Lobell arribà en primera posició. El menador del barri ciutadà de La Soledat tornà a guanyar el «Criterium». L'any passat l'equí que el conduí a la victòria fou «Gristan Mar». No pogué establir rècord perquè el crono s'aturà a 1'19''6.

Abans de que comencés la diada, En Joan Carles Rotger havia patit un problema de salut. Afortunadament ho superà, cosa que li va permetre tornar a guanyar la prova més important d'aquesta diada i sobretot demostrar davant tothom que és un dels millors menadors que tenim.

En aquesta festa hípica es presentà al hall del hipòdrom un vi amb etiqueta del menador belga Joss Verbeeck. Hi va haver gent que va creure que hagués estat millor que la presentació hagués estat al bar de Son Pardo, en lloc de muntar un «stand» només per ell. Cristophe Audebert fou el encarregat de presentar aquest vi.

El nombrós públic assistent a la Diada, a més de comentar les incidències de les corregudes, parlà també de la propera manifestació que tindrà lloc el dissabte 19 d'octubre davant el Consolat de Mar en defensa de la Lototrot. El Govern de Balears es nega a la petició dels cavallistes. Aquests sortiran a protestar al carrer. Veurem que passarà el 19 d'octubre. Els tindrem ben informats. Ω

MIQUEL ALEMANY I BAL·LE

Apol·lònia Gomila i Muntaner, menent el cavall «By Public».

Tots som terroristes?

Hi ha algunes persones que tenen serioses dificultats per assimilar que la resta dels humans tinguin idees i opinions diferents a les seves. El fanatisme, la intolerància, la intransigència, la manca de respecte a les diferències o a la legítima discrepància estan, desafortunadament, a l'ordre del dia.

Segons el senyor Aznar i els seus sequaços, entre ells, el jove Germán Sánchez González, totes aquelles persones que no compartim el seu ideari patriòtico-marcial («Una, grande y libre», que en delen abans) som terroristes o amics dels terroristes o amics dels amics dels terroristes: PNB, Eusko Alkartasuna, Ezker Batua, ERC, PSM, els bisbes bascos, Toc de Queda, l'Ajuntament de Lloseta, el Govern Balear, l'STEI, la Universitat de les Illes Balears, el Comitè de Solidaritat amb Euskal Herria, els joves d'Esquerra Nacionalista, UM, el senyor Pere Rotger, batle d'Inca... I vés a saber tu qui serà el proper!

És indignant que s'utilitzi d'aquesta manera tan barroera un tema tan greu i delicat com és el terrorisme. No sé on volen anar a parar amb tantes infàmies i mentides. Potser aquesta tàctica tan agressiva els funcioni a la Meseta, però a Mallorca som gent de seny i, al cap i a la fi, ens coneixem tots i no ens agrada gens que un senyor de Madrid ens digui que el nostre fill, la vostra veïna o el nostre batle són terroristes o amics dels terroristes. Que ens deixin ja d'insultar i que dediquin tots els esforços a solucionar els problemes de la ciutadania! Ω

Marta Prunés i Vigo. Ciutat de Mallorca

FEIXISTES ESPANYOLS INICIEN UNA CAMPANYA CONTRA EN XIRINACS

La llista de correu «Cervantina» ha començat una campanya en contra d'en Xirinacs. Aquí teniu la crida que fan els cerventins, els de Convivència Cívica Catalana, la Asociación Víctimas del Terrorismo i altres feixistes espanyols.

Per si algú té ganes de bloquejar-los l'e-mail, aquí va:

De: «Administración de la lista» <webmaster_cervantina@yahoo.es> Para: «LISTACERVANTINA» <cervantina@eListas.net> Fecha: Wed, 18 Sep 2002 13:46:44 +0200

Asunto: [lista_Cervantina] comunicado de Convivencia

Se ha recibido en la cuenta de la Administración de la Lista de Correo, el siguiente mensaje de Convivencia Cívica Catalana: Hola a todos

Os envío una carta que nos ha hecho llegar Roberto Manrique de la Asociación de Víctimas del Terrorismo. Creo que en el momento actual una iniciativa así merece todo nuestro apoyo y colaboración. Si queréis adheriros sólo es necesario que nos enviéis un correo con vuestro nombre y apellidos y el de vuestros amigos y conocidos que quieran apoyar la denuncia.

Como bien sabéis, el pasado viernes se presentó en la Fiscalía de Barcelona una denuncia contra Lluís María Xirinachs por sus declaraciones en una manifestación realizada el 11 de septiembre, en las que se declaraba «amigo de ETA y HB» y otras lindezas.

Desde la Asociación de Víctimas del Terrorismo se le ha planteado la denuncia, estando la misma seguida de un listado de casi cuarenta víctimas que llamaron el jueves para adherirse.

Tenemos planteado que el próximo viernes se presente una relación de ciudadanos que están también a favor de esa denuncia, demostrando que el terrorismo no es solo un problema político, sino también de orden social y humano.

Por ello, si os apecece colaborar, solo es necesario el nombre y los apellidos de quien quiera figurar en ese listado, y la profesión si así lo queréis.

Un afectuoso saludo.

Roberto Manrique, delegado en Cataluña de la AVT.

Convivencia Cívica Catalana. Ω

<http://www.convivenciavicica.org>

Immigració, atur, inseguretats, crisi...

Quan encara no s'han aturat les crítiques, per part de certs sectors, cap a na Maria Antònia Munar per les declaracions efectuades amb motiu de la Diada de Mallorca, referides al tema de la immigració, en les quals demanava «ordre i organització», els mateixos mitjans de comunicació que se feien eco de les crítiques, ara van omplint pàgines amb notícies com «La pujada de l'atur a les Balears, en setembre, doble la mitjana estatal». «les xifres a les Balears superen el vint mil aturats». «La Guardia Civil segueix la pista als saltejadors de cases de la part forana». «Tots els indicis apunten a que se tracta d'un escamot d'atracadors d'origen albanò-Kosovar». El Banc d'Espanya adverteix del perill de l'excés d'endeutament de les famílies i apunta que aquest endeutament pot afectar l'estabilitat en cas que hi hagin variacions no esperades en els tipus d'interès en la renda o en la riquesa de les famílies». «Balears torna a ser la Comunitat Autònoma amb més famílies no que arriben al final de mes. Una de cada dues llars té problemes greus o molt greus per cobrir el pressupost mensual». Uns lladres professionals despullen una joieria de Valldemossa». «La policia detén dos menors per sis robatoris comesos a la Ciutat de Mallorca». «Uns vandals intenten cremar unes oficines municipals a Portocristo».

Les informacions que puntualment apareixen en els mitjans de comunicació, referides a l'alt índex de robatoris, furt, assalts, etc., que se produeixen a Mallorca, unides a l'escàs poder adquisitiu de les rendes familiars o de la mal distribuïda que està la riquesa que genera l'Illa, se junta amb l'alt percentatge d'immigrants d'escassa o nul·la solvència que de manera incessant, va omplint l'illa d'una població que se va convertint en una població de pobres. I no és que ho siguin per motiu de

la seva poca solvència econòmica, sinó que el més preocupant és que encara són més pobres en educació i cultura... I el seu concepte social està a anys llum del concepte social de convivència del model tradicional mallorquí, basat en el respecte i la tolerància.

Davant aquestes certeses, qui pot dubtar de la necessitat de posar ordre i organitzar el tema de la capacitat real d'acollida d'immigrants que puguin tenir les illes? Qui pot dubtar de la sostenibilitat de l'actual d'exploració econòmica que pateixen les illes, basat en un continu creixement de l'oferta turística i de la construcció sense límits, és un model que condueix al suïcidi a un curt plaç? Idò sols pot fer-ho algun o alguns dels molts particulars, col·lectius i fins i tot partits polítics, el fi dels quals és de treure el màxim profit amb el mínim temps a la explotació a la que sotmeten aquesta terra i a la gent que hi vivia, forçant al màxim els recursos naturals que posseïa (platges verges, paratges paradisiacs, calma i harmonia paisagística, humana i social...), i que amb l'egoisme i avarícia desmesurada han pervertit tot el funcionament del nostre poble, creant de manera artificial la necessitat de duplicar la població a base de dur gent de fora, per, d'aquesta manera incrementar els guanys de la indústria turística, que ells han substituït a la baixa, oferint places sense límit de manera suïcida i aplaçant el seu final a base d'importar mà d'obra barata per tal de seguir oferint un servei a preu tirat i mediocre que, en realitat, ja no produeix riquesa ni beneficis.

La conseqüència d'això és que, a la cridada d'un somni fals, acudeixen milers d'immigrants que se troben amb la realitat de compartir amb tots una qualitat de vida molt baixa, un nivell de vida insostenible, molta feina per un salari insuficient, alts índex d'atur, cases a preus prohibitius, saturació per totes parts, a les carreteres, als

carrers, als hospitals...

L'esperança o la il·lusió en un futur prometedor, o al manca sostenible de l'actual situació, jo no existeix, en una societat de cada dia més embrutida, dominada per uns mitjans de comunicació que obeeixen al dictat d'uns interessos depredadors fins al final, o d'uns canals socials de participació dominats per partits polítics que estan al servei dels interessos ganancials d'aquells que menys els interessa el futur de les illes.

Dins d'aquest panorama, l'única veu assenyada que s'ha sentit els darrers temps, ha estat la de na Maria Antònia Munar. La llàstima, a part que té poques possibilitats de ser atesa, és que, si ho fora, arribaria tard. Hores d'ara, a Mallorca, ja viuen molts vandals i personatges estil Rabasco, als qui interessa que continuïn venint immigrants, que acabin d'asfixiar el nostre poble. Al cap i a la fi, el seu objectiu comú és el d'espanyolitzar aquesta terra.

Idò bé, serem espanyols i això significa ser uns vulgars desaprensus, xoriços, mal educats, incultes, pinxos, prepotents i a la vegada estúpids éssers humans. Un bon esdevenidor ens espera...

I si el camí cap a aquesta metamorfosi del poble mallorquí el marca la massiva immigració que patim, o la irracional explotació turística que se realitza, o la desmesurada febre de construcció que patim, pens que és molt necessari posar-hi fre d'immediat.

És necessari que els polítics facin declaracions i que actuïn en la línia que marcà na Maria Antònia Munar en la Diada de Mallorca. Al manco ho és pels mallorquins, pels qui encara ens sentim orgullosos pel que significa de social, tradicional, cultural i històric de ser-ho. Ω

PERE FELIP I BUADES

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA

...POSSEIRAN LA TERRA.

Per Ricard Colom - Colomtaube@hotmail.com

«Els humils posseiran la Terra» deia el Menyspreat.

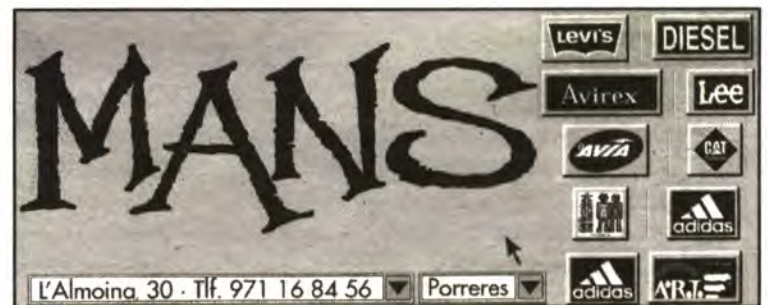
Els orgullosos no tenen l'esmena com a valor prioritari. Quan l'erren, no esmenen sinó que afavoreixen els que els donen la raó i mantenen llur autoestima encara que sia en fals. Així, amb aquesta autoindulgència i desídia comencen les decadències personals i col·lectives.

La supèrbia, segons els clàssics cristians primitius, és l'origen de tota la resta d'errades i desori, per on van entrant tots. «La porta de l'infern». Sense supèrbia, la resta d'errades són esmenables i l'amor, que és bàlsam sempre guaridor, entra fàcil. Però amb supèrbia no, vet ací el gran problema: és una antítesi.

Per això, a la llarga, els humils van pujant, mentre que els ensuperbits resaberuts van davallant i així s'esdevé la subversió divina en contra de la gent insuportable i impertinent.

Per això els catalans, en part, estem perdent la nostra terra. A esmenar-nos. O no cal? (La supèrbia, naturalment diu: de cap manera, faig el que em surt dels dallonsis, vés-te'n a pondre). Després vénen les desfetes, el victimisme, el ploriqueig patètic i les fòbies als vencedors.

Els humils posseiran la terra. Ω

Arran de les imputacions contra Jesús Artiola per calúmnies al borbó...
Presentació de la campanya **JO TAMBÉ EL DENUNCIO**
Girona. Dissabte 16 de novembre de 2002. 7 de la tarda. Casa de Cultura
Amb Lluís Llach, Josep Maria Terricabras, Jesús Artiola

SOBRE L'ATAAC A IRAQ: COSES QUE NO ES DIUEN

No hi ha com els conflictes perquè sorgeixi d'una manera bastant espontània el més gran dels maniqueïsmes. Quan les situacions s'enverinen, de seguida la gent pren partit -més i més si hom s'hi troba involucrat d'alguna manera, ni que sigui tangencialment- i comença a esgrimir arguments que emeten en funció del resultat final que es voldria, i no de la realitat mateixa. Així, davant la situació prebèl·lica entre els Estats Units i l'Iraq (o entre la civilització occidental, suposadament, i l'integrisme islàmic, també suposadament), es vessen arguments del tot escapçats, que no ajuden gens ni mica a comprendre les coses.

Per una banda, hi ha els partidaris directes de l'atac dels Estats Units a l'Iraq, basant-se en els arguments dels propis nord-americans: que a l'Iraq s'hi poden acabar fabricant bombes atòmiques; que ara mateix s'hi fabriquen armes químiques de destrucció massiva; i que, hipotèticament, a l'Iraq s'hi poden estar entrenant terroristes que poden atemptar a qualsevol lloc del món contra interessos occidentals (fet i fet, el terrorisme s'ha globalitzat tant o més que l'economia). Tot plegat donaria arguments per a una intervenció, en ares, senzillament de la seguretat de l'àrea occidental, i per evitar possibles tragèdies majors. En aquest discurs sempre s'hi deixa constància d'un fet que és del tot evident: Saddam Hussein és un dictadoretxo de la pitjor espècie: a l'Iraq no hi ha democràcia, es persegueix la dissidència i s'hi imposa un sistema polític del tot despòtic. (Entre parèntesis: no han ajudat gens, en aquest sentit, al règim iraquíà totes aquelles fotos de nens mostrant fotografies de Saddam, com si fos un déu; senzillament, ens recorden d'una manera massa pròxima «figu-

res» com el dictador Franco, a casa nostra; o com Hitler o Mussolini. El Gran Germà és passejat pels nens, que se l'estimen). Tot, doncs, sembla justificar aquest atac.

Per la banda dels contraris, s'hi afirma que els Estats Units no se'n preocuparien tant si l'Iraq no tingués petroli (cosa per a mi del tot evident), que un atac americà a l'Iraq constituïria una intromissió en els afers interns d'un país que, en qualsevol cas, és independent i ha de decidir per si mateix quin sigui el seu destí: que la cosa s'ha enverinat perquè els Estats Units i occident en general donen suport a la guerra bruta d'Israel contra els palestins; o que, al pas que anam, els nord-americans es convertiran en una mena de policia mundial a la qual haurem de fer cas tant si volem com si no, i que això ens impedirà, al cap i a la fi, gaudir dels mínims de llibertat i d'independència.

Ens trobaríem, doncs, davant un enfrontament d'interessos i de maniqueïsmes discursius del tot evidents. Tot plegat ens impedeix d'entendre en tota la seua complexitat la situació real i els elements que intervenen en aquesta situació pre-bèl·lica.

Els grans oblidats de tot plegat són els kurds iraquians. Els kurds, en definitiva, es troben en una

situació d'opressió a tots els estats dels quals els han obligat a formar part: han estat ofegats per Turquia (que, de fet i paradoxalment, avui és l'únic país que els reconeix com a minoria nacional realment existent); aculturats completament a l'Iran (especialment després de la revolució islàmica); i gasejats i perseguits fins a la mort d'una manera sistemàtica sota la dictadura del Baas de Saddam Hussein, a l'Iraq.

Entre els independentistes catalans, són els kurds els que haurien de despertar més solidaritat. Els kurds són un poble relativament gran. En la ruta de la seda, les majors muralles després de les de Samarkanda eren les de Diyarbekir. Qui sap avui on és, Diyarbekir? Han estat dividits en diversos estats, la seua llengua i cultura han estat prohibides, les seues regions han estat devastades, el seu teixit industrial (així i tot, pobre) ha estat completament anul·lat; els joves kurds han d'emigrar a Ankara o a Bagdad per poder-se guanyar la vida. I dictadors de signes ben diversos els gasegen i els massacren. Qui se'n recorda, avui, dels kurds? Ω

BERNAT
JOAN I
MARÍ

La veritat amarga

El pensador i teòric polític nord-americà Michael Walzer, afirmava no fa gaire, en un mitjà de comunicació català, que, «allò que necessita la tolerància és l'acomodació de la pluralitat», alhora que no comprenia que, «les persones compromeses amb la democràcia no siguin capaces de reconèixer aquesta varietat». Posteriorment afegia que «anul·lar-la -aquesta varietat- en el nom d'una justícia singular només és possible mitjançant la tirania política» (unes paraules que em recorden aquell grafitti que apareixia en una escena del film Tocant el cor, de Gianni Amelio: «Mentre la violència d'Estat es digui justícia, la justícia del poble serà violenta»). Precisament per això, Walzer no s'estava de palesar la seua simpatia pels processos d'alliberació nacional i d'autodeterminació dels pobles, cosa que el situa(va) en el gruix d'intel·lectuals (Franz Fanon, Noam Chomsky, Isaiha Berlin...) el nexa dels quals amb la reivindicació nacional i l'autodeterminació dels pobles constitueix una aportació cabdal a la relectura del passat històric més recent i de la (seua) projecció envers el futur.

Nogensmenys, sembla ben poc probable que tota la caterva de polítics mediocres i oportunistes que regeixen els destins de l'estat-nació espanyol -immersos en la ignorància de la seua pròpia essència hagin tengut qualque notícia del pensament lliure i democràtic de la casta d'intel·lectuals abans esmentada. Aquells, usualment, s'omplen la boca de mots com democràcia, llibertat i solidaritat -dels que buiden tot el seu contingut semàntic-, converteixen la gent en terroristes en un tres i no res, s'afanyen a desprestigiar els sindicats i els interlocutors socials que fan ús de llurs drets i menyspreen superbament les organitzacions polítiques i les entitats culturals que no combreguen amb la causa uniformadora -i genocida- oficial (atorguen, però, copioses subvencions a les associacions i fundacions de caire feixista i de tradició gens democràtica, com la Fundacion Francisco Franco). Alhora, alguns mitjans de comunicació afins a la idea de l'Espanya imperial (especialment ABC i La Razón) exerceixen d'element intoxicador, tot manipulant i tergiversant la informació amb l'objectiu de satanitzar qualsevol dissidència al poder demodé ultrajacobí.

Així doncs, ens acostam cada cop més a un estat de ruïna social i política verament preocupant. Tot plegat és allò més indignant i nosaltres, els ciutadans de segona (és a dir, «els de la perifèria»), que no disposem d'un estat propi que ens defensi, i ens defineixi, adequadament, som totalment vulnerables. Almenys, com deia l'escriptor José Saramago, «una nació encara ho és en tant que la col·lectivitat manté viu el sentiment d'indignació».

En definitiva, penso que cal encetar, inevitablement, el camí de la veritat, la pau i la llibertat. El diàleg i la negociació són l'única via possible vers la normalització de la vida social i política, talment com està fent Irlanda del Nord (per cert, a cap govern britànic, ni tan sols al de la senyora Thatcher, se li acudí mai, en connivència amb el poder judicial, il·legalitzar el Sinn Fein, el braç polític de l'IRA). Altrament, acabarem vivint en un país que, com va dir el cantautor compromès Paco Ibañez en el seu recital a l'Auditori d'Alcúdia, «put cada vegada més a Franco», i en què «valors més vulgars i primitius s'estan imposant». Queda dit. Ω

ANDREU SALOM I MIR

MANACOR

Fa 5 anys que n'Antònia Barceló regenta l'empresa de jardineria Kèntia a l'Avinguda de Joan Miró de Manacor. Tel. 971 844 213

Omel
Disseny i Moda

Carrer Major, 1 · Tel: 971 16 84 67 · 07260 Porreres

només **EN CATALÀ** es pot dir
t'estimo
prova-ho

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

LLENGUA I POLÍTICA. III. EL CATALÀ, A L'ESCOLA

És una suposició segurament compartida que l'ensenyament va funcionant al llarg de la història d'una fàscia més aviat magra, amb alts i baixos com totes les altres activitats humanes, enfrontant les rutines de la maduresa a les fantasies infantils, l'eficàcia de llarg termini a l'èxit circumstancial; amb una paraula: ha anat tirant històricament d'una manera més aviat regular que brillant. I això perquè tant l'ensenyament com l'aprenentatge són tasques difícils, indiferents a la ideologia, a la filiació política o a la bona voluntat; el seu èxit va lligat a un difícil equilibri entre capacitat i pragmatisme. Dins un marc on no imperi la raonabilitat, la delimitació d'objectius i l'esperit d'estalvi l'ensenyament és impossible. A les envistes del tercer mil·lenni el marc de l'ensenyament no és raonable —no hi impera el principi de la lògica ni del sentit comú—, els seus objectius són inabastables i suspectes —ambigus i boirosos, d'una ambició enganyosa— i els recursos quantiosos que s'hi dediquen són objecte d'una insidiosa dilapidació.

Que actualment el poder polític, seguint les instruccions del poder econòmic, obliga el sector públic de l'ensenyament a fer una part de la feina bruta del sis-

tema és un fet que esdevé de cada vegada més evident.

El sistema necessita abundància de mà d'obra barata i tolera la immigració de gent idònia tant de l'estat espanyol com de fora. L'ensenyament públic, majorment, s'ha de fer càrrec dels fills dels immigrants, tant dels recents com dels més antics, molts d'ells vivint en situació precària (sous baixos, habitatges i barris inhòspits, desestructuració familiar) i, per descomptat, sense integrar-se lingüísticament ni culturalment en el país que els ha acollit. L'escola ha de donar a tots aquests joves aixopluc fins als setze anys, com a mínim, fins que puguin buscar-se la vida. L'escola pública és incapaç d'acomplir cap altra funció que mantenir vigilada la violada allau humana que rep cada curs dins les aules: l'escola es converteix en una espècie de local recreatiu, on queden aparcats durant gran part de l'horari laboral els joves d'edat insuficient, segons la llei actual, per treballar. Joves, de totes maneres, que en un percentatge molt elevat abandonaran els estudis tan prest com puguin per accedir al degradat mercat laboral, àvid de mà d'obra sense qualificació. Quant a la seva integració cultural i lingüística seguirà essent

nul·la en abandonar l'escola. Ni la bona voluntat ni els suspensos dels mestres per convèncer-los que s'adaptin al país que els ha acollit no hauran operat cap canvi en la seva actitud: quin guany els reportarà l'esforç d'adaptació, si sense fer-lo poden seguir vivint igual (igual de *malament* pensam alguns)? El resultat de tot això queda reflectit a les enquestes recents: "El castellà és la llengua més emprada en tots els àmbits socials de les Balears, segons els resultats d'una enquesta encarregada pel govern illenc" (Josep Pons, "Avui", 31 d'agost del 2002).

D'altra banda, el sistema necessita adoctrinar les futures víctimes de l'economia globalitzadora. Cal promoure l'apetència de fems gastronòmic, cultural, polític i informatiu en la joventut: com a mínim no se l'ha d'inquietar massa abans que passi a ser-ne clienta solvent. L'escola, en els seus nivells obligatoris sobretot, no impedeix que molts alumnes, quan en surten, pateixin dèficits culturals greus i que quedin convertits en perfectes consumidors de fems la resta de la seva vida. Segons les darreres dades aportades pel Ministeri d'Educació espanyol, en efecte, el 1999 el 38,6% d'alumnes de les Balears no acon-

següí obtenir el títol de l'ESO. De les deu comunitats autònomes de l'estat només Ceuta i Melilla superaren aquest índex de fracàs escolar ("El País", 7 de setembre del 2002, p. 26). No tenim dades dels anys més recents, però atenent al fet que les circumstàncies que provoquen el desastre s'han anat intensificant, haurem de concloure que la degradació haurà augmentat. O no és aquesta la percepció dels professors que experimenten curs rere curs la increïble bogeria de l'ESO?

El mot percepció causa pànic als polítics, com és natural. Per això aportarem informacions més recents, referides a l'índex de delinqüència de les Illes —fet social que cap pedagog ni sociòleg actuals no s'atreveria a desvincular de l'educació: "Les Illes Balears són la comunitat autònoma de l'Estat on es va registrar un major augment de la delinqüència en el 2001. Així és recull en dades del Ministeri de l'Interior que obren en poder dels socialistes de Palma. Aquest informe assenyala que mentre que a l'Estat la delinqüència ha augmentat un 10%, a les Balears aquest augment ha estat del 40%, és a dir, hem quadruplicat els increments de delinqüència de l'Estat (...) Així mateix, les

illes Balears són la tercera comunitat amb un índex de criminalitat més alt, tan sols superat per Ceuta i Melilla" ("Diari de Balears", 11 de setembre del 2002).

El problema de la llengua, dins aquesta escola desballestada, queda absolutament diluït i descompensat. Plantejar la "normalització" del català en aquestes circumstàncies no té sentit. Els polítics responsables de la normalització, aclaparats, opten per la solució coneguda: que les escoles facin el que puguin i ells els donaran també tot el suport que puguin. Amb una paraula: *ja us ho fareu*.

Així, dins la majoria de les escoles, el tema de la llengua es va podrint. L'escola catalana no pot funcionar dins un país que viu afeixugat per lleis externes, ideades per ments estafolàries i aplicades per polítics desorientats —o, en el pitjor dels casos, barruts. La llengua catalana, com qualsevol altra llengua, només pot ser utilitzada normalment en una situació, en un ambient i en unes condicions propícies. Donar a entendre que la bona voluntat i l'anar fent poden compensar l'absència d'aquestes condicions és, pel cap prim, una enganyifa colossal. Ω

Ferran Gall

La FNEC també vol els seus papers

La majoria d'institucions catalanes dels anys trenta tenen capturada la seva documentació històrica a l'Arxiu Documental de Salamanca. Aquest Arxiu es va poder fer gràcies a l'espòli provocat per la victòria feixista dels espanyols. Una d'aquestes entitats és la FNEC o Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, la qual va ésser fundada el 1931 aplegant distingits militants com Heribert Barrera, Andreu Xandri, Eduard Ferrer, Raimon Galí, ...

El 1985 la FNEC va ésser refundada sota un estol de joves com Joaquim Triadó, Joaquim Forn, Josep Maria Esquivol... en primer terme i després per d'altres com Domènec Orriols, Jordi Muntanya, Carles Pareja, Emili Valdero, Joan Vives... de manera que aquella entitat republicana assolí tenir una continuïtat històrica sense cap mena de dubte. La Coordinadora Nacional, òrgan executiu d'aquesta organització d'estudiants universitaris, va poder aplegar abundant documentació i fer-ne una brillant exposició en motiu de l'aniversari de la seva fundació. Aquest treball històric realitzat pel senyor Arnau Figueras, i pendent de publicació, ha posat en evidència la gran quantitat d'iniciatives documentades a les quals els actuals estudiants universitaris catalans no hi tenen accés.

Davant d'aquesta situació, imposada

per l'únic resultat victoriós feixista d'Europa ja que ni a Itàlia ni a Alemanya els règims van tenir continuïtat, l'actual FNEC ha optat per reclamar tota la documentació que li va ser sostreta amb violència i mala fe. Aquesta decisió s'adiu al clam de moltes altres entitats d'origen republicà que també tenen la seva documentació captiva dins l'entramat de possessions espanyoles.

En concret, ha estat la Comissió de la Dignitat la plataforma cívica que s'ha proposat restituir el suport documental d'una memòria històrica segrestada per la infàmia totalitària de Franco, Mussolini i Hitler, i que sense cap mena de dubte pertany al gloriós passat dels catalans. Enllà dels anys trenta, aquí i arreu dels Països Catalans es va donar una mostra de vitalitat política envejable, i sobre la qual bona part dels seus temes i passions estan per tornar a plantejar. El fet de mantenir la memòria documental catalana d'aquells anys segrestada no fa sinó aixecar sospites sobre les intencions de continuar silenciament part dels debats que en aquell moment es van produir. Entre ells de manera molt especial, el debat sobre el sentit de les monarquies dins del món contemporani.

El dia 15 d'octubre, la Comissió de la Dignitat ha celebrat un acte públic, amb la voluntat de que sigui multitudi-

nari, on s'exposaran nous exemples d'aquest clamorós espòli de documentació. És que d'exemples en sobren per demostrar i apreciar mala fe en l'actitud dels espanyols que estan posant traves al retorn de tota aquesta documentació. Un comportament que els està convertint en hereus directes d'aquells que van posar a la mateixa altura el dret de conquesta amb el lladronici més barrut.

Però si tot això no fos poc, i així són les coses ens agradin o no, més o menys els mateixos que s'arroguen la condició d'hereus universals del llegat documental franquista, han optat, hi ha obtingut, la capitalitat cultural europea. Salamanca, és capital cultural europea sense que importi que els seus principals dirigents admetin ésser els custodis de la barbàrie feixista, la qual com a màxim pot pertanyer als que la van patir o a les víctimes, però no pas als botxins.

L'acte del dia 15 d'octubre serà un acte d'afirmació, però no serà un acte de menyspreu contra els dèspotes espanyols que mantenen sota un arbitri pretensions bona part de la nostra memòria nacional catalana. Així som els catalans a l'hora de lluitar pels nostres drets més elementals. Els demanem i els supliquem com si no fossin legítims. Com dubtant...

Joan Sales alguna vegada havia parlat d'aquesta mena de comportament

col·lectiu basat en la idea de "fer la truita sense trencar cap ou". Una visió del món basada sobre motius estètics i eteris, que personifiquen en la pitjor tradició del noucentisme, gent com Terenci Moix, Rosa Regàs, Rafael Argullol o Pasqual Maragall, i que amb el pas dels anys han contaminat quasi tot l'ésser nacional català, salvant honroses excepcions del tipus Heribert Barrera, Jordi Carbonell, Josep Espar, Antoni Gutiérrez... La infecció òrsida, és dir aquella que va dirigir el vanitós Eugeni d'Ors, consisteix en una predilecció per les formes externes tot oblidant el contingut i la història.

Per això, si un acte d'afirmació dels que tant s'estilen darrerament no porta un contingut contundent de lluita i treball, és una aposta òrsida que no condueix a res. En aquest cas, no obstant, la proposta és sòlida. Només el fet d'apel·lar a la dignitat ja és en si mateix un propòsit agosarat. I l'aval d'entitats com la FNEC fan que l'escomesa de la Comissió de la Dignitat sigui una cosa seria. En qüestions de dignitat i si a més aquesta està referida a l'aspecte nacional, abans de fer el ridícul és millor no fer res de res. Ω

© Llorenç Prats-Segarra
(campusjove@correu.vilaweb.com)

Mirko Beljanski ha mort

SYLVIE SIMÓN.

Mirko deia sempre: «si no puc treballar, la vida no m'interessa». Era com aquells animals que es troben a gust en el seu medi però que son incapaces de sobreviure en una altra part. Quan se l'impedí accedir al seu laboratori caigué malalt. Se l'assassinà moralment. Se l'privà de la seva raó de viure. Dotze dies abans de la seva mort decidí detenir tots els tractaments. Exigí quedar-se a casa amb els seus. Tingué una hemorràgia a la llengua; l'havien prohibit divulgar els seus treballs, ni tan sols li estava permès parlar d'ells. Malgrat això, deixà instruccions per a realitzar un programa d'investigació per a uns 15 anys més. Ens deixà els seus descobriments, especialment les molècules d'acció selectiva. Avui es sap que es poden diferenciar les cèl·lules canceroses per a tractar les normals sense destruir-les. Mirko fou el primer en demostrar que un ARN, si es posiciona en sentit invers pot bloquejar la síntesi.

Els seus productes estan a disposició de tot el món. Un dia es reconeixerà la seva labor.

Mirko era molt generós, donà la seva vida a la ciència. No suportava veure el sofriment. Ajudant a la gent ha deixat la seva pròpia vida. La seva generositat l'ha conduït a desenvolupar conceptes molt innovadors que pertanyen avui al patrimoni de la humanitat. Tenim ara la responsabilitat de fer conèixer els seus treballs.

Beljanski, servi nascut a Iugoslàvia, fou acollit a l'Estat francès. Obtingué beques i l'Institut Pasteur li obrí les seves portes. Trobà allí als millors investigadors internacionals. Els seus treballs i els seus descobriments haurien permès a altres esperar un dia el premi Nobel, però no podia sospitar el revers de la moneda. Les mesquines enveges dels seus col·legues, els interessos, les humiliacions que se l'infringiren, els crèdits d'investigació que se li negaren i, sobre tot, el crim perfecte del qual anava a ser víctima 50 anys més tard. Alguns diaris de bona reputació, copiant-se els uns als altres, han escrit que «morí d'un càncer malgrat que pretenia haver trobat un remei contra el càncer». Es parla així de nombrosos càncers o de membres de les seves famílies que moren d'un càncer?. Existeixen malgrat tot molts. Certament morí d'una leucèmia mieloide aguda, però s'ha de saber que aquesta malaltia es desencadenà després que els poders públics el tractessin com un criminal perillós. El seu arrest fou ridícul i tràgic.

Abans d'aquest episodi kafkià, Beljanski hauria pogut anar-se de l'Estat francès, altres ho han fet en similars circumstàncies. Però ell es negà a fer-ho, no volgué renegar del seu país d'adopció, esperant de manera ingènua un canvi de situació.

Ha estat assassinat per conflictes d'interessos, lluites de poder, la covardia i la corrupció que regnen

en el món científic; crim perfecte com a càstig a la seva audàcia. Havia gosat demostrar que Jacques Monod s'havia equivocat i que era possible passar de l'ARN a l'ADN i obtenir àcids nucleics a partir de proteïnes. Un descobriment major que enfonsava un dogma i desencadenà l'odi dels mandarins.

A l'estiu del 1998, el biòleg decidí abandonar la seva lluita. Una decisió del jutge Tarelli l'emordassava.

Se l'prohíbia prendre la paraula i respondre als atacs dels seus detractors. En setembre no pogué expressar-se davant els nombrosos malalts que s'havien reunit per a donar-li el seu agraïment. Com confinar-se en el silenci sense alterar la seva salut física i psíquica?

No parlà però el seu cos s'expressà i la seva leucèmia rebrotà mentre es negava a prendre qualsevol medicament, inclosos els seus.

Malgrat els seus esforços, el jutge d'instrucció no pogué provar el fonament del seu arrest i de la requisició dels seus productes. No pogué provar la toxicitat al·legada d'aquests productes que han obtingut un visat de comercialització als Estats Units. Tampoc pogué provar l'enriquiment personal ni el frau financer. Aleshores, que queda en els dossiers?. Actualment no es pot judicar a aquell que ha posat a punt les substàncies incriminades; podem preguntar-nos si es continuarà perseguint als que les recomanen i als que les utilitzen.

Arribant el cas, aprofitant de la

desaparició del investigador molest i contestatari, els poders públics podrien acceptar, a la fi, «pensar» a part de l'opinió dels experts dependents o incapaces; podrien aleshores, al menys en aquest camp, retrobar la confiança perduda del poble francès.

El càncer i la sida representen un mercat farmacèutic mundial inesgotable i en continua expansió i és evident que els «lobbies» implicats s'activen per acaparar el mercat, fent cas omís de qualsevol moral, de qualsevol consideració ètica, arribant fins i tot a accelerar la mort dels malalts que podrien ser tractats d'altra forma.

inferior al dels medicaments clàssics, seria encara més reduït i el seu reembossament seria menyspreable pel pressupost de la Seguretat Social.

Els malalts reclamen una resposta dels poders públics que garanteixi les nostres llibertats, i la família no pot més que desitjar una rehabilitació oficial, dura perspectiva per aquells que han pres les seves decisions irreflexives o arbitràries, però pobre consolació per a una vida confiscada.

Font: Vous et Votre Santé, número 66, desembre del 1998.

Vous et Votre Santé. 44, boulevard de Magenta, 75010. París. Telèfon: +33 1 40 18 70 50.

Foto Mirko.

Si els productes per la sida o el càncer de Beljanski fossin explotats com ho són la resta del mercat, el seu preu de cost, que ja és

Article publicat en el número 55 de la revista «Medicina Holística». Edita: Associació de Medicines Complementàries. Ω

Sempre hem d'estar queixant-nos... Mai no serem forts com a poble si no tenim els mecanismes d'un Estat per defensar-nos.

Totalment d'acord. El que passa és que els catalans som essencialment els nostres pitjors enemics, i nosaltres, amb el nostre tarannà cofoi, ploramiques, fenici, mecanicista-materialista, amb el posat resaberut i descregut i massa plebeu ens tanquem totes les portes, i sempre estem aturats amb els nostres propis paranys, amb l'aigua al coll.

En altres llistes he intentat aportar un munt de proves de tot açò i sovint se m'han esverat. Només accepten els convencionalismes i prejudicis racionalistoides de la rutina i ficar els peus en les mateixes gal·les de sempre, que és el que està ben vist. Tot geperut no es veu el propi gep, evidentment.

Mentre pretenguem adular una mica, sols fem com els felibres: cavar la nostra pròpia tomba. I això exactament és el que fem normalment els independentistes catalans. Sense aturall.

El quid de la qüestió és: un Estat no es fa sols des del racionalisme de via estreta, les protestes, les ideologies, els manifestos, o la política o la cultura. Sobretot es fa en la caracteriologia quotidiana d'un poble. I la clau de la caracteriologia creix de les creences profundes i trascendents d'una nació. Una nació tan materialista, superficial i autoexculpària amb uns dirigents independentistes tan racionalis-

Contra la degeneració del caràcter independentista

toides, hiperideologitzats i agnòstics com els nostres és quasi impossible que pugui reviscolar: per manca de tremp i de fe, per impossibilitat de fer-se respectar, perquè camina arran del fang i les altres nacions no se la prendran seriosament. Per què? Perquè saben que no va seriosament la cosa: li veuen el llautó. Aquelles saben el que és anar de debò i el que no, i veuen que estem fent pantomima, el ploramiques. Se'ns nota, nois, encara que nosaltres, resaberuts i orgullosos, ni ens n'adonem. És com posar-nos a donar un bonic discurs i no adonar-nos que se'ns n'han baixat els pantalons. Naturalment: la gent se'ns en riurà. I bé que farà: és lògic.

Per a mi, a partir d'ací, de la caracteriologia i d'una concepció més robusta, més granítica de les realitats, és quan començàrem -començaríem sols- a trobar el camí real per crear un Estat.

Et la resta, amics i amigues, n'est que literatura...

Ricard.

Joan va escriure:

En certa manera tens raó i estic d'acord amb tu que abans de ser un monàrquic o republicà cal ser abans patriota de la pròpia terra; ara no crec que ens

dugui gaire lluny una desmesurada fòbia a tot lo castellà o espanyol.

Jo trob que no és pas cap fòbia: és conèixer-los i clivar-los a fi de saber-nos-en defensar d'una punyetera vegada. Saber lluitar. Ser militars, però nosaltres (collons).

Què a Madrid Aznar, Zapatero i companya la porten contra nosaltres. D'acord. No els fessem el joc. A mi em donen autèntica llàstima, a més de mostrar-mè la seva supina ignorància en història.

Doncs a mi els psicòpates i els botxins no em fan gens ni mica de llàstima i, si pogués, els esclafaria els collons, amb gran plaer de part meua i sense recança: fos com ficar un escurçó a la garjola. Però sé de sobra que això no és tan fàcil i no vull somiar, ni perdre temps somiant rotllos. Altrament sé que els catalans estem oprimits tot just perquè manquem d'autosolidaritat, de sentit d'Estat, caiem en el cofoisme idiota i panxacontent, etc. etc.: és un problema més intern nostre que d'enemic exterior.

Odiar és perdre el temps i les energies, aturar el nostre creixement psíquic i espiritual. Però això no vol dir que hem de traure la bandera blanca i avant. De cap manera.

Però «ellos», d'ignorància de la història, res de res. Bé que ho saben tot: tots els secrets d'Estat i totes les psicòpates raons

d'Estat. Justament per això ens volen destruir. Em fa l'efecte que hi fas com la rabosa i el raïm, actitud molt estesa entre el catalanà a fi d'aconhortar-se i quedar-se escalfant la butaca en hivern. No sé com podeu creure que són uns ignorants que van de bona fe, la veritat. Em xoca molt que tants catalans sigueu tan terriblement ingenus com per dir coses així. No són ni poden ser-ho ignorants, sinó psicòpates amenaçant amb la freda i cruel raó d'Estat!!!. Si això no ho tenim clar és com no tenir clar que estan esmolant la destrucció del botxí ni tan sols quan ja espurteja a la claror del sol. En aquest pas ni ens assabentarem quan ens tallaran el coll. I em sembla ja un pèl massa, en aquestes altures.

No podem pas creure'ns tan «cultes», saberuts i superiors a ellos, car, dissortadament, no ho som. Els catalanets de la Guerra de Successió també contaven les mil i una de la superioritat catalana als anglesos i mira, catacrac. Cofoisme patètic: Alaba't ruc que a vendre et duc. De vegades pens que en Joan Gaspart és el català més prototípic i se'm cau la cara de vergonya. A més: la cultura sols de biblioteca sols serveix per a escolàstics. Per això el català està quedant-se com el llatí: un llenguatge d'aules i saberuts, sense saba, sense frescor i sense vida. Patètic i vergonyós: acceptar l'eutanàsia i la reserva índia amb total covardia.

Breu: Ni odi ni baixar la guàrdia ni complex de superioritat ni cofoisme: realisme i a lluitar front a «ellos». Ω

L'espai comunicatiu català a començament del segle XXI: situació i perspectives

Una conversa de Cercle XXI amb Josep Gifreu, catedràtic de comunicació a la Pompeu Fabra

Cercle xxi: Com és el mapa comunicatiu actual del Paísos Catalans, i quins en són els problemes principals?

Josep Gifreu: Jo assenyalaria dos problemes fonamentals. El primer té a veure amb la llengua. I és que cal considerar la llengua com a fet cultural bàsic d'un país, d'una nació, d'una comunitat cultural, com a patrimoni fonamental. La llengua catalana és l'element d'identitat que s'ha anat creant i recreant al llarg dels darrers mil anys, i constitueix el fet bàsic que ens dona identitat. La llengua permet una base d'identificació per a qualsevol nouvingut que vingui a viure als territoris històricament propis de la comunitat catalana, i això tant mirant el passat com el futur. La llengua és el pilar fonamental de la identitat i de la possible identificació, no solament amb la mateixa llengua, sinó també amb algun tipus de projecte de vida comuna. A més, la llengua és també un mitjà de comunicació fonamental del grup i de reconeixement en un mapa general de comunitats lingüístiques diferenciades.

Doncs bé, el fet que la llengua no estigui reconeguda com a llengua pròpia, oficial i única de tots els territoris històrics del català constitueix un dels greus problemes no resolts que d'entrada arrossega el nostre mapa comunicatiu.

El segon gran problema del nostre espai comunicatiu és la manca de poder polític, és a dir, la impossibilitat d'exercir la sobirania sobre el camp cultural i lingüístic. Aquest és un camp que cada dia es van mostrant més fonamental per a l'exercici de la sobirania a tots els racons del món, en part a causa de la globalització i en part a causa de la descolonització. El procés de descolonització en què d'alguna manera estem vivint pressuposa la recuperació d'unes senyes d'identitat i la construcció d'una comunitat cultural que, evidentment, impliquen la llengua.

La falta de poder polític s'ha d'atribuir a moltes raons. El nostre territori està fragmentat en diferents estats, i a l'Estat espanyol encara en diferents comunitats o «miniestats», que és una manera de desfigurar el poder de la comunitat històrica i la consciència de cada regió. És igualment rellevant que existeixin cultures polítiques diferenciades, en uns casos més exigents i en uns altres casos menys, com per exemple a l'Estat espanyol i a l'estat francès.

El problema de la llengua cal situar-lo en aquesta línia: fins que no reconeguem que és un dels temes cabdals, no podrem prosperar. Si el problema de la llengua es considera un problema menor, ja hem acabat. Per poder reconduir aquest tema, cal un poder polític: cal l'exercici de l'autodeterminació, la capacitat de prendre la decisió col·lectiva sobre el propi destí també en aspectes com la identitat cultural i lingüística.

«Per poder reconduir la qüestió lingüística cal un poder polític: l'autodeterminació, la capacitat de prendre la decisió col·lectiva sobre el propi destí TAMBÉ en aspectes com la identitat cultural i Lingüística.»

Cercle xxi: Com s'ha arribat a l'actual configuració del mapa comunicatiu dels Paísos Catalans?

Josep Gifreu: A l'època contemporània s'han de considerar com a mínim tres històries que s'han acumulat.

Una primera història és la recuperació de la llengua i la cultura catalanes des del segle XIX, amb la Renaixença, fins a la Guerra d'Espanya de 1936-39. Va ser un període en què hi va haver la possibilitat d'assolir allò que no havíem aconseguit en èpoques anteriors i, per tant, de fer-nos un lloc en el mapa comunicatiu d'Europa.

En segon lloc hi ha la història de la dictadura, que va provocar una situació abocada al genocidi i que, per descomptat, va impossibilitar una autonarració dels catalans com a comunitat diferenciada. Tot al contrari, durant aquell període hi va haver una absoluta mediació de la cultura de masses espanyola, precisament durant els anys clau en què es produeixen fenòmens com l'expansió de la ràdio i, poc després, de la televisió. Són els anys que marquen la incorporació de la cultura de Hollywood al nostre imaginari col·lectiu a través del doblatge al castellà.

Naturalment, també en el camp de la premsa tot es va fer absolutament en castellà. I hi ha encara un altre camp, el de la publicitat, no menys important, sobretot des dels anys 60. Aquest és un camp molt decisiu en qüestions d'identitat cultural i lingüística. La publicitat, sobretot la que es fa a través de la televisió, crea un imaginari col·lectiu propi de la nova societat de consum.

Finalment, hi ha una tercera història, que encara està per fer, i que és la història de les renúncies en temps de democràcia i de recuperació de les institucions autonòmiques. Caldria veure a quantes coses hem renunciat, quan hi podia haver hagut una altre tipus d'exigència col·lectiva. Aquesta història més recent explicaria que l'actual mapa comunicatiu català sigui ple de llacunes i de contradiccions.

Cercle XXI: Parlem d'aquest darrer període. Al teu llibre *El meu país. Narratives i combats per la identitat* et centres en la història recent de la TV al nostre país i et mostres molt crític amb les renúncies fetes en aquest camp.

Josep Gifreu: Efectivament, en aquest tercer període cal veure la televisió com un mitjà absolutament central tant des del punt de vista de la cultura de masses i de consum com de la cultura política, com des de la perspectiva de la cohesió lingüística. Limitant-nos a aquest camp, hi ha algunes renúncies fonamentals. Només en remarcaré algunes. Per exemple: la renúncia a controlar o transformar RTVE. O el gran gol que va significar la llei que l'any 1989 va permetre l'aparició de les televisions privades, una llei que no preveu cap mena de compensació ni cap obligació de tipus lingüístic en relació amb les comunitats amb llengua pròpia altra que el castellà.

«Una de les renúncies fonamentals de la història recent va ser la llei que l'any 1989 va permetre l'aparició de les televisions privades (...) sense cap

obligació de tipus lingüístic»

Cercle XXI: I a què es degué, aquesta renúncia? Que potser no se'n va copsar la rellevància en aquell moment?

Josep Gifreu: Aquest seria un dels punts a estudiar en una història de les renúncies de l'etapa recent. Si la renúncia hagués estat inconscient seria molt greu per als polítics que han manat i manen a la Generalitat i per a tota la classe política catalana en conjunt, especialment per als dos grans partits majoritaris: CiU que governava a Catalunya, i els socialistes, que eren al govern espanyol. Per tant, hi hauria dues responsabilitats compartides.

Per què es va arribar a aquesta situació? Ara no tinc prou elements clau per dir-ho. Siguin els que siguin, els resultats de les negociacions han resultat fatals per a un cert procés de normalització. Només cal recordar què és el que significava TV3 abans de la privatització de la televisió, i què va significar després. I això sense voler negar de cap manera que TV3 constitueix un dels pocs valors importants d'un cert avenç per un mapa comunicatiu català.

«Per què es va arribar a aquesta situació? Ara no tinc prou elements clau per dir-ho. Siguin els que siguin, els resultats de les negociacions han resultat fatals per a un cert procés de normalització. Només cal recordar què és el que significava TV3 abans de la privatització de la televisió, i què va significar després.»

Cercle xxi: A banda dels que ja has assenyalat, quins serien, a parer teu, els punts febles del mapa comunicatiu català, en comparació amb altres comunitats lingüístiques equiparables amb la nostra?

Josep Gifreu: A més dels aspectes que ja he explicat anteriorment, destaquem la situació de la premsa i el cinema: la «gran premsa» gairebé no ha entrat en el procés de normalització, fora d'alguna excepció com *El Periódico*.

Un altre aspecte que volia destacar en particular és el cinema, com cas flagrant de la impotència en el camí de la normalització. No parlaré de la dificultat o de la falta de visió i d'oportunitats d'una cinema català amb continuïtat i qualitat, amb creadors i directors de talla internacional, etc. Em refereixo només al problema del doblatge en català, que després de diverses campanyes i de la voluntat política expressada d'una manera tímida ha desembocat en una renúncia clara, concretada en la retirada del decret d'obligació del doblatge.

El cas del cinema és una metàfora de la situació d'impotència a dos nivells: un que deriva de la imposició dins l'Estat de determinades obligacions directament lligades amb les condicions de distribució d'unes narratives fonamentals per a la cultura contemporània i per a l'imaginari de qualsevol comunitat nacional. I l'altre seria el fet de no poder plantar cara a les grans distribuïdores vinculades a les majors americanes.

Personalment, jo no estic per un doblatge indiscriminat. Però atès que a l'Estat espanyol tothom mira el cinema en castellà o subtítulat en castellà, aleshores es tracta de situar-se en les mateixes condicions del mercat.

Quan canviï aquesta situació general, si és que algun dia canvia, aleshores podrem parlar també del que s'ha de fer a Catalunya o als Paísos Catalans. Però mentrestant la normalització significa invertir la mediació obligada de cultura cinematogràfica mundial a través de l'espanyol.

Hi ha encara un aspecte general d'aquesta qüestió que no s'ha mencionat: i és la prohibició, explícita o implícita, de disposar d'un circuit de tots els mitjans de comunicació entre tots els Paísos Catalans. Caldria avançar cap a la creació d'un espai real de distribució de qualsevol tipus de producte o servei a través i més enllà de les noves fronteres creades entre les comunitats autònomes a Espanya. S'ha vist en moltes ocasions com s'ha impedit de forma directa o indirecta aquesta intercomunicació a l'espai català. I en canvi s'han reforçat els mecanismes mediàtics d'espanyolització de productes i de mitjans. La centralització de la majoria de les decisions sobre els mitjans a Madrid i el mercat únic espanyol de productes, serveis i també mitjans és la garantia final d'unificació galopant del consum mediàtic i també lingüístic «naturalment» en espanyol.

«S'ha vist en moltes ocasions com s'ha impedit de forma directa o indirecta aquesta intercomunicació a l'espai català. I en canvi s'han reforçat els mecanismes fonamentals d'espanyolització de productes i de mitjans»

Cercle xxi: En relació amb la visió històrica que mostres en el teu llibre *El meu país. Narratives i combats per la identitat*, creus que hi ha hagut canvis darrerament que conviden a ser més optimistes quant a la distribució de mitjans als Paísos Catalans?

Josep Gifreu: No m'agradaria donar la impressió que parlem d'un estat de coses tancat, ni molt menys, atès que estem en plena dinàmica, amb batalles arreu. És una situació canviant i esperem que encara ho sigui més. Valoro molt positivament les múltiples iniciatives de la societat civil catalana que parteixen d'experiències que en alguns casos han estat pioneres de la recuperació tant del català com d'un punt de vista català, la qual cosa és fonamental en la informació, l'anàlisi i la difusió cultural. En són bons exemples la iniciativa d'El Punt, El Nou 9, El Segre i altres de mancomunar els esforços locals per arribar a una certa alternativa amb un enfocament de Paísos Catalans. També ho és el nou diari esportiu editat per COMIT, un exemple d'informació esportiva moderna amb un llenguatge viu, àgil i actual; el suplement *Presència* de les edicions de diaris comarcals, i moltes altres iniciatives; o la mateixa *Vilaweb*, com a diari electrònic, que constitueixen sens dubte experiències pioneres i molt interessants.

ARA BÉ, la qüestió central és si aquestes iniciatives aconseguiran modificar allò que les americans en diuen el mainstream, el corrent principal de les grans accions i decisions. I és aquí on dubto que aquestes iniciatives puguin canviar el rumb fonamental d'allò que analitzo pel que fa a la televisió en el meu llibre i que mantinc igual, perquè respon no pas a una dinàmica de la societat civil, sinó a una estructuració de les rela-

cions de poder que s'han establert al llarg d'aquests anys i que s'han materialitzat en unes regulacions, unes rutines dels poders i unes polítiques.

Per exemplificar la «pesantor» enorme d'aquestes estructures es pot recordar la tendència de la Comissió Europea de delegar en els estats membres les competències en les matèries més sensibles relatives a identitat i cultura de les comunitats lingüístiques de la UE. Per exemple, és el cas de la televisió i en concret del règim de finançament de la pública. Així com en altres àmbits de les polítiques europees les grans decisions es prenen a Brussel·les i els estats membres en són mers executors, en canvi, en qüestions com educació, cultura, televisió, cinema i altres de similars, es deixa en mans dels estats. La UE s'inhibeix a l'hora de prendre decisions d'allò que en diuen «diversitat cultural i lingüística» i deixa la qüestió en mans dels estats nacionals centralistes.

«La UE s'inhibeix a favor dels estats a l'hora de prendre decisions d'allò que en diuen «diversitat cultural i lingüística» i deixa la qüestió en mans dels estats nacionals centralistes»

Cercle XXI: En termes pràctics, o si vols amb exemples, quines serien les vies més adequades per avançar cap a un espai comunicatiu català plenament normalitzat?

Josep Gifreu: Bé, no m'agrada l'expressió «plenament normalitzat». És un desideratium que no és bo per a ningú, perquè el món actual fuig de qualsevol tipus de normalització absoluta. És millor plantejar que calen unes condicions perquè les comunitats històriques puguin procedir a la descolonització. El desideratium ha de ser la descolonització d'aquelles comunitats que encara estan subjectes a diferents processos colonials o neocolonials diguem-ne «interns», com és el cas de l'Estat espanyol. És una exigència democràtica i ètica que algun dia aquests processos puguin avançar, independentment del programa polític o del model de relació entre comunitats, en el marc d'una Europa unida, però sense que això impliqui que des del punt de vista lingüístic i cultural no s'hagi de buscar una descolonització efectiva.

En aquest sentit, alguns exemples poden mostrar com es podria avançar cap a un espai comunicatiu català. Una manera seria la supressió del Ministeri de Cultura espanyol i la cessió de totes les competències de cultura a les comunitats històriques. Un altre exemple seria la supressió o almenys la transformació radical de RTVE amb alguna fórmula pactada. O encara, la decisió que tot el cinema a Catalunya es dobla o subtitula en català, que són dues estratègies diferents en relació al que es pot fer amb el cinema.

Són tres exemples de com es podria avançar en la descolonització. A banda d'aquests punts, hi hauria d'haver un acord bàsic entre els poders polítics de les diferents comunitats autònomes de l'Estat espanyol per arribar a acords bàsics clau, com per exemple sobre la unitat de la llengua i l'establiment de circuits de distribució de la comunicació. A més a més, caldria potenciar un mercat del català, que per exemple afavoriria la penetració del català a través de l'estàndard oral. Si no tenim un mercat propi no tenim determinades opcions, com la promoció i difusió de llibres, cinema i altres productes culturals.

En poques paraules, cal crear un circuit global que faci possible la intercomunicació cultural i mediàtica entre tots els Països Catalans. Un circuit que pressuposa un pacte polític entre les diferents formacions i institucions polítiques de l'espai català, i molt probablement un nou pacte d'estat.

«En poques paraules, cal crear un circuit global que faci possible la intercomunicació entre tots els Països Catalans, un circuit que pressuposa un pacte polític entre les diferents formacions i institucions polítiques i, molt probablement, un nou pacte d'estat» Ω

Entrevista a cura de Xavier Vila i Joan Solé Camardons

NI E.T.A. NI E.S.P.A.Ñ.A. : ABANS MORTS QUE NO ESPANYOLS.

NI E.T.A. NI E.S.P.A.Ñ.A.

El racista catalanòfob i demagog Sr. Rodríguez Ibarra (molta barra), president jacobí de la Junta d'Extremadura (d'on sortiren els grans genocides que exterminaren barbaritats d'indis a les Amèriques), està patrocinant entre els treballadors de la Junta d'Andalusia una arplegada de firmes per la llibertat del narcotraficant i terrorista d'E.S.P.A.Ñ.A., General Galindo, condemnat fins i tot per la mateixa Justícia espanyola. Sabut és que aquest radical violent va afirmar que amb sols una dotzena de companys seus del grup terrorista eren capaços de «reconquerir Amèrica» per a E.S.P.A.Ñ.A.

Sabut és també que els portuguesos d'Oliveça (el «Gibraltar portuguès», ocupat per l'Exèrcit terrorista espanyol per ordre del ministre Godoy, gigo-ló de la reina espanyola) i els lleonesos de qualques poblacions extremenyas manquen totalment de drets humans lingüístics sota la bota integrista d'aquest energumen «baró» del P.s.o.E., el qual, a més de ser d'una família de cacics de tota la vida, té l'enorme cinisme de presentar-se com a «d'esquerres».

També és sabut que la producció i exportació (sovint il·legal) d'armament espanyol a infames dictadures genocides (com Turquia) no ha parat d'augmentar geomètricament durant els darrers 10 anys, amb gran mortaldat de civils i nins innocents (tema silenciats pels mitjans desinformatius i manipuladors oficials).

Exigim que, per tant, el grup E.S.P.A.Ñ.A. sia igualment considerat com a terrorista, amb l'agregant de genocida i de censura informativa antidemocràtica sobre els llepaculs mitjans d'informació espanyols, venuts als diners i al poder criminal més abjecte.

ABANS MORTS QUE NO ESPANYOLS. Diguem-los-ho clar i català.

«heu donat preferència a expressions no vernacles i abusat de mots bàrbars, fins trastocar vostra parla en un autèntic guirigall»

(Tacià). «Llengua embastardida, / poble bou al fang. / Necis jocs podrien / vils cervells parats» (Espriu).

«les maneres corrents de parlar d'una nació preanuncien, als qui saben veure el fons de les vicissituds humanes, el camí que aquella nació està emprenent» (Rosmini). Ω

BURLA LA PROHIBICIÓ I ENTRA A LA WEB DE BATASUNA

El govern espanyol tracta d'impedir l'accés a les webs de Batasuna. Usant l'Anonymizer es pot esquivar la prohibició.

El govern espanyol ha enviat als proveïdors d'accés a internet de l'estat una ordre prohibint que els usuaris de la xarxa puguin accedir a les adreces IP on hi ha allotjades les webs de Batasuna. Després d'haver fracassat en l'intent de tancar el servidor situat als Estats Units on hi ha aquesta web, el govern espanyol, avançant-se a la polèmica llei d'internet que entra en vigor el dia 12, ha decidit obligar els ISP a aplicar la censura ells mateixos. Els servidors dependents de Telefónica i les grans empreses, com ara Terra, ja havien optat ells mateixos per prohibir l'accés a la web. Ara l'ordre publicada de manera oficial el dia 13 obliga tots els servidors d'accés a internet a impedir la lliure navegació dels usuaris, una mesura que no s'havia aplicat mai a Europa, però que és habitual en països com la Xina i l'Àrabia Saudita.

L'ordre, amb tot, és impossible de complir. Hi ha un servidor creat per preservar la llibertat d'expressió arreu del món i que permet a tothom navegar per qualsevol web, per més prohibida que estigui. Així, punxant sobre l'adreça http://anon.free.anonymizer.com/http://www.batasuna.org/g_index.htm, la web de Batasuna apareix sense cap problema, fins i tot en els ISP que ja l'han censurat. Les adreces que el govern espanyol obliga a censurar als proveïdors d'accés són Batasuna.org (161.58.228.92), Euskal-herritarrok.org (2007.218.206.6) i Batasuna-barakaldo.org (216.194.92.31). Des de servidors de fora de l'estat s'arriba sense cap problema de censura a la web de la formació independentista.

Amb tot, han aparegut diversos espills de la web arreu del món, que en reproduïxen també el contingut, com Batasuna.tk. Des d'Alemanya s'ha engegat Batasuna.de, que sols conté un missatge de suport a l'organització. Ω

Font: Vilaweb.

UN REI COP PER COP, EL LLIBRE SOBRE EL REI ESPANYOL, A LA XARXA

A l'adreça <http://www.geocities.com/patriaciasverlo/trobareu> la versió en pdf, html o rtf d'aquest llibre editat per Kalegorria.

Un rei, cop per cop, és el primer intent d'aproximació crítica a la figura de Joan Carles de Borbó i Borbó, actual rei d'Espanya i el tabú informatiu més gran del regne. Amb immunitat penal davant de qualsevol acte delictiu que pogués cometre, i protegit pels mitjans de comunicació convencionals com si fos una espècie en perill d'extinció. S'han publicat molt poques coses amb un mínim d'objectivitat sobre la seva persona i sobre les seves actuacions polítiques.

En aquesta biografia no autoritzada se'l presenta com un personatge atret pel poder des de molt jove, que ha basat la seva trajectòria vital a salvar els esculls que se li han anat presentant, amb l'únic objectiu de ser rei. Les grans fites en la seva carrera de monarca, cop per cop, han estat: la mort

del seu germà, la traïció al seu pare, el cop d'Estat del 23-F, la construcció d'una important fortuna personal, diverses batalles campals per evitar que els seus escàndols sexuals veiessin la llum, tantes altres per impedir que els problemes dels seus «íntims» fossin tractats amb independència en els tribunals... Tot això configura un currículum prou agitat que no té res a veure amb aquell personatge Mitificat al qual s'atribueix, com un gran mèrit, el fet d'haver liderat el «pacífic procés de transició democràtica».

Us convido a què doneu propaganda a aquest missatge i aquest llibre per a què tothom pugui conèixer als «demòcrates» espanyols. Per si de cas, per aquelles casualitats de la vida, als «demòcrates» espanyols els dona per censurar el web, com ja han intentat fer amb la de Batasuna, (coses de la democràcia), feu-ho ràpid. Ω

La insubmissió de Breda

L'ànima dels pobles sotmesos reviscola quan perd la por a denunciar les arbitriarietats d'una metròpoli que els té agafats pel gan-yot. No diuen que la nostra por és la seva força? Els Països Catalans han estat fins ara un elefant endormiscat. Despertar la combativitat del poble català és cabdal per al nostre esdevenidor. En Manuel de Pedrolo ho va deixar escrit d'aquesta manera: «Que ho siguem, de vassalls, no justifica que en tinguem l'ànima».

Els vassalls i els reis, però, no són més que anacronismes de la història. Tant és així que ja el segle XIX els borbons Carles X de França i Francesc II de Dues Sicílies foren despatxats a tropicades i rodolons dels seus respectius regnes. I mai més els ha enyorat ningú. Anys abans, el 1793, Lluís XVI i Maria Antonieta havien corregut la mateixa sort, però de forma més brutal.

I és que la guillotina no permet

segones oportunitats.

Denunciar un rei que diu mentides de l'alçada d'un campanar ha estat vist per Fernando Andreu Merelles, magistrat de l'Audiència Nacional espanyola i membre de Jueces para la Democracia, una gosadia impròpia de vassalls. És a dir, "su señoría" ho ha interpretat com un menyspreu "injuriós i calumniós" cap a sa graciosa majestat. I, en conseqüència, ha instat el Ministeri Fiscal espanyol perquè encausi per aquests suposats delictes el súbdit Jesús Artiola Ruhí. Artiola representa l'organització Jo també em planto i les altres associacions que denunciaren al borbó per haver negat els intents reiterats i sostinguts de lingüicidi contra els Països Catalans. La denúncia d'aquestes 14 entitats explicitava que s'actués d'immediat contra la ministra espanyola de cultura, Pilar del Castillo, en tant que responsable del discurs reial pronunciat en el premi Cervantes de 2001, en cas que no se li pogués

imputar cap càrrec a Juan Carlos I. No obstant això, el jutge madrileny Andreu Merelles (amb cognom català per part paterna i gallec per part materna) ha fet veure que sentia ploure.

Fa uns anys Violeta Friedman, supervivent de l'holocaust jueu, va interposar una denúncia contra León Degrelle per haver qüestionat l'existència de cambres de gas nazi. No s'hauria convertit en un insult a la intel·ligència que el hitlerià Degrelle hagués pogut capgirar al seu favor la denúncia? En aquest cas els tribunals espanyols no dubtaren a condemnar León Degrelle, que aleshores residia a Espanya. I Friedman va despertar admiració arreu.

«Com pot ser que una persona quan denuncia una mentida sigui processada o imputada o el que sigui, només perquè va a la recerca de la veritat? Pot injuriar algú quan denuncia la mentida i la falòrnia? Pot calumniar un ciutadà quan amb dades fefaents a la mà denun-

cia la mentida?», es preguntava esverat el diputat Francesc Ferrer Gironès (El Punt, 5-10-02). Que a l'Espanya del segle XXI l'honor de catalanes i catalans quedi tan desamparat, en tant que bé jurídic, posa de manifest les injustícies de la justícia espanyola. Estem davant de fiscals i magistrats que són jutge i part? I que, per tant, poden ser capaços de prevaricar i, a més, engegar contraofensives político-judicials?

El gest d'enjudiciar Juan Carlos de Borbón y Borbón ha estat un acte de responsabilitat, just tot el contrari de les paraules que va dir el vespre de Sant Jordi de 2001 a Alcalá de Henares. I és que el rei dels espanyols ens pot dir cul d'olla en la més absoluta impunitat. Segons la legislació vigent ell no és responsable dels seus actes. No som tots iguals en democràcia? Tot i que la responsabilitat és un valor fonamental de la convivència, la Constitució espanyola permet favoritismes d'aquesta mena que desvirtuen la democràcia. No és casualitat, doncs, que des de la Nàpols reial dels seus besavis arrossequin la fama de bribons, apel·latiu del

qual no se n'amaguen. Fins al punt que el fan servir, en clau simpàtica, com a nom d'un dels seus vaixells esportius.

Sigui com sigui, que cap Velázquez dels nostres dies ens pensi que gaudirà de l'ocasió de poder pintar una rendició a l'estil de la protagonista per la Breda holandesa en mans espanyoles. La nostra Breda és metafòricament l'esperit combatiu d'uns Països Catalans orgullosos de la seva catalanitat. Precisament en aquesta Breda de nació catalana, que no tolera les intoleràncies reials, va néixer i créixer el professor de l'UOC i doctorat Jesús Artiola. Amb aquest tremp, s'està impulsant una nova campanya intitolada Jo també el denuncio i fent les gestions oportunes per internacionalitzar el cas. I és que aquesta segona Breda és inexpugnable. Ω

QUIM GIBERT, ENSENYANT

La moderna Dictadura no és ja a base de repressió massiva i evident, perquè ara la tecnologia està molt més avançada i això ja no cal (a més, provoca inestabilitat política perillosa): ara està feta de mass mèdia i intoxicacions, i les víctimes són els teòrics ciutadans, que són cada vegada més explotats psíquicament (estil «1984») a fi de fer-los bon consumidors-votants dels productes de llur propaganda (els nazis feien també el mateix: van convertir els carrers en escaparies de llur propaganda, perquè no tenien tele, que és una escaparata dins de casa).

LA TEVA INDIVIDUALITAT ASSASSINADA PSÍQUICAMENT PER L'ESpanyOLITZACIÓ LOLAILERA-MATUSSERA.

«El gran mal de l'home no rau en la pobresa ni en l'explotació psíquica, sinó en la pèrdua de singularitat humana sota l'imperi del consumisme». (Pier Pablo Passolini, director de cinema italià, s. XX).

«Perdre la individualitat pròpia i esdevenir un simple engranatge d'una màquina, és impropri de la dignitat humana». (Mahatma Gandhi, cap independentista no-violent i devot).

«...els poders establerts, tendeixen al control, unificació i explotació psíquica de llurs súbdits». («Moral i Nova Cultura», Xavier Rubert de Ventós, filòsof

català independentista i cristià).

«La nova estratègia militar passarà per regular, controlar i manipular els mitjans de comunicació». (Alvin Toffler, 1928, assagista científic USA).

«...la visió del món, inventada pel Partit (per l'espanyolisme) es guanyava amb gran èxit la gent

incapaç de copsar-la. Feia acceptar les violacions més paleses de la realitat car ningú no arribava a comprendre l'enormitat que els era exigida, ni s'interessava prou per la cosa pública com per a adonar-se del que s'hi esdevenia». («1984», novel·la futurista d'en George Orwell sobre les possibilitats de control i explotació psíquica de la població en un Estat «tecno-feixista», «com ara l'espanyol, escrita durant la Guerra Freda - 1948 - contra els 3 «grans estils» de grans potències: el nazi, el comunista i el capitalista, tots 3 igualment temibles).

«El vostre pensament és un antic dogma que no pot canviar-te, ni tu a ell. El meu és novell i em repta i jo a ell, dia i nit». (Khalil Gibran, artista i escriptor libanès emigrat als EE.UU.)

«Cada lengua que se pierde es una visión del hombre y del mundo que desaparece». (Octavio Paz, escriptor mexicà).

«Estem farts d'haver de demanar perdó per existir...». (Joan Fuster).

«Germans, la vida se'n va, a poc a poc ens la prenen, si avui ens obren la mà es que hi ha altres cadenes». (Joan Bta. Humet, cantant).

«Una cosa és ser universal i una altra que t'universalitzin».

(Jesús Quintero, «El loco de la Colina»). Ω

ALCÚDIA

En Jaume Pasqual que de jove fou músic, fa uns anys que pinta a l'oli al seu estudi del carrer de la Roca d'Alcúdia. Tel. 971 548 058

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

Escoleta d'infants
ELS ROPITS
Bàrbara // Angela // Xisca
c/d'en cerdà, 142 // tlf: 971 166 610 // Porreres

Comissió de la Dignitat
volem els papers
si us plau, feu les vostres aportacions al compte número:
2100 3936 35 0100089647

Llibres per (re)fer un país

L'ESTEL comença en aquest número una secció en la qual volem comentar-vos llibres (especialment novetats editorials) que ens poden ajudar a entendre la nostra realitat lingüística i nacional. En aquest sentit, farem ressenyes de llibres apareguts arreu de la nostra geografia: de Salses (a la Catalunya Nord) a Guardamar (al País Valencià) i de Fraga (a la Franja de Ponent) a l'Alguer (el País Català de Sardenya), passant, és clar, pel Principat de Catalunya, Andorra, les Illes Balears i Pitiüses i, fins i tot, pel Carxe (el petit territori catalanoparlant que, actualment, depèn de Múrcia). L'objectiu és ben clar: poder donar informació als nostres lectors sobre la realitat plural del nostre autèntic país.

LUÍS, Joan-Lluís. *Conversa amb el meu gos sobre França i els francesos*. Barcelona: Editorial La Magrana, setembre de 2002.

L'escriptor i periodista nord-català Joan-Lluís Lluís (Perpinyà, 1963), autor de les novel·les *Els ulls de sorra* (1993), *Vagons robats* (1996) i *Cire-ra* (1997), ens ofereix aquest cop un retrat, sense concessions, de França i els francesos, a partir del punt de vista d'una persona que, senzillament, vol viure en català i poder ser català a Catalunya Nord. Un retrat que ens permetrà entendre què ha passat i què passa en el tros de Catalunya que actualment pertany a l'Estat francès.

Mitjançant un diàleg amb el seu ca, Joan-Lluís Lluís ens mostra de manera absolutament realista aquesta França que tant han idealitzat els nord-catalans i, fins i tot, a voltes, els sud-catalans. Ho fa seguint el mètode didàctic de llibres com *El racisme explicat a la meua filla* o *Carta als meus néts sobre el nacionalisme*, però distanciant-se'n perquè l'autor només es pot confiar al seu ca, la qual cosa li permet un punt d'ironia que fa més distesa l'obra. Joan Lluís Lluís, diplomàt en Història de l'art a la Universitat de Montpeller, divideix el seu llibre en dues parts clarament diferenciades, més un annex on fa una petita antologia del francocentrisme.

En la primera part, ens fa un repàs a la història de França, a la història oficial de França: la història d'un país perfecte sense el qual el món no seria el que és. Així, ens recorda com França ha portat els seus mites fundacionals a extrems absolutament irracionals, quan, en temps de la colonització, feia aprendre a àrabs, berbers, vietnamites, wòlofs, canacs, tahitians, arauaks, negres de la Martinica i Guadalupe... que els avantpassats de tots plegats eren aquells senyors amb trenes rosses anomenats gals. Com tothom sap, aquella Gàl·lia, que tan bé van defensar Astèrix i Obèlix, no és, ni més ni menys, que la França primigènica que ha anat continuant al llarg de la història. Fixeu-vos que la França del lli-

bre La volta a la Gàl·lia d'Astèrix és exactament igual a la França actual, les fronteres de la qual, per cert, daten de 1945!, sense comptar, és clar, que, per als francesos, Algèria era una part integrant de França: Joan-Lluís Lluís ens recorda que, fins a la independència algeriana el 1962, els francesos afirmaven que França era un país partit pel mar.

El repàs a la història de França que fa Joan-Lluís Lluís en permet descobrir com, en el país que pretén ser l'inventor dels "drets humans", els personatges històrics més valorats pels ciutadans són Lluís XIV (el rei que acabà amb les llibertats dels nord-catalans), Napoleó I (un dictador que va anul·lar les poques llibertats individuals aconseguïdes amb al Revolució, que va restablir l'esclavatge, que va accentuar la repressió contra les llengües que no fossin el francès, que va crear un codi civil que va fer de les dones eternament menors d'edat, que va empresonar opositors, que va enviar a la guerra milers de joves...) i De Gaulle (el gran predistigador de la història recent de França). Certament, fa un repàs a la història autèntica (la que inclou les massacres), que desmitifica un dels pobles que es creu predestinat. "França no és cap país, França és una religió", afirma, sense embuts, Joan-Lluís Lluís.

En el segon dels capítols, l'autor se centra més en el tema de la llengua, i ens permet entendre què és el que ha passat amb la nostra llengua en aquesta part de Catalunya. Es tracta, sens dubte i potser sense voler-ho l'autor, d'una excel·lent història sociolingüística de Catalunya Nord, que ens fa redescobrir que a la "perfecta" i "democràtica" França es castigava, fins fa dos dies, durament els nens que parlaven en català a l'escola. De fet, el llibre ens fa adonar que el tema de la repressió lingüística no és patrimoni de les dictadures, diguem-ne barroeres, sinó que en el país de la llibertat, de la igualtat i de la fraternitat és perseguia igual de durament els que eren diferents lingüísticament.

Finalment, a l'apèndix podem trobar tot un seguit de perles del francocentrisme, que van del segle XVIII als nostres dies i abasten polítiques de totes les tendències polítiques. El tema és recurrent: el francès és la llengua més bella del món, la llengua dels "drets humans" i, òbviament, França és el país més bell del món.

La lectura d'aquest llibre i la lectura, aquests dies, de la premsa, ens fan pensar en un article de Joan F. Mira a la revista *El Temps* del proppassat mes d'octubre en el qual afirmava que "Espanya i França no són història, són metafísica i teologia. Aquest és el problema". I el problema, a més, és que molts catalans (tant del sud com del nord) també s'ho creuen. Ω

Pere Mayans

LA BANDERA I LA IDEOLOGIA IMPERIALISTA

L'ostentació d'extremisme espanyolista, a través de la bandera, per part de la rànica i imperialista ideologia aznarista, només té una explicació. Espantar, posar el por al cos als nacionalismes perifèrics, a tota una munió de gent, demòcrata al 100%, que creu en el sobiranisme històric, polític, econòmic, lingüístic i cultural de llurs nacions, diferents i diferenciades de la nació castellano/espanyola. Doncs bé, a tots aquests ciutadans el govern central intenta, molt antidemocràticament, advertir-los que, a la mínima, se'ls aplicarà l'article 8 de la Constitució.

El problema més greu de tot aquest episodi tan retrògrad (es podria dir que les imatges del passat dimecres 2 d'octubre a la plaça de Colon de Madrid amb les paraules «dures» del Ministre de Defensa semblaven un paisatge en blanc i negre de fa cinquanta anys) és quan es pretén uniformitzar, fins i tot, la sang. Això si que és un intent descarat, per part de la dreta ultranacionalista espanyola, d'intentar balcanitzar tota la Península Ibèrica. Està vist que aquesta dreta tan peculiar no pot, o no vol, desenganxar-se definitivament del franquisme. Sembla com si el PP no pogués ser un partit europeu normal de centre-dreta, com, per exemple la CDU alemanya o el Partit Conservador Britànic.

Sense cap mena de dubtes, Espanya serà confederal o no serà. Si es vol amb un pas intermedi que es pot anomenar federalisme. Però aquí el que hauria de quedar clar per tothom, començant pel Sr. Aznar, és que som 1 estat i 4 nacions. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

papers de Salamanca

papers catalans, papers de la dignitat, **salamanca blood papers**, papers per la memòria, papers per la llibertat, papers per la justícia, **papers tacats de sang!**

Comissió de la Dignitat

Apartat 9034 - 08080 Barcelona
<http://www.partal.com/dignitat>
dignitat@partal.com
 telèfon: 667976517

volem els papers

si us plau,
 feu les vostres
 aportacions al
 compte número:

2100 3936 35 0100089647

Cafè
 La Plaça

Tapes, menjars, entrepans, etc.

Plaça de La Vila, 4
 Tel. 971 647 484
 07260 PORRERES

SUPER MALVA
CA'N MURTO

Sa Galla, 94 - Tel. 971 16 81 96 PORRERES

Ungles de Porcellana
Claudie

Especialistes en ungles i
 Maquillatge Permanent

C/ Maria Antònia Salvà, 42. S'Arenal. Tel i Fax: 971 441 368
 e-mail: claudie@miweb.es * www.miweb.es/claudie

La cultura a les Illes

Llibres de combat: Breviari contra els servils

Detalls de la vida quotidiana, reflexions damunt l'amor, la cultura, la política de cada dia, els somnis, l'art, els viatges...

Em demanen alguns lectors la data exacta del començament de *Breviari contra els servils: dietari d'un escriptor en temps de la barbàrie*, que acaba de publicar l'Editorial Calima de Ciutat de Mallorca. El recull de materials que ha editat Calima forma part del caramull de notes (i carpetes!) que des de sempre (potser d'abans i tot de la publicació del meu primer llibre) he anat escrivint sense interrupció. Són detalls de la vida quotidiana, reflexions damunt l'amor, la cultura, la política de cada dia, els somnis, l'art, els viatges... En un principi eren escrits personals, notes que no havien de ser publicades. Amb el temps alguna d'aquestes simples reflexions de viatge (escrita a un aeroport, a la taula d'un cafè de qualsevol ciutat) serviren per enllestir un poema o foren l'inici d'una narració curta. En aquest *Breviari contra els servils* es poden trobar igualment alguns esbossos del que després han estat novel·les i obres teatrals. També s'hi poden trobar reflexions escrites des de la literatura de l'absurd com des de la reflexió existencialista, sense oblidar el component bàsic situacionista de bona part dels meus llibres. Però no tot ha servit per enllestir aquesta primer «dietari del temps de la barbàrie». Altres notes foren llençades als fems. No

tot el que he anat escrivint en aquests darrers trenta anys s'ha servat en les polsoses carpetes del meu estudi. Ni molt manco! Però rellegint el material de *Breviari contra els servils* constat que, en aquesta conjuntura política (i personal!) concreta, m'ha interessat publicar essencialment les notes de finals dels vuitanta i començaments del noranta. El motiu per haver escollit aquestes carpetes d'apunts i no unes altres? No us ho sabria explicar amb exactitud.

Breviari contra els servils neix del desencís de com va anar la transició

La intenció de les notes que vaig escrivint d'ençà finals dels anys seixanta no volen ser cap mena de «memòries» a l'estil, per exemple de *La força de les coses* de Simone de Beauvoir. No és aquesta la intenció del meu dietari. Aquí es tracta, més que res, de provar de deixar constància de determinades impressions, de les percepcions més efímeres i evanescentes de la consciència (si bé qualsevol autor de debò pot resumir en quatre ralles tota la complexitat d'una situació personal, política o cultural).

Breviari contra els servils neix del desencís de com va anar la transició. Detingut per la policia «democràtica» del batle socialista de Palma per haver volgut retre un homenatge a la República i Emili Darder ara ja sabem que són aquests «demòcrates» de nou

encuny els que envien els escamots policíacs a detenir els esquerrans que volen servir la memòria del nostre poble. Com s'explica en la primera nota del llibre: «Inexplicablement, tot ha anat canviant sense que hom hagi pogut fer res per impedir-ho. Per part ni banda -ni en campanya electoral!- es veuen ja aquelles banderes roges, la falç i el martell de la revolució. Molts d'independentistes, reconvertits al més sà dels auto-

nomismes, han fet desaparèixer l'estel de la bandera quadribarrada i lloen les excel·lències del Molt Honorable President. La policia democràtica esborra els grans murals ciutadans que demanen més espais verds per a la ciutat, clamen NO! a les armes atòmiques que arriben amb les naus de l'OTAN al nostre port. Ja no són necessaris els escamots d'assalt de les SA o de la Falange joseantoniana per a mantenir la ciutat neta d'esquerrans i consignes. El Gran Germà Televisiu dirigeix el procés des del menjador de totes les cases. És el 1984 d'Orwell».

Breviari contra els servils és també un bon exemple del resultat de les traïdes culturals i polítiques de la transició en la consciència d'un militant d'esquerreres. I, sense pensar-ho gaire, vaig decidir que podria ser útil fins i tot com a document de l'època incerta i tenebrosa que ens ha tocat viure: la mundialització capitalista, la desfeta de tantes i tantes organitzacions revolucionàries, el pragmatisme més barroer aplicat a la política quotidiana, l'enlairament d'un exèrcit de cínics i servils al capdamunt de moltes de les institucions que, en teoria, haurien d'haver servit per avançar en el nostre deslliurament nacional i social i que, en mans d'aquesta gent sense principis (a no ser els diners i l'exercici del poder) han servit i serveixen per a consolidar encara més el sistema heretat de la victòria franquista. Ω

Abatut el darrer brau d'Osborne del Principat

La Corporació Catalana de Ràdio i Televisió s'ha tornat a lluir.

Abans d'ahir una acció va abatere el darrer brau d'Osborne que quedava al Principat, el de l'NII al costat del Bruc. Doncs la resposta dels mitjans que suposadament són els nostres ha estat el silenci més absolut davant la caiguda d'aquest símbol espanyolista.

Televisió de Catalunya -amb Eduard Boet al capdavant de l'edició del TN del cap de setmana-, Catalunya Ràdio i Catalunya Informació han seguit el model periodístic del "allò que no surt, no ha passat" i han ama-

gat el fet. El diari AVUI s'ha sumat, incomprensiblement, a aquesta festa dels mesells. Molts altres mitjans han seguit el mateix sistema, però almenys ells no pretenen fer-nos creure que són "nacionals de Catalunya".

Nosaltres, però, ho direm el més alt que puguem:

GRÀCIES! MOLTES GRÀCIES A AQUELLES PERSONES QUE HAN FET CAURE AQUEST SÍMBOL DE DOMINACIÓ ESPANYOLA!!!

L'acció, a més, ha tingut la seva gràcia. Seguint amb el complex sistema de coordinació que caracteritza l'independentisme

català, dos escamots van tenir la mateixa idea i la van dur a terme de forma simultànea sense saber-ho.

Uns hi tenien previst d'anar-hi tres dies diferents i, mica en mica, anar serrant l'estructura metàl·lica que aguantava el brau fins fer-lo caure la matinada de l'11 al 12 d'octubre.

Els altres van decidir anar-hi la tarda del dia 11 i fer-ho d'un sol cop. A base de desfer amb soldadors el metall de sostenia el monument espanyol.

És clar, imagineu-vos les cares de sorpresa del primer grup quan, després de dos dies serrant el brau, van arribar la nit

de l'11 al 12 d'octubre a rematar la feina i el toro no hi era.

També imagineu-vos les cares de sorpresa del segon grup, quan arriben la tarda de l'11 d'octubre i es troben amb l'estructura a punt de caure.

Al·lucinant!

De totes maneres, malgrat la descoordinació, des de l'Espr@i en fem una lectura positiva perquè això vol dir que encara hi ha gent, i molta, disposada a jugar-se-la per demostrar al món -i a nosaltres mateixos/es- que no som espanyols i que, per molt que s'hi esmercin aquests del PP i els Boets de torn, NO ENS EN FARAN! Ω

Els feixistes del PP

D'un que està fart de feixistes

Acabo de llegir que al poble d'on és originari Mayor Oreja no ha obtingut cap vot. Serà per que el coneixen massa bé. Els mitjans mediàtics feixisto-constitucionalistes amb seu a la capital de la metròpoli que ens està aixafant a tots els perifèrics i empujant-ho tot amb el seu alè, parlen encara de gulag quan es refereixen a Euskadi o diuen pura i simplement, ara que ha parlat tot el 80 per cent del poble d'Euskadi a les urnes que ja saben que a sis de cada deu habitants no els importen els assassinats d'ETA (sentit d'un comentarista de la COPE per mi mateix). Fins a quan portaran aquesta bena de l'espanyolisme cec als ulls que no els deixa veure que els pobles perifèrics som subjectes de drets fins i tot el de voler-nos separar d'uns veïns tan poc amables? Estem farts de feixistes. Després de Franco ara ens toca haver d'aguantar els seus hereus del PP. Ω

A tomb de la degeneració i decadència caracteriològica del catalanam

Sempre hem d'estar queixant-nos.... Mai no serem forts com a poble si no tenim els mecanismes d'un Estat per defensar-nos. Josep.

Totalment d'acord. El que passa és que els catalans som essencialment els nostres pitjors enemics, i nosaltres, amb el nostre tarannà cofoi, ploramiques, fenici, mecanicista-materialista, amb el posat resaberut i descregut i massa plebeu ens tanquem totes les portes, i sempre estem aturats amb els nostres propis paranys, amb l'aigua al coll.

En altres articles he intentat aportar un munt de proves de tot açò i sovint se m'han esverat. Només accepten els convencionalismes i prejudicis racionalistoides de la rutina i ficar els peus en les mateixes galledes de sempre, que és el que està ben vist. Tot geperut no es veu el propi gep, evidentment.

Mentre pretenguem adular una mica, sols fem com els felibres: cavar la nostra pròpia tomba. I això exactament és el que fem normalment els independentistes catalans. Sense aturall.

El quid de la qüestió és: un Estat no es fa sols des del racionalisme de via estreta, les protestes, les ideologies, els manifestos, o la política o la cultura. Sobretot es fa en la caracteriologia quotidiana d'un poble. I la clau de la caracteriologia creix de les creences profundes i transcendents d'una nació. Una nació tan materialista, superficial i autoexculpària amb uns dirigents independentistes tan racionalistoides, hiperideològitzats i agnòstics com els nostres és quasi impossible que pugui reviscolar: per manca de tremp i de fe, per impossibilitat de fer-se respectar, perquè camina arran del fang i les altres nacions no se la prendran seriosament. Per què? Perquè saben que no va seriosament la cosa: li veuen el llautó. Aquelles saben el que és anar de debò i el que no, i veuen que estem fent pantomima, el ploramiques. Se'ns nota, nois, encara que nosaltres, resaberuts i orgullosos, ni ens n'adonem. És com posar-nos a donar un bonic discurs i no adonar-nos que se'ns n'han baixat els pantalons. Naturalment: la gent se'ns en riu. I bé que farà: és lògic.

Per a mi, a partir d'ací, de la caracteriologia i d'una concepció més robusta, més granfítica de les realitats, és quan començarem -començàriem sols- a trobar el camí real per crear un Estat.

Et la resta, amics i amigues, n'est que littérature...

Jaume.

En certa manera tens raó i estic d'acord amb tu que abans de ser un monàrquic o republicà cal ser abans patriota de la pròpia terra; ara no crec que ens dugui gaire lluny una desmesurada fòbia a tot lo castellà o espanyol.

Joan

Jo trob que no és pas cap fòbia: és conèixer-los i clijar-los a fi de saber-nos-en defensar d'una punyetera vegada. Saber lluitar. Ser militars, però nosaltres (collons).

Què a Madrid Aznar, Zapatero i comparsa la porten contra nosaltres. D'acord. No els fessem el joc. A mi em donen autèntica llàstima, a més de mostrar-me la seva supina ignorància en història.

Doncs a mi els psicòpates i els botxins no em fan gens ni mica de llàstima i, si pogués, els esclafaria els collons, amb gran plaer de part meua i sense recança: fos com ficar un escurçó a la garjola. Però sé de sobra que això no és tan fàcil i no vull somiar, ni perdre temps somiant rotllos. Altrament sé que els catalans estem oprimits tot just perquè manquem d'autosolidaritat, de sentit d'Estat, caiem en el cofoisme idiota i panxacontent, etc. etc.: és un problema més intern nostre que d'enemic exterior.

Odiar és perdre el temps i les energies, aturar el nostre creixement psíquic i espiritual. Però això no vol dir que hem de traure la bandera blanca i avant. De cap manera.

Però «ellos», d'ignorància de la història, res de res. Bé que ho saben tot: tots els secrets d'Estat i totes les psicòpates raons d'Estat. Justament per això ens volen destruir. Em fa l'efecte que hi fas com la rabosa i el raïm, actitud molt estesa entre el catalanam a fi d'aconhortar-se i quedar-se escalfant la butaca en hivern. No sé com podeu creure que són uns ignorants que van de bona fe, la veritat. Em xoca molt que tants catalans sigueu tan terriblement ingenus com per dir coses així. No són -ni poden ser-ho- ignorants, sinó psicòpates amenaçant amb la freda i cruel raó d'Estat!!!. Si això no ho tenim clar és com no tenir clar que estan esmolant la destrucció del botxí ni tan sols quan ja espurja a la claror del sol. En aquest pas ni ens assabentarem quan ens tallaran el coll. I em sembla ja un pèl massa, en aquestes altures.

No podem pas creure'ns tan «cultes», saberuts i superiors a ellos, car, dissortadament, no ho som. Els catalanets de la Guerra de Successió també contaven les mil i una de la superioritat catalana als anglesos i mira, catacrac. Cofoisme patètic: Alaba't ruc que a vendre et duc. De vegades pens que en Joan Gaspart és el català més prototípic i se'm cau la cara de vergonya. A més: la cultura sols de biblioteca sols serveix per a escolàstics. Per això el català està quedant-se com el llautó: un llençatge d'aules i saberuts, sense saba, sense frescor i sense vida. Patètic i vergonyós: acceptar l'eutanàsia i la reserva índia amb total covardia.

Breu: Ni odi ni baixar la guàrdia ni complex de superioritat ni cofoisme: realisme i a lluitar front a «ellos». Ω

Ricard.

La creuada antibasca de n'Aznar

Fa vint-i-cinc anys, després de la mort d'en Franco, els treballadors i les nacions d'Espanya arrabassaran al franquisme la llibertat d'expressió, de manifestació, d'associació... Llibertats imposades amb la mobilització de tots, al llarg i ample del país, amb el moviment obrer que l'encapçalava.

Sota el patrocini de les grans potències, va tenir lloc aleshores un pacte d'Estat en el que participaren els representants de l'aparell franquista, els partits que és reclamaven de la classe obrera i els partits que es reclamaven dels drets nacionals de Catalunya i del País Basc. Aquest pacte, que culminà en la Constitució, l'Estatut dels treballadors i els Estatuts d'Autonomia, va donar lloc a l'estat monàrquic de les autonomies.

Mitjançant aquest pacte, a canvi del reconeixement de les llibertats assenyalades, se renuncià a exercir el dret sobirà de les nacions a decidir sobre el règim i les institucions (con la Monarquia) i en particular es negà el dret d'autodeterminació dels Països Catalans i del País Basc.

Al cap de vint-i-cinc anys, el govern neofranquista de n'Aznar xoca amb el rebuig massiu dels treballadors i de les nacions, que s'oposen a les contrareformes que aquest govern vol imposar, des de la Llei de Partits al Decretà i la Llei de Qualitat de la Ensenyança. Contrareformes que cerquen eliminar conquestes fonamentals arrabassades a la mort d'en Franco, en particular la llibertat de partits i la llibertat sindical.

Per aturar aquesta ofensiva de regressió econòmica i social, els treballadors i les seves organitzacions han anat a la vaga general el 20 de juny. En aquest moment n'Aznar comença una ofensiva contra les llibertats i cerca provocar l'enfrontament al País Basc.

Una part dels signataris del pacte constitucional (Pujol, Arzallus) denuncien que el govern neofranquista de n'Aznar trenca el pacte. El govern basc planteja constituir un «estat lliure associat»:

D'aquesta manera s'ha obert una important crisi institucional el resultat de la qual afectarà al moviment obrer, al conjunt de les nostres conquestes i drets. Quina ha de ser la posició dels treballadors, de les seves organitzacions, dels qui pretenen parlar en nom dels treballadors?

Jo no puc compartir les propostes de n'Ibarretxe, que segueix negant la sobirania popular i a més pretén trencar la unitat dels treballadors.

No obstant això, en democràcia, totes les opcions polítiques se discuteixen i els pobles, exerceixen la seva sobirania, decideixen.

És inadmissible respondre amb la força policial i judicial, amenaçar amb la Guardia Civil, l'Exèrcit o l'Article 155 de la Constitució (incautar institucions autonòmiques per part del govern central).

No se port permetre que n'Aznar, amb la col·laboració reincident d'en Zapatero, dugui al País Basc i a totes les nacions a una situació d'enfrontament irreversible.

Per a defensar-nos de la ruïna econòmica i impedir la situació que n'Aznar vol crear, és indispensable reclamar l'exercici de tots els drets democràtics i donar la paraula a les nacions per tal d'obrir una nova situació, plenament democràtica.

És necessària la unitat en defensa de les llibertats, de les llibertats plenes, de tots els drets dels ciutadans, dels treballadors i de les nacions.

¿No hem de constatar que, essent les llibertats indivisibles, n'Aznar se recolza en el no reconeixement d'uns drets en la Constitució (l'autodeterminació) per tal de negar també les llibertats que en aquell moment els franquistes hagueren d'acceptar?

Essent partidari de la unitat dels treballadors, de la lliure unió de les nacions de l'Estat espanyol, plantejo des de les planes de L'ESTEL, a tot el moviment obrer, la unitat dels treballadors de tot l'Estat: ¿No passa per reconèixer el dret d'autodeterminació dels Països Catalans i d'Euskadi, com propugnaren les nostres organitzacions a la mort d'en Franco?

La greu crisi institucional obrer se pot resoldre en un retrocés en tota la línia, si n'Aznar aconseguix dividir als treballadors per tal d'organitzar la seva creuada antibasca; o amb un pas endavant que completi les conquestes de fa vint-i-cinc anys garantint la pau, solucions democràtiques, la fraternitat entre les nacions. Ω

Pere Felip i Buades

QUATRE ESCRITS, NO APTES PER «ABORREGATS» DEDICAT AL P. MARAGALL i Cia

Senyor, Senyora, soc el VALENCIÀ = CATALÀ i els pregunto, perquè en volen matar? perquè deixen que ens maten? com és possible que vivint d'aquesta terra vostè, militi i voti a favor de partits castellans! queda més que clar que ens volen fer-nos desaparèixer!, els molt CRIMINALS!!!, senyor, senyora. s'ha de tenir un gran cinisme després d'aquest comportament, que digui que els ETARRES son roïns, perquè? perquè es defensen? i defensen als seus? quin animal desnaturalitzat existeix a la capa de la terra que no defensi als seus, fora de VOSTÈS!!!? i... també, gràcies a vostès SOC EL VALENCIÀ = CATALÀ AGONITZANT. Si, és l'agonia d'un moribund del que VOSTÈS passen olímpicament.

NO, no doneu publicitat a les VERITATS es PECAT

IMAGINACIÓ

Imagineu-vos que els papers de Salamanca, siguin un milió que un amic os va demanar un cert dia, i que vosaltres vau accedir amb molt de gust, (que no és aquest cas) però

tu veus que l'amic, en l'actualitat fa ostentació d'OPULENCIA, mentre tu estàs en la INDIGÈNCIA, i encara que durant 60 anys tu, més de 3.000 vegades lis has reclamat, sempre te una excusa per dir-te que no, es lícit i just que tu et moris amb la INDIGÈNCIA sense haver-li donat una forta, fortíssima garrotada?, tens un cervell? Fes us d'ell!!

MES IMAGINACIÓ

En Franco va matar un 30% de la població catalana, els DEMÒCRATES, ja estan al voltant del 70% en el seu genocidi lingüístic. Qui és més MAL PARIT en Franco o els DEMÒCRATES!!!!???

En Franco va dimitir? NO!! Va morir al llit, aquest DEMÒCRATES han dimitit? NO!! Esperen morir al llit. En Franco tenia els referèndums, els DEMÒCRATES tenen les eleccions, en Franco posseïa els mitjans de comunicació, l'oposició no, els DEMÒCRATES tenen els mitjans de comunicació, l'oposició NO!!

INFORMATIUS

Diuen que els mitjans de comunicació estan per INFORMAR, com es que cap d'ells informa als NOSTRES? Polítics que fa mol de temps que els no (aborregats) em deixat de creure-les!! Que més que els nostres? Polítics els veiem com a «GRANS XUPOPTEROS»! el «xupar» us compensa de tot? Tant baix haveu caigut? TANT BE US PAGUEN LA CASTELLANITZACIÓ dels catalans?

Aquests CASTELLANITZADORS no son per vosaltres ni TERRORISTES, ni INVASORS, ni TIRANS, ni OPRESSORS, ni NEGRERS, que son? ELS VOSTRES AMICS que us paguen BÉ? TANTA, TANTA, TANTA IDIOLATRIA senti per ells? No seria que us traguéssiu la careta i en lloc de dir-vos catalans, diguéssiu: ¡VIVA ESPAÑA! ¡VIVA CASTILLA! ¡VIVA FRANCO! Y por encima de TODO ¡VIVAN LOS CASTELLANOS!!!

Josep Casalta i Casesnoves

Com és això possible en ple segle XX? Frases semblants a aquestes, són molt corrents quan volem desaprovar algun esdeveniment que es qualifica de passat. D'alguna manera significa reconèixer implícitament que el món "antic" acaba en nosaltres i el món "nou" comença en nosaltres. Expressions semblants s'han donat en tots els temps, ja que en cada època s'ha pensat que el món tenia l'avenir al seu favor. Tenir el sentit de la història o anar en el sentit de la història equivaldria, doncs, a sobreviure a través del desenvolupament de la història.

En aquest primer acostament al tema, el "sentit de la història" consisteix en el sentiment de que el que ha existit fins aquí ja no compta més, que el passat ha mort, que el present és radicalment nou i que l'avenir comença avui per primera vegada. I tot això és veritat, però una veritat relativa al subjecte pensant, ja que l'individu humà, cada un de nosaltres, és un ésser temporal i un subjecte pensant.

Com ser temporal, cada un de nosaltres no existeix més que en aquella part del temps que ens sembla única, o almenys és única per a cada un: el present. Com a subjecte pensant som al centre del nostre propi coneixement, de manera que les coses no existeixen per a nosaltres sinó en la mesura que les coneixem. Aquesta és la situació psicològica del "jo" individual: és al centre del temps, al centre del món.

El "jo" instal·lat en el centre del temps, en el present, situa tots els esdeveniments en el mateix passat, en un sol passat confús i indiferenciat. Tant la destrucció de Jerusalem com la presa de la Bastilla pertanyen al mateix passat, a l'univers passat. Ara bé, aquesta manera de veure les coses, si s'explica per la situació del "jo" al centre psicològic de la història, no està, tanmateix, conforme amb la realitat objectiva de la història, ja que és injust anivellar dos fenòmens històrics tan diferents com els esmentats.

En la perspectiva subjectiva les coses se situen en el temps en relació amb el subjecte pensant i, per tant, perd el relleu que els hi és propi; en una perspectiva objectiva les coses se situen unes en relació amb les altres i no amb el "jo". Però observem que el centre de la història no és el mateix en ambdós casos: en el primer, el centre és el "jo" subjectiu; en el segon, el centre és objectiu, independent del subjecte pensant.

És ja una afirmació tòpica dir que els grecs van tenir una interpretació cíclica de la història, en bona dosi projecció del cicle biològic natural. Però no és del tot just ocultar alhora que van iniciar a la pràctica la ciència històrica, des del moment en que, gràcies al seu humanisme i al seu pensar essencialista, van intentar captar les essències permanents com objecte del coneixement històric (1).

Van intentar -dic-, doncs el coneixement d'una essència "intrahistòrica" va ser insuficient per donar sentit a tota la història. No succeïa el mateix amb el cicle biològic del qual coneixien perfectament llur origen i llur finalitat. La seva teoria cíclica de l'etern retorn era en rigor la negació de la història, ja que aquesta és un esdevenir-se al llarg del temps i no pot conèixer-se sense el coneixement del "d'on" i el "a on". "La menor historieta -deia Chesterton- comença per una creació i acaba en un últim judici". Si a qualsevol història li treiem la creació inicial i el judici final, perd la seva significació.

Ara bé, del començament i la fi de la història humana els grecs no tenien notícia. "El" sentit de la història el trobarem on avui anomenem concepcions meta-històriques de la història. Tant la raó com la fe se'ns presenten com sabers absoluts amb pretensió d'explicació totalitzadora del món i de la història. Però, existeix un centre objectiu de la història? Pot una filosofia de la història captar la significació de la història?

La filosofia de la història pretén resoldre amb la sola reflexió el problema del sentit de

El sentit de la història en Sant Agustí

DR. JOAN MARTÍNEZ PORCELL. FACULTAT DE FILOSOFIA (URL)04/04/2002

la història. Però o bé sucumbeixen davant del mal com absurd, i declaren irracional la història, com li succeeix a l'historicisme de Sartre o Camus; o bé, oblidant per complet l'existència del mal, formulen lleis inexorables i necessàries del desenvolupament històric, com va fer Hegel. En ambdós casos s'oblida una cosa de tremenda importància i que Marrou precisa molt bé quan afirma que "per poder respondre amb serietat a la pregunta: quin és el sentit de la història, seria necessari poder abastar amb una sola mirada la totalitat del que ha passat, del que passa i del que passarà. Faria falta ser Déu" (2).

Els cristians són els primers en estar informats amb certesa del principi, del centre i del final de la història humana. Però aquestes tres referències són d'ordre religiós i no d'ordre filosòfic. La filosofia n'està privada d'elles. La teologia és l'única que pot comptar amb elles. Precisament per posseir respostes sobre el principi i la fi transcendents de la història, la interpretació històrica dels autors cristians és lineal i progressiva, arrenca de l'afirmació del Déu únic i creador que impulsa la història cap a l'establiment del Regne (3).

La característica del pensament cristià de la història està en l'ordenació del temps no partint d'un fet inicial sinó partint de l'Encarnació com a eix central i polaritzador de l'esdevenir-se terreny. El sentit cristià de la història és, doncs, "cristià", en un altre sentit que la "filosofia cristiana". La filosofia cristiana és una filosofia natural del món, de l'ésser, de l'home i de Déu; existeix per si mateixa, però rep de la Revelació una llum supletòria: la fe ve a ajudar la raó com la gràcia guareix la naturalesa, per permetre-li d'acomplir millor la seva pròpia missió.

Però no es pot dir el mateix del "sentit cristià de la història". No hi havia un sentit natural de la història al que la Revelació hagués vingut a purificar o completar. No hi havia res. El sentit cristià de la història és totalment aportat per la Revelació, és essencialment religiós i sobrenatural. És teològic. Es pot "filosofar" sobre la història, però explicar el curs de la història, això és una altra cosa. Potser aquestes afirmacions ens permetin d'entendre millor el radicalisme de Sant Agustí en aquest tema.

Ell no fa història sinó teologia de la història; pretén amb un mètode teològic l'explicació última i total del fet històric des de la Revelació (4). Afirmar la presència del mal en la història, però afirmar alhora que tal presència inexplicable és únicament absurda per a la sola raó. La "Ciutat de Déu" de Sant Agustí no és un escrit de circumstàncies (5); no es tracta d'un escrit improvisat sinó d'una "obra on els temes majors del pensament agustinà anaven a trobar la seva plena eclosió" (J. Chaix-Ruy).

Sant Agustí no parla de realitats històriques sinó meta-històriques (6). La seva intuïció central es basa en els dos amors que divideixen la humanitat en dos grans grups: els que viuen segons l'home i els que viuen segons Déu (7). Aquestes realitats "místiques" comencen en la consciència i en la voluntat de cada home i no s'identifiquen totalment amb l'Església i l'Estat. Pensem amb Troeltsch que seria anacrònic veure en les dues ciutats l'ideal medieval d'un ordre temporal cristià. La sola idea d'una simbiosi entre elles és estranya al "de Civitate Dei".

Alhora és jutjat des de l'eternitat i el disseny salvífic de Déu. Un temps original abans del pecat, com a do gratuït amb el qual l'home corria cap a la seva perfecció; un temps de la caiguda, com a conseqüència del pecat, que és un córrer cap a la mort; i un temps de Redempció que significa poder arribar a ser "malgrat tot".

Només hi ha dues alternatives: sostreure's a Crist i destruir-se, o acceptar Crist i construir-

se. Aquí tenim l'ambivalència del temps agustinà (8). Per naturalesa, el temps és desgast, decadència; per gràcia, és progrés i ascensió.

Ambivalència del temps que succeeix únicament en els éssers espirituals, el temps dels quals és "lliure", quan pot ser factor de progrés o decadència, perdent així el fatalisme que caracteritzava el "temps grec". Sant Agustí rebutja per igual l'actitud cíclica grega que significa evadir-se del temps i de la seva acció, com l'actitud de l'home "estètic" que busca l'eternitat en el temps, consumint-se en l'esforç inútil de convertir el fluent en estable (9), i proposa orientar el temps cap a l'eternitat.

Semblant actitud neix del coneixement de l'origen i la finalitat del temps i del convenciment de que l'eternitat es decideix en l'opció temporal a favor o en contra de Déu ("amor Dei", "amor sui"). Aquesta és la "dignitat tràgica" del temps en Agustí (J. Guitton). Podem parlar d'eternitat EN el temps i no únicament després del temps perquè el nostre temps té un fruit etern.

Existeix, doncs, una doble evidència: el sentit cristià de la història és l'únic sentit que existeix de la història; i la Revelació cristiana no és una altra cosa que la revelació del sentit de la història. Diguem-ho clarament: la història és història de salvació. La finalitat de la història és la nostra definitiva incorporació a Crist, Eix de la història. El sentit de la història és la Ciutat de Déu, i tota les altres coses -que anomenem "història profana" -, són mitjà i funció d'aquesta finalitat (10). El temporal passa, envelleix, mor. Però hi ha alguna cosa en la història que no envelleix, que sempre creix i avança: és el creixement en plenitud de la Ciutat de Déu.

En els nostres plantejaments moderns reconeixem en les realitats terrenals sustantivitat pròpia. On queda aquí la pròpia autonomia del creat? Allò que nosaltres anomenem "bé comú" Sant Agustí ho va anomenar "pax temporalis". En la seva manera de pensar, la pau o l'ordre d'una societat és tasca i empresa de l'home, no quan cristià, sinó quan home. "Els béns terrestres (...) sent com són temporals, hem de mirar-los com una taula en mig de les ones, que ni s'abandona com un destorb, ni s'aferra un a ella com si fos terra ferma, sinó que s'usa com un mitjà per arribar a la platja" (11).

I és que no totes les preguntes de l'home modern trobaran aquí solució. Per a Agustí existeixen únicament dos tipus d'home i de ciutats: l'home en Crist o sense ell. L'home, el purament humà no existeix per a ell. És cert que reconeix les creacions i valors naturals de l'home, les seves realitzacions socials, artístiques i tècniques, però la relació que l'home guarda amb elles mai serà "profana" o neutral, serà bona o dolenta quan nascuda de l'"amor Dei" o "amor sui" (12).

El sentit de la història, tal com l'entenen les ideologies, consisteix en discernir el presumpte curs fatal de les coses i situar-nos amb relació a ell de manera que ens afavoreixi. Sens dubte, té al seu favor un estat de l'esperit, una espècie de sentiment intel·lectual. Allò que li interessa al "jo" és la seva pròpia supervivència, la seva dominació i prosperitat. "Col·locar-se en el sentit de la història" és anticipar-se als resultats de la lluita pel poder.

Però el cristianisme no pretén indicar quins Cèsars s'han d'adorar; per a la fe, el sentit de la història consisteix en explicar el temporal per l'etern, ja que el temporal està fet per a l'etern. Si Agustí parla de pertinences "místiques" a ciutats meta-històriques, o de temps ambivalents és des de la seguretat que li deixa la seva fe, seguretat d'un coneixement objectiu més enllà del continu succeir-se els fets.

El que és innegable és que, si volem superar la història, feta des dels plantejaments intrahistòrics d'homes subjectes al transcurs del temps, pot fer-se únicament en llaures d'un coneixement transhistòric de la pròpia història, o el que és el mateix, des d'un coneixement meta-humà de l'home. Justament el que li promet la fe.

ANOTACIONS:

1. - L'esquema cíclic s'universalitza partint d'una essència permanent que és diferent en cada historiador; per a Tucídides va ser la "polis"; per a Tito Livio, l'"imperialisme" de Roma; per a Políbio, el tipus de govern.

2. - Cfra: H. I. MARROU., *Théologie de l'histoire*. París (1968).

3. - "Acostuma a dir-se, de vegades, que Sant Agustí és el fundador de la Teologia de la Història. Afirmació equívoca, perquè, la reflexió sobre la història s'inicia en els segles que li precedeixen (...) Es innegable, tanmateix, que aquesta reflexió és realitzada per Sant Agustí amb una consciència del problema i amb una profunditat desconeguda fins aleshores" Xfra: J. L. ILLANES., *Teologia de la Historia*.

4. - Cfra: URS VON BALTHASAR., *Teologia de la Historia*, Guadarrama, Madrid (1962).

5. - La nit del 24 d'Agost de l'any 410, Alarico amb els seus gots entra a Roma. La resonància de semblant esdeveniment a tot l'Imperi va ser enorme. Sant Jerónimo escriu que "en una sola ciutat ha mort el món". Sant Agustí va començar aquesta obra cap el 410-412 i no la va acabar fins a quinze anys més tard; per aquesta raó, causa major sorpresa la claredat del pla i la sòlida estructura de la seva exposició. La primera part (els deu primers llibres) és apològica i pretén refutar el politeïsmo; la segona és una exposició de teologia cristiana de la història.

6. - Xfra: J. PEGUEROLES., *Pensament filosòfic de Sant Agustí*, Tasca, Barcelona (1972).

7. - "Dos amors van fer dues ciutats. L'amor a si mateix fins a l'oblit de Déu va fer la ciutat terrestre; l'amor a Déu fins a l'oblit de si mateix va fer la ciutat celest" Xfra: SANTAGUSTI., *De Civ. Dei*, XIV, 28.

8. - Xfra: H. I. MARROU., *L'ambivalence du temps de l'histoire chez saint Augustin*, Montreal-París (1950).

9. - "estimen el temporal, i no volen que passi això que estimen, i són tan absurds com aquell que en escoltar una bella melodia volgués estar sentint sempre la mateixa nota". Xfra: SANT AGUSTI., P. L., 34, 140.

10. - "Des de la perspectiva en que es col·loca Sant Agustí, la història de la humanitat només és directament intel·ligible com història sagrada. El seu objecte és el cos místic de Crist, la seva història és la vertadera història. La humanitat queda definida com un organisme destinat a il·luminar la societat dels sants i no com una màquina de fabricar imperis, civilitzacions i ciutats terrestres". Xfra: H. I. MARROU., op. cit, p. 29.

11. - Xfra: SANTAGUSTI., P. L., 32, 1187.

12. - El "tertium quid" que per a nosaltres significa el concepte de "saeculum" és l'única realitat empírica constatable ja que les dues ciutats són transhistòriques. En tot cas, es pot afirmar que estaria format pels ciutadans d'una i altra ciutat mentre estan barrejats indistintament a l'estat intermedi que va des del principi al final de la història. "El "tertium quid", qualsevol que sigui el nom que se li doni, no és una altra cosa respecte a les dues ciutats. És les dues ciutats en l'estat intermedi en el qual es troben entre el seu naixement en el pensament de Déu i en el pecat inicial de l'àngel i l'home i la seva fixació el dia del Judici". Xfra: J. C. GUY., *Unité et structure logique de la cité de Dieu de saint Augustin*, pàg. 121, París (1961). Ω

Comparar una mica els països per veure què ha fet el cristianisme a Occident

Cristià: Sobre el que deia l'amic esquerrà de la Teologia de l'Alliberament, cal dir que la justícia social és una categoria bàsica al llarg de tota la Bíblia.

El socialisme utòpic nasqué justament com a derivació més o menys secular de la Bíblia, i els «científics» en feren doctrina social i estatal que acabà en revolucions sagnants i dictadures genocides.

Vegeu d'on provenen les idees sistematitzades de justícia social i, per derivació, els distints socialismes, tots sorgits, naturalment, a Occident, perquè són un subproducte de la cultura judeocristiana de base bíblica. Una altra herència que molts ignoren o no volen o ni es molesten a reconèixer (actitud molt frívola i inconsistent, per cert).

JUSTÍCIA I SOLIDARITAT A LA BÍBLIA. (...)

Esquerrà: [...] Quanta teoria i tan poca pràctica... Aquells que critiqueu a l'esquerra per les aplicacions pràctiques que se n'han fet... què en diríeu de les aplicacions pràctiques del cristianisme?

Esquerrà escriu, sobre l'estudi sobre Justícia social a la Bíblia, fugint com sempre d'estudi (era un estudi per demostrar-li que la Bíblia no és contrària a una teoria socialitzant, com de vegades alguns es pensen, però sí que descarta el socialisme com a simple humanisme doctrinari):

«[...] Cuanta teoria i tan poca pràctica... Aquells que critiqueu a l'esquerra per les aplicacions pràctiques que se n'han fet... què en diríeu de les aplicacions pràctiques del cristianisme?»

Comprova tu on són les societats de tradició cristiana i on són les de tradició musulmana, budista, animista, hinduista, etc. i veuràs clarament la diferència que a tu no t'agrada veure. No hi ha pitjor cec que aquell que no hi vol veure, com tu.

L'abolició formal esclavisme, els drets femenins, els drets socials i laborals, els drets dels menors (fins l'any 374, per ex., el paterfamilias tingué dret de vida o mort sobre els fills, aquest dret fou abolit per la pressió directa dels cristians, veg. Jérôme Carcopino, «la vida cotidiana en Roma en el apogeo del Imperio», cap. IV, Ed. Temas de Hoy, 1993), els drets dels presoners, els drets humans... Igualment el socialisme, els drets nacionals i lingüístics, els de minories diverses, el feminisme, el nacionalisme modern, el marxisme, l'anarquisme, la separació de poders, la democràcia «burguesa» moderna, etc. són filles directes del cristianisme dissolt durant segles en la societat, i específicament en Països protestants, els més forts culturalment, econòmicament, políticament i militarment i que, per modernitzar el catalanisme ens hi caldrà emmirallar-nos i aprendre'n, si ens en volem sortir.

Certament els organigramas eclesials no hi fan gaire cosa (en comparació del que podrien fer) però és que la resta de la població encara en fa menys. Per què? per la mateixa raó que tampoc no hi fan gaire cosa els

partits o els sindicats o tants altres: perquè estan enxampats i de vegades subornats o enlluernats pels interessos creats i per la implacable roda del poder. Ara bé, hi ha moltes ONG's i grups, sovint lligats a esglésies, que fan moltes coses, coses per les quals no crec que normalment els esquerrens despenguessin llur preciós temps (ajut a drogaadictes, ajut directe real al Tercer Món, presoners, etc.). Fins i tot individualment una persona (normalment veig jo que, a la llarga, més els creients que no pas els no creients) pot fer-hi moltes coses. Per ex., si us interessa, un dels projectes que dues de fa uns 8 anys és el d'ajut a presoners en un camp de concentració al Tercer Món. Com que n' Oriol és tan just, esper que hi mostri algun interès, al capdavant tothom podem ser una mica Herr Schindler ara també.

En tot cas, cristià, ateu o el que sia, cada persona se les apanyi amb la pròpia consciència.

Si tot això que t'he dit no ho veus és, simplement, perquè no et dóna la gana. Ets molt lliure de girar cua a la realitat i viure en la inòpia quant a comprensió de la història humana. Déu ens creï lliures i si no t'esmena Ell la plana menys te la podrà esmenar jo.

Tanmateix és ben visible que els Estats forts, democràtics, potents a tots els nivells són de rerefons cristià. Veig que els règims ateu sols porten misèria i repressió. Són coses més que constatables. Veig que les ideologies humanistes (anarquisme, marxisme, nacionalisme, feminisme, drets humans i de minories...) naixen sempre d'una matriu cristiana. El parlamentarisme català nasqué de les treves de Déu de l' Abat Oliba. Que les independències nacionals a Occident es troben molt relligades amb el cristianisme. I un llarguíssim etcètera.

Això són fets constatables, no pas ideologies ni «creences» ni parers gratuïts: és Història, sociologia, ciències socials i polítiques. Però generalment els nocreients no hi donen importància a fets tan rellevants o simplement es queden perplexos a causa de no copsar la qüestió (sovint perquè menyspreen el fenomen religiós en el mateix sentit que un blaver pot menysprear la filologia catalana, posem per cas: prejudici i ostentació de la pròpia ignorància i prejudici, és a dir, una ignorància aviciada, gratuïta i totalment prescindible). Per no voler creure els miracles d'en Moisès prefereixen creure's els de Cal·lígu-la.

Els fenòmens socials i històrics no s'esdevenen casualment: hi ha poderoses raons causa-efecte. Qui no vulgui copsar això no és de fiar políticament, sols és un somiatruites indisciplinat sense sentit històric.

>> Si està a la xarxa, passa la [www. i guaitaré.](http://www.revistaeltriangle.com/)

> <http://www.revistaeltriangle.com/>

> Aquesta és la url

Gràcies.

Hi he guaitat, però sols es veuen els titulars, al PV no arriba el Triangle i jo ja estic subscript a manta coses (El Triangle pot ser una prioritat per a gent esquerrana, però per a gent que pensem que l'esquerra no és un referent per a la independència no ens serveix massa).

De tota manera hi veig un dels típics qualificatius insultants, grotescs i embolicadors del secularisme militant ambiental: «llepaciris», «carca beat»... Ser cristià no sol ser llepaciris o carca beat perquè qui ho «és» (no pas qui s'ho diu) està massa ocupat en coses més pràctiques com per passar-se les hores llepant ciris o rosegant altars. Molts cristians no són de dretes, altrament.

En tot cas, sant tornem-hi: l'anticlericalisme té raons justes, però sovint és rabiüt, encegat i indiscriminat: destructor, i, per tant, injust. I qui s'encega, no té eines de precisió, mentre que un procés d'independència requereix armes d'altíssima precisió (una revolta trencavidres o semblant no pas).

Jo sempre defensaré que aquestes armes, com a metodologia, vénen molt ben expressades al text bíblic, amb estudis especialitzats, sí, però també un munt de coses les copses si vols a primera vista.

Que a les esglésies hi hagin hipòcrites, carques o el q vulgueu, fins i tot psicòpates religiosos de perill, d'acord (de gent així, al capdavant, en podeu trobar pertot arreu). I també ateu que hi fan carrera, no ho dubteu. Però sempre us diré a tots els independentistes: deixeu-vos de rabiets d'acnè juvenil i comproveu la Història i la macrosociologia: llavors comprendreu què és el cristianisme i què ha donat al món i copsareu que sense ser justs i respectuosos amb el text (no dic pas amb els bandarres «religiosos» que realment sien uns bandarres) no teniu res a fer. Estarem, com sempre, encallats amb discussions bizantines, qüestions de noms babèlics, enemistats personalistes, utopies de boira i fum, disgregacions entre grupuscles gasosos, etc. Ja ho heu vist. Encara en voleu més? Doncs no ho dubteu, qui en vulgui, en tindrà. Continuarem essent els «catalinos» progress dels quals tothom se'n riu i que produïm autoodj entre els catalanets més «normalets».

«A la part de Llevant, místic exemple

com la flor gegant floreix un temple

meravellat d'haver nascut ací, entremig d'una gent tan sorruda i dolenta,

que se'n riu i flestona i es baralla i s'esventa

Contra tot allò humà i diví.

Mes, enmig la misèria i la ràbia i fumera,

el temple (tant se val!) s'alça i prospera

esperant uns fidels que han de venir».

(Joan Maragall).

Cordialment, Ω

Ricard.

UN 12 D'OCTUBRE PER LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

Haver de reivindicar la llibertat d'expressió em porta directament als meus inicis de consciència social i política, a aquella època en què, havent-me'n anat a estudiar a Barcelona feia ben poc, els militars varen decidir fer un consell de guerra a una colla d'actors -a partir d'aleshores molt coneguts- anomenats «Els Joglars» perquè havien posat en escena «La torna», una obra feta per criticar el consell de guerra i afusellament de l'apàtrida Heinz Chez, més o menys quan també varen decidir treure-li la vida a Salvador Puig Antich.

Aleshores, es va produir una mobilització ciutadana de grans dimensions, a la qual els estudiants ens abocàrem en massa (i no només els estudiants, sinó la classe intel·lectual en general, els professionals liberals, els sindicalistes, treballadors, etc.). Reivindicàvem, senzillament, «llibertat d'expressió». A les manifestacions, el crit unànim era «llibertat d'expressió! Consells de guerra, no!». No puc deixar de reflectir que recordar aquella època em produeix una certa nostàlgia -no pot ser, tal vegada, d'altra manera-, però que també em produeix una mica de malestar i de desassossec. Mai no hauríem passat, transcorreguts els anys de la Transició a la democràcia, que, passats més de vint anys, hauríem de tornar a reivindicar la llibertat d'expressió.

Però malauradament ocorre així. Hi ha hagut un d'aquells codis elementals que feren possible la transició que ha estat trencat unilateralment pel govern del Partit Popular: la idea que tots els projectes polítics, en democràcia, es poden defensar en igualtat de condicions, mentre la seua defensa es faci seguint les regles del joc democràtic. Aquesta idea, absolutament elemental per al funcionament democràtic, s'ha trencat del tot amb la Llei de Partits. S'anul·la un partit polític en la seua totalitat, sense tenir en compte què hagin fet o hagin deixat de fer els seus membres, per als quals desapareix, automàticament, el principi -també fonamental- de presumpció d'innocència. Què se'n fa, d'aquest principi, si hom pot tenir problemes amb la llei per defensar l'existència d'un determinat partit polític (o la pròpia militància en aquest)?

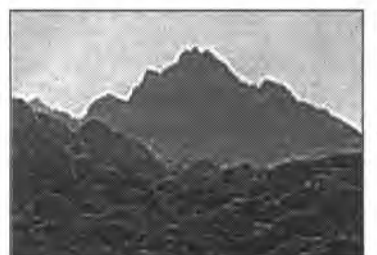
I, no contents amb això, els membres del govern de l'Estat, en mans del PP, han destapat tota la caixa dels trons de l'espanyolisme més tronat, i perdonau la redundància. Aquest espanyolisme abasta tant la pressió mediàtica (amb la col·laboració desinteressada de molts mitjans de comunicació), la creació d'un star-system espanyolitzador (ja som a la segona etapa d'Operació Triun-

fo), la revalorització dels mites i símbols (no en tenen prou, que necessiten plantar més de dos-cents metres quadrats de bandera espanyola en plena Plaça Colom, a Madrid, en un màstil de cinquanta metres d'alt). I tot plegat va destinat, senzillament, a criminalitzar les idees que no quadren amb l'ordre establert que ens vol imposar l'Estat espanyol. Es tracta, per tant, d'una perillosa desvirtuació de la democràcia. Perquè, què en queda, si els independentistes catalans (que no sabem exactament quants som, perquè n'hi ha a diversos partits polítics) som criminalitzats per les nostres idees, encara que sempre les hàgim expressat del tot pacíficament? I què han de fer, els ciutadans bascos que es poden quedar sense representació als parlaments i als ajuntaments, perquè els il·legalitzen la força política en la qual dipositaven la seua confiança?

Amb les seues mesures, el Partit Popular bàsicament ha afavorit aquells que no creuen en la democràcia. Ha afavorit el seu propi projecte, en crear adhesions increbantables al voltant dels seus líders i de la seua manera d'entendre l'Estat espanyol (no han condemnat mai el franquisme per la senzilla raó que, en molts dels seus objectius fonamentals, en són mers continuadors). I també ha afavorit el projecte d'aquells que diuen que l'única manera possible d'aconseguir la independència és a través de la violència, a través de mètodes no democràtics. Hi ha hagut qui ho ha dit, a Madrid: qui en faria cas, de la proposta d'Ibarretxe d'Estat lliure associat, si no hi hagués ETA amb les armes al darrera? Això és la pitjor declaració que es podia fer, aquella més favorable a l'ús de la força i més contrària a la democràcia. Vol dir que, en un sistema democràtic, els catalans no tenim les mateixes possibilitats d'assolir la independència que els bascos o els irlandesos? Una resposta negativa seria d'allò més preocupant...

Tenint en compte aquest estat de coses, avui, fent botifarra a la Hispanitat (per tot allò que representa i com no pot ser d'altra manera), ens trobam a la Plaça del Parc, fonamentalment, per la llibertat d'expressió. Perquè totes les idees es puguin expressar democràticament, i perquè totes es puguin assolir, si és allò que vol el poble. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

L'antifeixisme a Mallorca. IX LLIBRE

(Les lluites des anys setanta)

Mallorca 1976: literatura, compromís de l'escriptor i lluita cultural i antifeixista (I)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Miquel Mas Ferrà és avui dia un dels autors mallorquins més importants de la nostra galàxia literària

L'any 1976 no va ser, per a qui signa aquest escrit, gaire diferent als anteriors ni dels que haurien de venir. La lluita clandestina ocupava moltes de les nostres hores, però també teníem temps per a escriure articles, llibres de narracions i de poesia, per fer articles (tant a la premsa legal com a la clandestina), per a fer de jurat d'algun premi literari, per a viatjar, per a participar en moltes pintades nocturnes, en infinitat de repartides de fulls subversius, fer reunions eternes amb els companys, ser detingut, organitzar assemblees, pintar cartells en protesta pels crims de la dictadura, ser expedientat per els autoritats acadèmiques del moment, presentar llibres, estudiar els clàssics dels pensament revolucionari català i internacional, ser detingut, fer l'amor o anar a la presó. Tot aquest recordatori ha sorgit així, de sobte, quan he ensopegat amb algunes de les nombroses carpetes dels meus arxius que fa referència a aquells anys tan conflictius. N'hi ha una que diu simplement «Miquel Mas i Joana Serra de Gayeta». L'he oberta i m'he trobat amb un caramull de retalls de premsa sobre aquests dos importants autors mallorquins.

Miquel Mas Ferrà és avui dia un dels autors més importants de la nostra galàxia literària. Malgrat algunes provatures no reeixides de barrar el pas a la seva carrera com a escriptor, l'autor de *L'àngel blau* (1991), *L'ocell de paradís* (1992), *Camí de palau* (1996, Premi Andròmina) i *La rosa d'hivern* (1998) ja forma part indescindible del llistat dels autors més considerats arreu dels Països Catalans.

Maria de la Pau Janer en la presentació de *Camí de Palau* va dir (*Última Hora*, 24-01-96): «Tots els membres del jurat van estar d'acord que hi havia una obra que destacava per damunt de les altres.

1976: repressió feixista contra els intel·lectuals mallorquins. La policia obliga a retirar una taula amb les obres de Joana Serra de Gayeta, Miquel Mas, Joan Perelló, Miquel López Crespi i Miquel Mas. D'esquerra a dreta: Carme Lacort, Joana Serra de Gayeta, Joan Perelló, Miquel López Crespi, Pere Martínez Pavia i Miquel Mas.

Camí de Palau és una obra sòlida, en la qual l'autor crea un món diversificat i complex, amb una gran varietat de personatges i elements que Miquel Mas aborda amb una gran habilitat narrativa. El lector queda atrapat des del principi de l'obra». Com ens explica el mateix autor en el web de promoció que té penjat l'AELC: «Essencialment, em consider un novel·lista. Crec que en la meua obra es pot entreveure que concep la literatura sota una doble vessant: d'una banda aprofitant els recursos estilístics i formals que la literatura clàssica i contemporània ens ha llegat i d'altra -que situo en el mateix grau d'importància- incorporant-hi el testimoni personal d'una època, el passat més immediat i el present, amb els més valuosos encerts i amb totes les seves misèries. Crec que la literatura, en un estat d'evolució permanent, ha de ser suggeridora, apassionant, compromesa i divertida, tot alhora».

Miquel Mas Ferrà va començar la seva brillant carrera literària amb el llibre *Massa temps amb els ulls tancats* que, juntament amb l'obra *Nosaltres esperàvem Míster Marshall* de Joana Serra de Gayeta, guanyà el Premi Joan Ballester de Narrativa de Campos

Miquel Mas Ferrà va començar la seva brillant carrera literària amb el llibre *Massa temps amb els ulls tancats* que, juntament amb l'obra *Nosaltres esperàvem Míster Marshall* de Joana Serra de Gayeta, guanyà el Premi Joan Ballester de Narrativa de Campos l'any 1976. Sempre he sentit una forta alegria interna en pensar que amb la meua modesta opinió en el jurat del Premi Joan Ballester, ajudava a encoratjar aquests dos bons escriptors. En Miquel Mas va estar molts d'anys escrivint i formant-se en un silenci, sense participar gaire en el

que es diu «societat literària». Només va donar senyals de vida nou anys després de *Massa temps amb els ulls tancats*. L'any 1985 va publicar el poemari *Mediterrània, un cel esquinat*. Posteriorment es decidí definitivament per la novel·la i els èxits assolits per aquest autor nascut el 24 de juny de 1950 han estat sempre presents en el nostre panorama literari.

Com digué l'escriptor Jean Serra parlant de *L'àngel blau* en la revisa *El Mirall* de gener de 1992: «Però el que atreu des de bell començ no és pas ni la intriga ni la trama d'un complot, sinó un llenguatge acurat i una excel·lent caracterització dels personatges, la ubicació sociològica que els ha conformat i que justifica el seu tarannà. L'autor fa gala d'un més que notable domini de la llengua. En aquest sentit, no ignora ni la tradició que li són contemporanis».

Com s'esdevé per norma gene-

ral quan algú destaca més del que els «mandarins» (o aprenents de «mandarins», que també n'hi ha a lloure) consideren apropiat, els menfotistes de tots coneguts, quatre betzols dedicats a la «crítica» destructiva perquè no saben escriure i l'enveja els enverina la sang, decidiren desanimar Miquel Mas, que acabava d'editar *L'àngel blau* i *L'ocell de paradís*. Sortosament en Miquel Mas és prou intel·ligent per a no caure en aquests paranys producte de la impotència i l'autoodi. Els importants premis literaris que ha guanyat, l'èxit de crítica i de vendes, han servit per a demostrar la mala fe d'aquella pseudocrítica especialitzada en la manipulació, la mentida i la intoxicació del lector.

Miquel Mas, en el web de l'AELC que acabam de consultar, situa els inicis de la seva vocació literària pels volts del maig del 68. El web ens ho explica amb aquestes paraules: «Quan l'autor comptava divuit anys, a París esclatava el Maig del 68, els acords de Sgt. Pepper's irradiaven consignes de rebel·lia i els bards de la nova cançó s'alçaven desafiant el poder, la intolerància, la brutalitat. Empès per un vent trompat que menava cap als bastions de defensa i solidaritat, s'aplegà a un grup de teatre format per gent escadussera - que no tenia altra curolla que representar obres de Weiss i Brecht».

Amb els anys la meua amistat amb Miquel Mas Ferrà s'anà consolidant fins al punt que celebrarem la mort del dictador, uns dies després del 20 de novembre del 75, a la casa que ell tenia llogada a Pòrtol

Des de finals dels seixanta fins a mitjans dels setanta (i fins ben entrada la transició) són anys en els quals, a part de la literatura i de la política, establim contactes amb nombrosos amics del món de la literatura del teatre, la fotografia, l'escultura... Un dels centres de reunió cultural amb més gent en aquell moment és l'estudi del pintor i escultor Gerard Matas al carrer de Bosch, prop del Temple. Per allà hi anaven en Gabriel Noguera, el seu germà Pere, en Joan Manresa, n'Antoni Catany, en Marià Alberó, na Maria del Mar Bonet... Són els anys en els qual conec en Pere Martínez Pavia i els components del Grup de «Farsa», en Bernat Homar i na Neus Santaner, n'Antoni Serra, n'Aina Montaner, en Frederic Suau, n'Adela Casselles, en Guillem Frontera, en

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA IX LLIBRE

de M. López Crespi

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2002 fins a l'agost de l'any 2003)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

E P ! !

**PARES, EDUCAU-ME EN
CATALÀ, A MALLORCA HI HA
EL MEU FUTUR**

Sebastià Puigserver, en Miquel Bauçà, en Josep Albertí, en Damià Ferrà-Ponç (que vivia en un àtic de la plaça de Francisco Pizarro i anava amb una vella bicicleta dels anys quaranta o cinquanta...)...

Després d'haver col·laborat a les pàgines de cultura del diari *Última Hora* (pàgines que es titulaven «Literatura» i que portava Frederic Suau), en Xim Rada de *Diario de Mallorca* em convidà a escriure-hi. És quan vaig conèixer en Damià Huguet, en Cristòfol Serra, en Paco Monge, en Carlos Meneses, en Jaume Vidal Alcover, n'Andreu Ferret...

Després de guanyar el Premi de Narrativa «Llorenç Riber» a Campanet, gràcies a la benvolença de Josep M. Llompart, aquest m'encoratja a continuar escrivint. Són anys de lectures dels clàssics del pensament nacionalista i socialista català i internacional. En Miquel Mas viu al costat de casa meua. Aleshores ens trobam sovint i petam la conversa literària i política. En aquell temps en Miquel era molt a prop del carrillisme (PCE). Coneixia na Francesca Bosch. Sé que va sortir en nombroses ocasions a fer algunes pintades i va repartir material clandestí per les barriades suburbials. Quan la dictadura assassina l'anarquista Puig Antich alguns grups sortírem a la nit a repartir fulls de protesta per l'assassinat. El vaig trobar, prop de les sis del matí, quan ja acabava l'acció per devers la Llibreria Tous, al carrer del general Mola. Els grups havíem acabat la feina de propaganda clandestina i, aquella nit no hi hagué detencions, tornàvem a casa. En Miquel anava amb uns altres companys. En el meu grup hi eren en Manolo Cabellos i un arquitecte progressista del Brasil que per aquells anys vivia per Ciutat i del qual jo era molt

amic: en Joao Vila.

Amb els anys la meua amistat amb Miquel Mas Ferrà s'anà consolidant fins al punt que celebràrem la mort del dictador, uns dies després del 20 de novembre del 75 a la casa que ell tenia llogada a Pòrtol. Aquella nit érem més de cinquanta persones en aquell xibiuet que en Miquel tenia al camp. Record en Jaume Bonnín i la seva esposa Empar Soler... Hi hagué vi de Binissalem, botifarrons, sobrasada i llangonisses... No hi mancaren les herbes dolces i seques, el conyac. Algú hi comparegué amb ampolles de xampany ben fresquetes... Hi hagué ball i cançons fins a altres hores de la matinada. Encara no sé com els veïns no ens denunciaren a la Guàrdia Civil. Per acabar aquell sarau, en Miquel va treure una imatge de guix del dictador i, entre xiulots i exclamacions per una vida més lliure per a tothom, el va llençar al terra i tothom la va trepitjar fins a quedar convertida en pols. Va ser una festa memorable.

La «novetat» era el sorgiment d'alguns autors nous en el panorama literari mallorquí. En Miquel Mas, na Joana Serra de Jayeta, en Joan Perelló...

Però ara som en el mes d'abril de 1976. Els diaris de Ciutat informen de les darreres novetats dels autors mallorquins. L'escriptor princepatí Xavier Vidal-Folch (que havia guanyat el Ciutat de Palma de poesia alhora que jo guanyava el de teatre) publicava *Hem marxat amb el temps*. Josep M. Llompart donava a conèixer les seves traduccions en el llibre *Quinze poetes gallecs*. Era l'any en el qual Pau Faner editava *Un regne per a mi* i Antoni Mus *Les denúncies* (que

acabava de guanyar el Sant Jordi). Maria Antònia Oliver presentava *El vaixell d'iràs i no tornaràs* i Gabriel Janer Manila *El rei Gaspar*.

La «novetat» era el sorgiment d'alguns autors nous en el panorama literari mallorquí. En Miquel Mas, na Joana Serra de Jayeta, en Joan Perelló i jo mateix publicàvem a Campos en una coneguda impremta dirigida per Sebastià Roig i que ja es coneixia per l'«Editorial Roig», tres llibres de «combat» (o almanco aquesta era la nostra intenció; que es parlàs de la nostra aportació a la literatura catalana).

Els llibres editats eren *Baf de llavis* de Joan Perelló; *Massa temps amb els ulls tancats*, de Miquel Mas Ferrà, que sortia juntament amb Nosaltres esperàvem Míster Marshall de na Joana Serra de Jayeta; i el meu drama (guanyador del darrer premi Ciutat de Palma de teatre), que portava per títol *Autòpsia a la matinada* i, en certa manera, abundava en indèntica temàtica i estructura teatral de *Ara, a qui toca?* que havia obtingut el Premi «Carles Arniches 1972» de l'Ajuntament d'Alacant per a obres en català.

Posteriorment muntàrem una tauleta al Born i el dia del Llibre, quan començàvem a vendre els primers exemplars, la policia vengué i ens manà retirar-la. Haguérem d'anar a un racó, davant de l'antic Bar Antonio, a la cantonada del carrer San Felio

La presentació es va fer d'una manera ben informal al baret Es Pou Bo, que en Climent Picornell tenia a Gènova. Era dia 22 d'abril de 1976. Posteriorment muntàrem una tauleta al Born i el dia del Lli-

bre, quan començàvem a vendre els primers exemplars, la policia vengué i ens manà retirar-la. Haguérem d'anar a un racó, davant de l'antic Bar Antonio, a la cantonada del carrer San Felio.

Sortosament, aquell moment de la repressió contra la nostra cultura va poder ser captat pel fotògraf de la Revista *Cort*, on aleshores jo escrivia. Amb un titular sensacionalista que deia: «Dia del Llibre: Ajuntament: la cultura fa nosa!» la revista escrivia (crec que era una nota redactada per na Joana Serra de Jayeta): «Tot just iniciat el Dia del Llibre, En Sergio capta aquesta curiosa instantània. Quaranta vuit hores abans s'havia advertit als firaires sindicats de la prohibició adoptada per l'Ajuntament. La taula amb edicions mallorquines de l'Impremta Roig, de Campos, no estava formada per professionals, és per això que en no saber-ho, allà s'instal·laren. Vist el qual varen ésser convidats, amablement, per funcionaris policíacs a desallotjar i 'marginats' a un lloc de pas, com és la voravia, a la confluència d'es Born amb San Felio. Inútil explicar la perplexitat que va causar tal decisió per part de l'Administració local. El no permetre que paratges tan idonis, com són el Born i les Rambles, per convertir-se en una autèntica fira del llibre -en un dels contadíssims dies en que la 'cultura' fa un voltí pel carrer- no deixa de ser sorprenent».

En la fotografia que publicava *Cort* es podien veure na Carme Lacort (aleshores companya de Miquel Mas), na Joana Serra de Jayeta, en Joan Perelló, en Miquel Mas i jo mateix, ajudats per l'escultor Pere Martínez Pavia que passava casualment per aquell indret i ens ajudà a transportar els llibrets en el forçós «acomiadament» policíac. Ω

JO VINC D'UN SILENCI.

Jo vinc d'un silenci antic i molt llarg de gent que va alçat-se des del fons dels segles, de gent que anomenen classes subalternes, jo vinc d'un silenci antic i molt llarg.

Jo vinc de les places i dels carrers plens de xiquets que juguen i de vells que esperen, mentre homes i dones estan treballant als petits tallers, a casa o al camp.

Jo vinc d'un silenci que no és resignat, d'on comença l'horta i acaba el secà, d'esforç i blasfèmia perquè tot va mal: qui perd els orígens perd identitat.

Jo vinc d'un silenci antic i molt llarg, de gent sense místics ni grans capitans, que viuen i moren en l'anonimat, que en frases solemnes no han cregut mai.

Jo vinc d'una lluita que és sorda i constant, jo vinc d'un silenci que romprà la gent que ara vol ser lliure i estima la vida, que exigeix les coses que li han negat.

Jo vinc d'un silenci antic i molt llarg, jo vinc d'un silenci que no és resignat. Ω

Raimon.

Per autodeterminar-te, si t'il·lusiona aquesta invitació....

... posa't en contacte amb el **MOVIMENT CAP A L'ASSEMBLEA DELS PAÏSOS CATALANS:**

☎ 93 419 4747

✉ assemblea@assemblea.org

www.assemblea.org

Només cal que formis part o que encetis l'assemblea del teu municipi, feta de les assemblees de cada barri, fetes, alhora, de les assemblees dels seus carrers, arribant fins cada llar i fins la masia més aïllada del nostre país.

Ja hi ha les primeres experiències reeixides d'assemblees municipals!

Per a cada tema tractat, cada assemblea nomena un portaveu o enllaç que constitueix l'assemblea major. Així, l'enllaç de cada assemblea de municipi constitueix l'assemblea de la comarca, fins a bastir l'assemblea de les regions i dels Països Catalans: el Principat, el País Valencià, la Catalunya del Nord, les Illes Balears i Pitiüses, la Franja de Ponent, Andorra i l'Alguer, a més dels catalans a l'estranger.

FEM POBLE, FEM L'ASSEMBLEA DELS PAÏSOS CATALANS!

Hi convidem també a totes les nacions veïnes i llunyanes, fins bastir una veritable *Assemblea de les Nacions Unides de la Terra*: algunes ja s'hi estan interessant.

El Moviment cap a l'assemblea dels Països Catalans va néixer arrel de la crida d'en Lluís Maria Xirinacs, en plantar-se l'1 de gener del 2000 a la plaça de Sant Jaume de Barcelona en gest radical de llibertat i d'acció no violenta per desvetllar el seu poble, el poble català, cridant-lo a autoorganitzar-se, a constituir-se en assemblea independent per autodeterminar-se. La seva crida ha donat lloc a aquest moviment social, de base, ric i divers, apolític, que ha generat grups de suport a molts indrets del país i que segueix creixent dia a dia. Fins que no hi siguem tots, la utopia no es farà realitat. Només depèn de nosaltres.

Mallorquí
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca. Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

Dolor i sacrifici (II)

Per Ricard Colom

“Sols és dolor la sofrença patida, perquè els autoimposats perden des del mateix instant de llur acceptació, tot verí i horror”.

“Qui sap imposar-se dolors, sap imposar-se fronteres als patiments que sofreix, sap possessionar-se'n o deslliurar-se'n”.

Quant a qui per virtut de l'amor assumeix els dolors d'altre, anul·la tots els propis i estableix son cor treballant en un gaudi greu i durador”.

(Lanza del Vasto, deixeble europeu de Gandhi).

“Una nació capaç de sacrificis sense límit és capaç d'enlairar-se fins a altures il·limitades. Com més pur sia el sacrifici, més veloç el progrés”.

(Mohandas Karamchand *Mahatma Gandhi*, 1869-1948, advocat i independentista no violent de l'Índia).

MAHATMA GANDHI.

“La frugalitat és amiga de l'enginy: si aspirem a la immortalitat, defuig el pèrfid luxe usat a les taules dels grans, car els bafes del vi pertorben el cervell, i la virtut rígida tem doblegar el clatell davant el vici triomfant”.

(*El Satiricó*, Caius Petronius Turpilianus, arborer elegantiarum, cònsol d'origen gal a la Cort de Neró).

“A muntó han combatut de manta maneres contra els esdeveniments; però ningú no ha pogut escapar del mal si no és a través de l'oració i de la penitència”.

(Marc l'Asceta, s. V, 200 capítols sobre la llei espiritual, Cap. 92).

“La tristesa segons Déu allunya el plaer; la negació del plaer és la resurrecció de l'ànima”.

(Talassí de Líbia, s. VI, a *Centúries*, 1:39).

“Suporta els atacs de les tristesses i dolors; mitjançant els quals la providència de Déu et purifica”.

(*Centúries*, 1:28).

“L'home assenyat té cura d'ell mateix i defuig les penes

involuntàries mitjançant les voluntàries”.

(*Centúries*, 2:68).

“Providencialment, cau en penes involuntàries aquell qui no suporta de penedir-se amb penes voluntàries”.

(*Centúries*, 2:75).

“Fàcilment t'habituaràs als sofriments de l'asceti, si els duus a terme amb mesura i ordre”.

(*Centúries*, 3:11).

“Qui s'identifica amb els altres i fa seu el sofriment d'altri, aqueix, oh Arjuna, és un ver jogu”.

(*Bhagavad Guita* 6:32).

“Oh Déu que ens assabentes amb el càstig!

Que el so del nostre plany et sigui dolç”.

(*Salm de la captivitat*, Josep Carner, 1884-1970).

JOSEP CARNER.

“Quan has renunciat del tot a convertir-te en algú -un sant, un pecador convertit, un home d'església, un just o un injust, un malalt o un benpensant- per a viure en la multitud de tasques, qüestions, èxits o fracassos, experiències o perplexitats -això és, per a mi, viure en el món-, llavors et poses plenament en les mans de Déu...i és així com et converteixes en un home, un cristià, llavors ja no ens prenem seriosament els nostres sofriments sinó els sofriments de Déu en el món, aleshores vetlem amb el Crist a Getsemani...Perquè havíem d'ésser arrogants davant els nostres èxits i sentir-nos derrotats pels nostres fracassos si en la vida d'aquest món també patim la passió de Déu?”.

“Patiment: Consagra com ha de menester allò que s'ho mereix a una Mà més poderosa”.

(Dietrich Bonhöffer, 1906-1945, pastor de l'Església confessant alemanya contra el nazisme, executat per participar en la conxorxa contra Hitler).

“...El nostre cant, que s'allargui com el vent.

Que com pluja d'abril amari a poc a poc les gleves de dolor dins el cor de la gent”.

(“*Cant dels guerrillers*”, anònim jidix, calls polonesos 1939-1945).

“...acabada la ronda m'assec en un lloc solitari i busco en el cel la Creu del Cigne. ¿Com m'ha arribat a obsessio-nar! La creu ¿què és?. Una màquina simple i enginyosa com en sabia inventar el geni dels anitcs; una màquina d'allargar l'agonia...Una cosa atroç. “Pren la teva creu i segueix-me”. ¿No hi ha, doncs, més camí que el sofriment?”.

(*Incerta glòria*, 1956, l'obra més ambiciosa — amb nombroses mutilacions a causa de la censura — d'en Joan Sales, 1912-1983, escriptor exiliat català pels pares dels actuals ministres del PP. L'edició definitiva, va arribar amb més de vuit-cents pàgines l'any 1969 i va obtenir, entre d'altres, el premi Ramon Llull, 1968, i el Ciutat de Barcelona, 1970).

JOAN SALES.

“Só el serf comú si així Us plau, Senyor Déu,

i en camps forçats o en foradats pregons, plagat de cos i amb fardells damunt meu,

Em sé llibert si en el més negre fons

els Vostres ulls il·luminen els mons

que amb Vós delesc, i em fan el viure lleu”.

“...Tot és confús, Senyor Déu. I el meu nom,

que em dic a mi, tot alt, en cala morta,

em torna estrany. I tantes veus no entenc.

I si pels cims alimares encenc,

tot és més fosc. Senyor: feu aspra i forta

l'Única Veu, la Imatge i el Seu Nom!”.

(Josep V. Foix, Barcelona, 1894-1987, poeta català). Ω

FRASES PER RECORDAR, de Groucho Marx

Sobre l'absurd.

«L'altra nit vaig disparar a un elefant en el meu pijama i com s'hi va ficar mai ho sabré.»

«No puc dir que no estic en desacord amb tu.»

«Servei d'habitacions? Porti'm una habitació més gran.»

Sobre el matrimoni.

«Vaig ser casat per un jutge; hauria d'haver demanat un jurat.»

«El matrimoni és la principal causa del divorci.»

«Darrere un home d'èxit hi ha una dona; darrere d'ella hi ha la seva muller.»

«La política no fa companys estranys al llit. El matrimoni, sí.»

«Mai oblidaré el dia que em vaig casar amb aquella dona... Em van llançar píndoles vitamíniques en lloc d'arròs.»

«Vol casar-se amb mi? Vostè és rica? Respongui primer la segona pregunta.»

Sobre la intel·ligència.

«És millor estar callat i semblar beneït que parlar i desvelar els dubtes definitivament.»

«Bec per fer-me interessant a les altres persones.»

«Fins i tot un nen de cinc anys seria capaç d'entendre això!... Ràpid, busqui un nen de cinc anys.»

«Ell pot semblar un idiota i actuar com un idiota, però no es deixi enganyar: és realment un idiota.»

«Aquí hi ha un home amb la ment oberta... Pots sentir la brisa des d'aquí!»

Sobre la cultura.

«Trobo la televisió molt edu-

cativa: cada cop que algú l'encén, me'n vaig a l'altra habitació i llegeixo un llibre.»

«No em va agradar l'obra, però la vaig veure en condicions adverses: el teló estava aixecat.»

«Fora del gos, un llibre és possiblement el millor amic de l'home, i dins del gos possiblement és massa fosc per llegir.»

«Mai vaig a veure pel·lícules en què el pit de l'heroïa és més gran que el de l'heroïna.»

Sobre les dones i les relacions amoroses.

«Mai oblidó una cara, però en el teu cas faré una excepció.»

«Qualsevol que diu que pot veure a través de les dones s'està perdent molt!»

«He passat un vespre meravellós, però no ha estat aquest.»

«Ella ha heretat la bellesa del

seu pare. Ell és cirurgia plàstica.»

«Vostè és la dona més bella que he vist en la meua vida..., cosa que no diu gaire a favor meu.»

«No pensi malament de mi, senyoreta; el meu interès és purament sexual.»

Sobre la societat.

«Perdonin si els anomeno cavallers, però és que no els conec gaire bé.»

«Pagar el compte? Quin costum més absurd!»

«Mai entraria en un club que admetés com a soci un home com jo.»

«Aquests són els meus principis; si no t'agraden, en tinc d'altres.»

Sobre la política.

«No permetré injustícies ni

jocs bruts; si descobrim algú practicant la corrupció sense que jo rebi una comissió, el posarem contra la paret i... donarem l'ordre de disparar.»

«La política és l'art de buscar problemes, trobar-los, fer un diagnòstic fals i aplicar després un remei equivocac.»

«La justícia militar és a la justícia el que la música militar és a la música.»

«La intel·ligència militar és una contradicció en els termes.»

Sobre l'èxit i la posteritat.

«El secret de l'èxit és l'honestat. Si pots evitar-la, està fet.»

«Per què m'haig de preocupar per la posteritat? Què ha fet mai la posteritat per mi?»

«Perdonin que no m'aixequi.» (Epitafi de Groucho). Ω

Sobre bisbes

Pel que sé podem estar bastant orgullosos del paper que la Església catalana i les seves jerarquies varen desenvolupar durant la fosca franquista. No van ser els únics ni van ser-ho tots, però el que varen fer no es pot negar. Els problemes de Catalunya amb Roma deuen venir dels temps de l'heretgia dels albigesos. No se m'acut cap motiu que justifiqui tanta animadversió vaticana sobretot tenint en compte el pastis que deu sortir d'aquestes terres (també).

El que sí ha passat amb Catalunya és que han reorganitzat la Tarraconense, entregant parroquies a la administració eclesial aragonesa, i, si no està al caure, amb les de Castelló. Després tenim les punyetes de les mises en versions catalana i castellana, o de si es irrellevant que els bisbes sols sàpiguen escriure Catalunya amb eñe. Son detalls que també formen part d'aquesta lluita nacional (que ho es en els dos sentits espanyola i catalana) sols que es desenvolupa en el camp eclesiàstic.

A l'amic enamorat dels protestants (i no cal que em llençi una ràfaga de citacions a tort i a dret) li agrairia que es posés en contacte amb els «civilitzats» protestants que escridassen amb crits i bombes a uns nens que van a escola a l'Ulster. O als «first position» dels americans - i sembla que europeus majoritàriament protestants - que han fet la barraqueta al govern Sharon i als seus tancs. No es per furgar. A favor d'ell, que he observat que no hi ha hagut cap menció a la situació de persecució que els integristes islàmics apliquen als practicants catòlics i/o protestants i que per tant se segueix silenciant; i que atribueixo al paper que si vol donar als països islàmics (o bé una excusa com cualsevol altre per tenir nous dimonis en política internacional, car Korea no sembla espantar als lectors de la premsa diària i Xina ja es seu olímpica) Salut;

Joan S.

(But I'm a Baptist...)

La lluita entre Catalunya i el Vaticà data dels albigencs, i tingué episodis forts cap al 1280-1300 (aliança França-Gènova-Castella-Vaticà contra la nostra Confederació), però no fou fins a la Cobntrareforma que el Vaticà cedí a les pretensions annexionistes castellanques cap a Catalunya, Portugal, etc., ja que Castella n'era el braç armat contra el protestantisme. Els únics protestants ficats a integristes a Irlanda del nord són els presbiterians, grup q és perfectament normal en uns altres llocs: tinc amistats presbiterianes de Califòrnia dedicades a desobeir les lleis Reagan i a anar a un El Salvador en guerra civil. La resta de grups protestants nordirlandesos (anglicans, baptistes, pentecostals...) no hi participen directament en política. És molt fàcil generalitzar des de la desconeixença. Tinc amistats republicanes a Belfast, i quan hi era, en un pub republicà, em feren

cantar «alguna cosa» i els cantí l'Eusko Gudari per allò de les semblances amb Euskalherria. Però al final els diguí, mig de broma: (But I'm a Baptist...). Tu i els altres sempre aneu amb generalitzacions, que és una manera de pensar d'un cert primitivisme. A tot arreu podem trobar gent de moltes maneres, però cal diferenciar el missatge del missatge, les minories de les majories, el que en podríem treure del que volen oferir, i molts altres matisos que, mentre no els controlem, seguirem en el Paleolític de l'independentisme. Costareu de criar... O no?

Costareu de criar

Protestants i catòlics; unionistes i republicans; britànics i irlandesos

La premsa internacional sol utilitzar amb freqüència les denominacions «protestant» i «catòlic» per referir-se al conflicte nacional de la Irlanda del Nord. I justament és un conflicte nacional, i no religiós. El que passa és que històricament, els britànics van triar separar-se de Roma (de fet, els anglicans són els més catòlics dels protestants). Els irlandesos, contràriament, van romandre fidels a Roma, però també a la seva particular forma de veure la religió (si m'ho permeteu, els irlandesos són els més protestants dels catòlics). Per evitar de vegades aquesta denominació s'usa la «política» d'unionista i republicà. Els primers volen la unió amb Anglaterra, i els segons prefereixen una república irlandesa unificada. No obstant, la clau està en què els protestants-unionistes de Irlanda del Nord són el resultat de la colonització britànica dels segles XVIII i XIX d'aquella part de la illa. Aquest grup ètnic mai s'ha considerat irlandès, sinó sempre britànic. De fet, a la Irlanda del Sud hi han col·lectius protestants que se senten irlandesos, ja que no són producte de la colonització, sinó de la difusió de corrents protestants posteriors. Imaginem que els occitans hàgüessim mantingut el catarisme. Ara, els conflictes que ens toca patir es podrien titular: «Augmenta la tensió entre cataris i catòlics» i coses per l'estil.

Jaume Queraltó

Irlanda i Catalunya: entendre una mica la realitat de la llibertat irlandesa i l'esclavatge català

Trob que ho has explicat molt bé. Entre els famosos

líders independentistes irlandesos hi ha hagut protestants, si no record malament en Parnell -el major polític nacionalista irlandès del s.XIX- ho era i, de fet, grans sectors del nacionalisme popular irlandès volien líders protestants perquè els creien més preparats (de fet, segurament devia ser així).

Tot i això, la gent de l'IRA del 1918-22 (anys de la independència irlandesa) eren majoritàriament mestres catòlics practicants d'un elevat idealisme i autodisciplina -tal com els va definir un important enemic anglès. De fet dins l'IRA no podia entrar cap bevedor habitual ni ningú que dugués una vida de disbauxa. Cal aclarir per a tant despistat que l'IRA era un exèrcit regular votat per una majoria absoluta independentista (Sinn Féin) elegida democràticament a les eleccions britàniques: els diputats electes independentistes, simplement, en lloc d'anar al parlament britànic de Westminster, es constituïren en Dáil (Parlament irlandès) i proclamaren la independència. La policia d'ocupació detingué la meitat d'ells i els restants declararen des de Dublín la guerra a Londres i constituïren un Exèrcit regular democràtic: l'IRA. Aquella IRA no té massa relació amb l'actual, ni molt menys amb Terra Lliure o ETA, perquè era el resultat d'una majoria electoral democràtica i representativa, no pas una simple guerrilla o grup terrorista sense majoria social. Això és ben important i els nostres independentistes anarcostalinistes ho ignoren completament. I és que tants catalanets es creuen molt resabuts, cultes i internacionals i són més rucs del que ells s'imaginin i estan superintoxicats per mil prejudicis i llacunes mentals. Ens caldria un bon estol de mainaderes per criar-los: ja sabeu, «ensenyar a qui no en sap».

Quant als unionistes són descendents bàsicament d'es-cocessos presbiterians, introduïts per Londres com a colons anticatòlics al s. XVII, ja que temien (Felip II, la «Invencible», etc.) una revolta irlandesa al voltant del papisme i l'ajut castellà contra Londres). O sigui, que són també celtes (l'escocès i l'irlandès són idiomes bessons com el català i l'occità) i fins no fa tant -que jo sàpiga- hi ha hagut defensors i estudiosos del gaèlic que eren protestants nordirlandesos.

Macià quedà tan impressionat per l'exemple irlandès que mirà de fer una cosa semblant (lamentablement nosaltres no teníem cap lobby als Estats Units: els irlandesos sí, a causa dels molts immigrants a Nordamèrica durant les grans fams del s. XIX, i això fou del tot decisiu per a la independència d'Éire). Fins i tot es creà per aquella època la traducció literal de Sinn Féin al català: el grup «Nosaltres Sols». Els progrés que tant els agrada l'independentisme «republicà» i «catòlic» irlandès, si algun partit català es digués «Nosaltres Sols» immediatament el titllarien de nazifeixista i racista i li farien la vida impossible, per suposat. És clar: la lluita dura per als altres, per als independentistes de debò, perquè per als «independentistes» catalanets de saló, de diumenge i de tertulieta borratxa ja tenim la marxa, el cardar, el beure i el fumar canuts de marihuana.

Quanta hipocresia, inconseqüència i immaduresa!!.

Fart de fantasmes. Ω

DOS MOTS DE LA VERITAT

El Senyor José María Aznar López - per entendre'ns l'amo que actualment comanda a Espanya- està que treu foc pels queixals amb el proper referèndum que proposa l'actual Lehendakari Ibarretxe per a convertir al País Basc en un estat associat.

La veritat, fills meus, que jo no entenc tanta renou i pol-seguera per res. En primer lloc si aquest hipotètic estat basc és associat se sobreentén que estarà associat amb algú. O no, Pepet?

Tranquil l'amo. Al Quebec se n'organitza cada dos per tres d'aquesta mena de referèndum per a la sobirania i independència del Quebec i fins l'hora d'avui han sigut tots ells guanyats pels partidaris de seguir formant part de l'estat canadenc. Qui vos diu que no passi el mateix al País Basc?

Per disposició de Don Pep Aznar i manament del Senyor Ministre de la Defensa Trillo cada primer dimecres de mes han d'aixecar, a la «Plaça Colom» de Madrid - la capital d'Espanya- una monumental bandera espanyola als compassos de la marxa reial i posats drets soldats i mariners i demés persones que allà puguin trobar-se presents.

Hi ha algun amic, dels nostres, que també treu foc pels queixals, degut a aquesta genial ocurrència. Tranquil, també, amic meu, que aixequin totes les banderes que vulguin mentre no t'obliguin per força a fer acte de presència física si no te ve de gust i de gana; això no me lleva ni la fam ni la son. Al cap i a la fi l'aixequen i la baixen a casa seva. Ara si pretenen fer-ho a Plaça de Cort davant la Sala podríem els nacionalistes queixar-nos. Jo crec que enlloc d'enfadar-nos per aquestes futileses, el que hauríem de fer, noltros, és promocionar un poquet més els nostres símbols patris com per exemple la senyera, la balanguera i els segadors; però d'una manera seriosa i no irreverent. I sobretot sense mancar al respecte als símbols patris dels altres. És ben trist que prenguem l'homenatge a la Senyera (l'homenatge a la bandera mallorquina, catalana, espanyola, francesa, americana etc. per un acte polític de caire feixista. Al·lotets d'avui en dia que heu tengut la sort de venir al món després de la mort del conco Xesc crec que anau malament pensant que no cal tenir cap mena de respecte als símbols oficials del país i que s'ha de fer manbelletes a aquells i aquelles que en fan befa i uleia. Ω

En Joanet de Ca'n nirvi

CATALUNYA

Sola, malalta, esparracada, muda,
un altre cop, encara jove, esclava.
La volta de ton cel, com sempre blava,
sostre de tes presons esdevinguda.
Ara et retreu ton somni de vençuda
que no vas ésser, com et pertocava,
escometent tos enemics prou brava,
emprant ton honor gaire tossuda.
Quítia et veuràs de tos pecats un dia
per tanta sang i tanta llunyania,
per la vergonya i per l'enyor dels teus.
Com saba pacient sota l'escorça,
més pura revindrà l'antiga força
que ja esdevetlla d'amagat dels déus. Ω

Pere Quart

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcon... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Centric. Tel. 661 427 008.

Particular ven local de 100 m2. Més de 100 m2. de terrassa adequat per a qualsevol negoci a la Plaça d'Orson Wells de Ciutat. 110.000 €. Tel. 971 770 099.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament

de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Se traspassa o ven el Bar sa Pedra al carrer Major de Lluçmajor. Tel. 971 120 863.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jtp://paisos-catalans.org// tres.

Amb acompanyament musical, soprano mallorquina, canta a les vostres noces, noces de plata, comunions... Tel. 971 121 123.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommieu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc.

Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloves. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Coneixeria seixantina enamorada de Mallorca i les seves coses. Tel. 657 012 568.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensennians a distància de la Yenwa Andalussa) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluita>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2-01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la

propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobilette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i vistes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil classic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Picabaralles del colonialisme

Sobre el que deies d'ERC l'altre dia, dissortadament m'ho crec. Acabem coneixent com són les entretelles de la política i del nostre païset, i acabes veient que quasi totes les crítiques tenen fonament, a causa de la gran mesquinesa.

És clar que, normalment, sols una moral cristiana -o almenys clarament d'autosacrifici- té paciència i esperança per a sacrificar-se i no caure en revenges. I l'autodisciplina i l'autosacrifici -tan impopulars, tan blasmats i satiritzats, pobres meus- són una bona argamassa contra la politiqueria de les garrames i de parar la cama. Quasi l'única, en temps tèrbols. Tanmateix, ja sabem que els xiquets no volen punxar-se la vacuna perquè fa bua.

Vist altrament: jo deia que les divisions intestines tipus la «Vida de Bryan» eren conseqüència del colonialisme espanyol, mentre que, implícitament, cap deduir de les teues explicacions que véns a dir que en són la causa -o potser no ho has arribat explícitament a pensar, però se'n dedueix. Com tot subdesenvolupament, és un cercle viciós: causa i alhora conseqüència.

On impera la moral del «dent per dent», el cercle viciós s'eternitza, s'enquista, perquè no hi ha cap «més enllà». Cap més enllà que els ois, que l'«infern són els altres». Qüestions de substrat cultural, arquetipus profunds immobilistes i caracteriologia nostrada, 'itant?.

La culpa és de tots, que deia en Rexach, i d'alguns més que d'uns altres. I la responsabilitat, sobretot, dels dirigents, i de les bases que pressionen o no, pensen o no. I dels que tinguen veu o puguen fer alguna cosa.

Una petita acció, de vegades un somriure, una cançó «al vent» pot canviar moltes coses. Si hi ha fe i audàcia. Si canviem les coses que no ens ixen bé i no ens agraden. Perquè ben trist és traveler sempre en les mateixes pedres i ni adonar-nos-en. O no?

Què hi farem, estem encerclats i totes les faves són comptades. Les coses són com són, i, si bones, millor. Però sovint no és aquest el cas. Tanmateix, no tenim excusa, perquè són totes millorables. I, ai las, empitjorables també: la dinàmica no para mai, mentre que a nosaltres ens encisa l'apoltronament.

No ens deixem vèncer per les pròpies limitacions culturals revançistes. Si volem sobreviure, és clar. La voluntat, tan decisiva, ja és un treball en el qual a muntó dels nostres prefereixen no caure: fatigues cròniques del clima subtropical i mediterrani.

Ara mateix un company de treball de Vila-real em diu rient que les aficcions del Castelló i de l'Hèrcules estan barallant-se i fotent-se una bona tana. Què és, conseqüència del colonialisme? Algun amor no correspost? Que de l'amor a l'odi hi ha poca distància? Quant ens convé pensar a fons aquestes coses!

Arribar al final de la dinàmica real: causa a conseqüència, plantejament a resultat. La realitat és prou matemàtica i potser nosaltres som massa de lletres, de pensament feble i desfilagarsat. La realitat s'ha de teixir, si no, després, passem fred a l'hivern. La formiga i la cigala. Ω

Ben cordialment,

Ricard

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

CUINA VALENCIANA

Pastes varies

Llargues i amb oli

El nom per antonomàsia és l'evident castellanisme de rosquilletes valencianes.

Dues tasses d'oli, sis d'aigua, tres cullerades de sal, una porció adequada de rent o llevat—de pasta o de «pastilleta»—i la farina que calga per a fer una massa semblant a la del pa. Després de ben pastat el conjunt, es deixa reposar (el llibrell tapat amb un llenç; drap gros si és hivern) perquè l'aire actue. Quan la pasta siga bona, es feny i es formen les rosquilletes d'un dit i d'uns vint o trenta centímetres de llargària, i es couen al forn damunt llandes.

Poden fer-se prou més curtes i superficialment polsejades amb pessiguets de sal fina: saladetes.

Amb idèntica o pareguda pasta, però afegint-li llavorettes de matafaluga, podem fer eixes rosquilletes curtes, més grosses i aplanades, amb una regateta central de dalt a baix, tan característiques del forn valencià.

Minxos

Es tracta d'una pasta arcaica, poc usual ja, bàsicament constituïda per farina de dacsa, oli, aigua i, en alguna fórmula, un poc de sal.

Amb eixos ingredients, es feia una massa ben pastada i es feien unes coquetes, que es coïen al forn, portant cadascuna una sardina damunt.

Una altra fórmula era afegir-li matafaluga i fer-ne unes rosquilletes no llargues, però sí prou aplanades, punxant-les quatre o cinc voltes amb una forqueta.

Un minxo molt gustos era el que es feia mesclant farina de dacsa i de blat, i cacauet molt, segons la següent fórmula mig quilo de farina de blat, mig de farina de dacsa, mig de cacauet, blanc, torrat i molt; un quart de litre d'oli i altre tant d'aigua. Se'n fan coquetes redones o allargades i es couen al forn com el pa.

El «minxo» de la Marina—que en algun lloc com Altea per castellanisme diuen «bollo»—és una coqueta de farina de dacsa amb un raig d'oli per damunt i un trosset de melva o una anxoveta, que es porta a coure al forn. Es fan—o feien— a la Marina uns altres minxos, que no es couen al forn, sino al foc de flama, i es diuen «bolos a la paleta».

Els al·ludits «minxos», erradament dits «bolos», es fan de farina de dacsa escaldada; és a dir, mesclada amb aigua bullint i sense llevat. Pastada la massa; quan ja no crema les mans, amb un poc d'oli se'n fan coquetes prou primes. Unes paletes de ferro i mànec llarg es posen al foc viu—paletes semblants a les de traure la cendra dels foguers i llars—, però fetes a posta per a tal cocció—d'aquí el nom de «bollo» o minxo de paleta—. Quan és ben calenta la pala, se li posa un raig d'oli, i damunt, se li posa la coca primer per una cara, després per l'altra, i es torna al foc per a una cocció prou ràpida.

Els «bolos a la paleta» poden fer-se dobles i farcits; és a dir, posant enmig de dues coques molt primes un fregit de verdura—bledes, espínacs, etc.— ben mesclada amb molletes de lluc o peix blanc, o de melva.

Salmorra

Valencianíssim menjar d'estiu, entreteniment estimulant que acompanya dinars i sopars; i no poques vegades, esmorzars matiners; o els berenars de les llargues vesprades estiuenques. Salmorra de pimentons verds—grossos, tendres, cruixents—, o de tomaques, també verdes; o mixta d'ambdues hortalisses. Si no us desagrada el coent, no deixeu de posar-hi vitets verds, i grans, i tendres...

En una gerra o gerreta posarem aigua i sal, en proporcions justes i hi farem la prova de l'ou; és a dir, introduint en el líquid un ou fresc amb corfa; si no sura, és que li falta sal; si sura, ja en té prou. Després, anirem introduint i mesclant-ho bé amb un cullerot de fusta (no deu usar-se mai res mel·l·lic) les verdures esmentades i les herbes corresponents: sajolida, pebrella, fulles de llimera, de Rarrofer, de canya verda. Hi afegirem limes tallades en quarts i una porció de vinagre, mig gotet, un o dos, segons la grandària de la gerra. Els pimentons (i els vitets) s'hi han de posar amb un tall vertical pel mig. Si són grossos, amb dos talls verticals en freu; i les tomaques, amb un tall penetrant horitzontal.

La gent del poble més ficada en aquestes tradicions casolanes recomana molt que les hortalisses; si es vol que es mantinguin com cal (dures, tendres, turgents), han de ser collides la vespra, al caure el sol. Si són collides de mati, es faran molles, no gens cruixents.

Als quatre o cinc dies, quan la verdor de l'hortalissa ha pres un to groguenc, ambrat, vidrenc, ja pot menjar-se. Aquesta salmorra no admet ceba. Les cebetes, amb talls, només demanen el vinagre. També es posen en vinagre bajoques molt tendres, ramets de coliflor, petits cogombres, llesquetes de carabassa, vitets...

Cebetes en vinagre

En el capítol de la salmorra i l'entremés no podia faltar les «cebetes en vinagre», tan del gust de la taula i el rebost valencià. Es tracta, com és sabut, de ceba menuda, despullada dels corfolls menys tendres, mig tallades amb dos talls en creu, i deixades

caure dins d'un recipient ple de vinagre. Vinagre procedent de vi molt roig, a fi que prenguen color, particularment al voltant de les incisions. Abans de posar-les en el vinagre, han de estar ben rentades i dins d'una salmorra durant unes hores. En eixe o altre vinagre poden ficar-se també ramets de col·i-flor, rodanxeles de carlota, trossets menuls de carabassa, etc., prèviament sotmesos a un bany d'aigua i sal.

P O R R E R E S

Es la madona de la botiga de queviures Can Murtó al carrer de sa Galla de Porreres. Tel. 971 168 196

Es una de les tres madones de l'Escoleta d'Infants Es Ropits que està al carrer d'en Cerdà de Porreres. Tel. 971 166 610

Són la madona i les dependentes del Bar Can Toni a la Plaça de la vila de Porreres. Tel. 971 647 134

N'Antoni Martí és l'amo del Taller Martí al carrer de Lluís Vives de Porreres. Tel. 971 647 573

Es la madona del Restaurant Ben Fet al carrer Pou Florit de Porreres. Tel. 971 647 138

El naixament de Jesús

Josep i també Maria,
Anaven deambulants,
Amb sa somera trescant,
Per si cobro trobaria.
Una cova ells trobaren,
Per poder-se amagar,
I allà dedins descansar,
Perquè ben cansats estaven.

Maria se va trobar,
Que no estava gens be,
Sant Josep li estengué,

Sa manta per descansar.
Maria se va posar,
Aquell moment nerviosa,
Se sentia fatigosa,
Dient el nin naixerà.

Sant Josep va fer un bon foc,
Per encalentic sa cova,
Li entrava vent defora,
Sense cap porta per enlloc.
Sa cova es va encalentic,
Amb aquell foc que si fe,

Allà s'hi estava prou be,
Sense cap renou sentir.

Maria gràcies donà,
Pel fred haver-se esbandit,
Li va dir, oh bon marit,
Avui el nin naixerà.
Josep se'n alegrà tant,
D'aquella tan bona nova,
Tenia bona sa prova,
Quan la veia tant penar.

Un nin bell i resplendent,
Va sortir de dins sa mare,
Uns pedaços los mancava,
Per tenir el nin calent.
Amb un molt gros mirament,
Se'l dugué a sa menjadora,
Amb quatre palles de forma,
Perquè estigués ben calent.

El seu pensament va anar,
De fermar-hi sa somera,
Ella que tan vella era,
Els seus alens li envià.
Sa misèria abundava,
Per poder-se alimentar,
Sa carn s'anava a cercar,
Si sa sort los ajudava.

De la cova de Betlem,
Un aire d'allà sortí,
I per tot se va espargí,
De la terra fins al cel.
D'allà va sortir s'arrel,
de sa gran transformació,
De tort lo món en rodà
Sentiren aquell sant bel.

Sa bona gent acudia,
Aportant lo seu present,
Aquell esdeveniment,
S'atenció los cridaria.
La gent mirava el ninet,
Allà dins sa menjadora,
Quina cosa més formosa,
Està fet un angelet.

Un exemple fou aquest,
Molt difícil d'explicar,
A tothom va alegrar
Duent-li un vestidet.
El governants d'aquell temps,
Nerviosos se posaren,
Ja que ells no s'esperaven,
Uns nous esdeveniments.

En veure ses moltes gents,
Que honors al nin oferien,
Coses noves los vendrien,
Diferents dels altres temps.
Guardians varen posar,
Per aquell fet descobrir,
Un ordre ja va sortir,
Que el nin havien de matar.

Però se va equivocar,
El govern del rei Herodes,
Eren difícils ses hores,
Que el seu renat trastornà.
Tot era miraculós,
Allò que allà succeïa.
Perquè ordres donaria,
El Pare Totpoderós.

Se seva idea va ésser,
El matar sa criatura,
Aquesta marxa augura,

De jo perdre el meu poder.
Malgrat de fer sa sentència,
En el nin voler matar,
Tot moment se'n va burlar,
No hi va haver cap conseqüència.

Va ser una evidència,
Del món es reformar-lo,
Va donar segell d'honor,
Li devem obediència.
Sa gent ha de recordar,
Aquella tan estranya nova,
Que dins sa tan pobra cova,
Un ordre nou s'escampà.

Ell cap moment esperà,
Obrant amb bons sentiments,
Que unes tan cruels gents,
A ell poguessin penjar.
Sa llibertat espargí,
Perquè te molt de valor,
Però un molt gros factor,
Li va tancar es camí.

N'hi ha qui vol canviar,
Sa bona llei de Jesús,
Perquè aquell home intrús,
El bon camí vol tancar.
Perquè no s'ha escoltar,
De Jesús el seu exemple
Sa gent viuria contenta,
Un tros de terra tenir.

El ric no hi pot consentir,
Repartir seva fortuna,
Amb el cap baix sa capulla,
Van a missa el dematí. Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

.....C.P.....

Població

C.I.F.Tel.....

M'interessa una subscripció

ANUAL 35 €

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitatNúm. sucursal

Compte núm.....

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

**Antoni Martí i Barceló
TALLER MECÀNIC**

Carrer Lluís Vives, 8 - Tel. 971 647 573 - Mòbil 696 665 136 - 07260 Porreres

